

Ročník 23.

Září 1935.

Číslo 1.

*Od malička se připravovala Maria
na příchod Pána Ježíše.*

Zázrak nejsvětější Svátosti.

F. Jakub M. Zemek O. P.

Víte, kde je Piemont? — V Itálii. A tam se kdysi stalo to, co vám chci dneska vyprávět. — Je tomu už dávno, stalo se to roku 1453, ale nikdy se na to nezapomene. Jste už zvědaví, co to je? Poslouchejte tedy!

Černá, hluboká noc se vznášela nad zemí. A taková tmavá noc je vždycky velkým dobrodincem všech špatných lidí, zvláště zlodějů, vrahů atd. Nemyslete si, že na světě není špatných lidí, anebo že aspoň před tím nebyli. Jsou, byli a budou. Už od dob Kainových je na světě vždy dosti zlých lidí. Ale teď už skutečně začnu vypravovat.

V severním Piemontsku bylo také mnoho špatných lidí. A jednou, když byla právě tichá, tmavá noc se vybrali na loupež. Šli potichoučku, aby nikde na sebe neupozornili. Hlavním vůdcem jejich byl dlouho nečesaný, neholený a nemytý starý chlapisko, kterému říkali Honza. Pak ještě mezi nimi byli dva mladí výrostci, prvotřídní lotřici, kteří sotva vyšli školu, hned se dali na lotrovinu. Jmenovali se Francek a Jura. Když se blížili lotrasové k městečku, napomenul je Honza: „Tak a teď opatrně, ať se neprozradíte. A za mnou!“ Francek s Jurou pohlédli na sebe, jako by se chtěli tázat, kam je to Honza vede. Ale ten už pobízel k rychlému pochodu. Najednou se zastavili před kostelem. Honza obešel několikrát opatrně kolem kostela, všude nahlédl a když zjistil, že odnikud nehrozí nebezpečí, pokynul svým pomocníkům a pravil: „Tak, chaso, dnes můžeme mít fajn kořist. Okrademe tento kostel. Ale dejte si pozor a nedělejte rámus, ať na nás někdo nepřijde!“ Mladí lotři se lekli. Okrást kostel, to znamená vyloupit svatostánek! Zhrozili se toho. Okrást nějakého člověka, to jim bylo radostí, ale okrást Krista Pána, — ne k tomu neměli odvahy. Starý Honza zatím už se připravil k dílu. Ohlédl se a spatřil, jak ti dva kluci ještě stojí na místě. Skočil k nim a pravil: „Tak nečumte tady a rychle do práce!“ — „Když my se bojíme vykrást kostel — pojďme raději jinam!“ odpovídali mladí zloději. Ale to neznali Honzu! Hrozivě napřáhl ruku, v níž držel dláto a zasyčel: „Hned se dejte do díla, nebo vás zde na místě zabiju!“ Toho se mládenci lekli a hotovili se k práci. A Honza je vedl a ukazoval jim, jak si mají počínat. Přepiloval mříž u okna a pak ji vylomil a okno opatrně vyřízl. Otvorem pak vskočili všichni do chrámu. Ovanulo je mrtvé ticho. V kostele svítilo jen věčné světlo, jako by se samo dávalo v zápalnou obět Kristu Pánu ve svatostánku, když nyní všechno spí a nikdo snad si na Pána Ježíše ani nevzpomene. I Honza se zachvěl. Ale jen na chvíli. Ukázal rukou k oltáři a sám běžel první. Vypáčil dveře u svatostánku a sáhl zločinnou rukou po monstranci. Sebral ji i se svatou Hostií. Vše zabalil do hader a ještě se rozhlédl po svých učednících. Ti zatím vybrali v kostele všechny pokladničky a libovali si, že měli hojnou zeň. A zase touž cestou, kterou přišli, také utekli. Za vesnicí již měli připraveného oslíka, na kterého naložili svůj bohatý lup a rychle utíkali pryč. Když již byli hodně daleko, začali si vesele po-

pěvovat radostí nad takovou kořistí. A Honza zase poučoval: „Vy jste ještě takoví kluci ulekání. To se nesmíte hned leknout! Koukejte, já jsem už vykradl aspoň pět kostelů a nic se mně nestalo! Po druhé ať se máte rychleji a s větší odvahou k práci!“ — A za podobných „kázání“ jeli dále. Již ujížděli dlouho a před sebou měli město Turin. Aby nebudili pozornost, jeli hodně pomalounku a neskrývali se. Aspoň nebyli nápadní. A snad by už byli unikli jistě světské spravedlnosti, kdyby zde nezasáhl sám Pán Ježíš. Když totiž lotři přijeli se svou kořistí před radnici turinskou, najednou se oslík zastavil a ani se nehnul, ať ho řezali jak chtěli. A ještě větší a zázračná věc se stala. Najednou ze zabalené monstrance se vznesla sv. Hostie do výše a zůstala nehnutě jako bělostný motýl ve vzduchu. Zloději byli jati hrůzou. Najednou se sběhlo mnoho lidí, přišel i biskup turinský a v údivu patřili na nevidanou věc. Lotry chytili a zavřeli. Biskup přinesl patenu (víte, co je to?) a pak poklekl a modlil se se shromážděnými zástupy modlitby ke cti nejsvětější Svátosti. Dlouho se modlili všichni vroucně a pak po těchto modlitbách se pomalu, velebně snesla sv. Hostie na patenu, již držel biskup v rukou. A za jásotu a radostného nadšení všech věřících, nesli nejsvětější Svátost v průvodě do kostela. A na památku této události vystavěli turinští občané překrásný kostel ke cti nejsvětější Svátosti. A kostel stojí podnes jako svědek, že Pán Ježíš, přítomný ve sv. Hostii je mocný Bůh, který dovede potrestat vinníky.

*

I tento případ, který se skutečně stal, může a má vám být pobídkou, abyste byli uctiví k nejsvětější Svátosti! Protože už bylo řečeno dávno, že „se svatými věcmi se má svatě zacházet!“ A co je světlejšího než Pán Ježíš v nejsv. Svátosti? Ve tvé duši chce působiti divy své lásky a moci. Začni tedy nový školní rok zvláště velikou láskou k němu; ať jsou to divy tvé horlivosti.

Jako velcí...?

Otec Jeronim.

Bylo to v jedné pěkné dědině na Slovácku. V jedné její části, které říkají „horní konec“, protože se táhne nahoru k lesu, je vám děti jako kvítí na louce: děvčata, chlapci, jako naobíraní všichni. K jejich chvále musím však předem říci, že je na nich vidět i o prázdninách, že jsou přátelé a dobří žáci svého časopisu „Pán přichází“, protože i v prázdnině často a hodně jich přistupuje k sv. přijímání: jdou si pro Ježíška a Ježíšek přichází k nim.

Ale jednou celý týden nebylo s dětmi řeči. Když měly volnou chvíli nebylo je vidět na návsi nebo na trávníku za domy. Ztrácely se někam a bylo vidět, že něco kutí, že se něco chystá; zvláště se zdálo, že něco chtěly za každou cenu utajit před „svým bílým panáčkem“, který byl na několik dní u nich doma. A pak v neděli se to ukázalo.

Pro dospělé byla v tu neděli odpoledne přednáška „důle v dědině“.

— Na „horním konci“ zůstaly děti samy. A co bylo? — Když pak

někdo šel cestou k lesu, slyšel velký rámus a řev, který vycházel z jedné stodoly skryté za vrby. Nikdo nevěděl, co se děje, až nakonec šel také „bílý panáček“ cestou nahoru. Slyší onen hluk, poslouchá, odkud to je, co to asi je? — A na něho asi „pořadatelé“ čekali, protože v tom někdo vyběhl ven a hned zase zmizel a hned na to hluk a křik a výskání se aspoň ztrojnásobilo. Velebný pán se zastavil na cestě, poslouchá, dívá se, co se děje. Bylo právě po dešti, mezi ním a stodolou na vršku byla spousta bláta. Nechtělo se mu tím blátem se brodit. Ale když to neustávalo, vydal se na nebezpečnou cestu blátem. Ti ve stodole, když viděli „svého panáčka“ jít ke stodole, měli z toho ohromnou radost, kterou dávali najevo ještě větším rámem.

Konečně se dostal ke stodole. Vrata byla na druhé straně, že musil stodolu obejít. A ejhle, tam stodolu nepoznával: všechno bylo krásně vyzdobeno chvojím a růžemi, že na mlatě to vypadalo opravdu jako ve slavnostním sále. A co víc? V koutě na vyvýšeném místě sedělo několik hochů a ti horlivě třískali do pokliček, některý hrál na foukací harmoniku a jeden na skutečnou tahací harmoniku. A dole na mlatě skákalo podle taktu i bez něho hejno děvčat od třinácti let dolů až do čtyř let. Veselí přenášrné: — Andělka, Anička, Fanuška, Anežka, Boženka, Mařenka atd., vše se točilo.

Když se objevil „bílý panáček“, až za několik okamžiků nastalo ticho a už u něho byly „pořadatelky“. Jedna podávala nějaké kvítko, druhá potřásala sáčkem, kde cinkaly dvacetníky a všechny s chutí volaly: „Vstupné, velebný pane, vstupné, vstupné!“ — Velebný pán se však jen usmíval, když viděl jak některý hrdina „muzikant“ bral „roha“ a ne vraty, ale děrou z přístodůlku utíkal pryč.

„Copak vstupné, to se dobře řekne, ale musím vědět, nač?“ — „Víte, my děvčice hornáčky pořádáme dneska ples. A na ples se přece platí vstupné.“ — „Ták, vy máte ples?“ — A všechno volalo: „Ano, ano, máme ples! Víte, j a k o v e l c í —!“ A než to velebný pán pochopil, co by to asi bylo, už se tvořil kolem něho kruh, a zbylí „muzikanti“ začínali „hrát“ a vše se dávalo do pohybu. — „No, počkejte, vždyť jsem ještě nezapltil vstupné.“ — Kruh se roztrhl a vše zas bylo kolem něho, až na některého „muzikanta“, který zas mizel známou děrou.

„Když se vybírá vstupné, musí to být na něco. Načpak vy budete mít to vstupné, kolik už máte?“ — „Už máme moc! — je toho přes jedenáct kaček. A to bude na příští neděli, kdy budeme mít druhý ples a budem tam mít bufet. Za to si do něho nakoupíme cukroví. Tak nám dejte nějaké vstupné!“

Když velebný pán vytahoval peněženku, nastal nepopsatelný jásot. — „Tož já vám dám vstupné, podívejte se, všechny drobné peníze, co mám, ale pod jednou podmínkou: nekoupíte si za ně a za všechny, co máte vybrané „bufet“, ale dáte je všechny žebrákům. Slyšeli jste už kolikrát od svých rodičů, jak je na světě zle. Tolik ubožáků na světě, kteří nemají co jíst, a vy si pořádáte ples. Když tak už začínáte od malička, co z vás by bylo na stará kolena — leda žebráci.“ — Malá Andělka začala už naříkat: „Já nechcu byt žebračka.“ — Ale to není ještě to nejhorší. Více mne bolí to, že chcete v tom pořádání plesů na-

podobovat velké, že chcete být „jako velcí“ — Co řekl Kristus Pán, jací musíme být, abychom přišli do nebe? Pravda, nebudete-li jako maličcí, nepřijdete do království nebeského! A vy chcete být jako velcí, když i velcí mají být jako maličcí...? Podívejte se, nebylo to nijak pěkné, když jste dělali takový rámus, že se musili všichni sem ohlížet, co se tu děje. Nestalo se nic zlého, ale na vás se to nijak neslušelo. Kdybyste mohli vidět, že když jste skákali jako raráškové, že z vás anděl strážný neměl nijakou radost. Jistě plakal. Tak nyní, ty peníze dáte žebrákům a už vícekrát nebudete pořádat žádný „ples“. Že ne?”

Všichni slibovali a bylo jim to už líto, že to udělali. Pak pravil velebný pán: „A nyní, na usmířenou anděla strážného poprosíte ho, aby vás v budoucím životě stále chránil a zazpíváme si všichni společně: Anděle Boží, strážce můj!“ — Všichni bez výjimky s nadšením začali zpívat. A slušelo jim to lépe než to zpívání těch písniček před tím a než to skákání. Leckterá zpěvačka i zpěvák měli při tom slzičky v očích.... „Ať jsem tak živ, jak chce Bůh můj!“

Když dozpívali, vystoupila z kruhu Anička, která byla „pokladnicí“ a pravila: „Velebný pane, my ty peníze raděj dáme na mši svatou za sebe, abychom zůstali hodní. Můžeme?“ — „Dobře, dejte je buď žebrákům nebo je zanechte panu faráři na mši svatou za nezbedné školáky. Ale prosím vás, ať se to neopakuje. Buďte hodní a nezapomeňte, že Ježíšek si přeje, abyste zůstali stále „jako maličcí“ — to je upřímní, nevinní, hodní jako beránci. Když zůstanete stále „jako maličcí“ a budete mít stále Ježíška tak rádi, pak se nemusíte bát ničeho a on vás bude mít rád a bude vám žehnat.“

Andělka dodala: „A já potom nebudu žebračkou.“

Když jsem se pak tázal pana faráře, zda donesl někdo na mši svatou za nezbedné školáky, pravil: „Ano, byli tady,“ ale to „nezbedné“ vynechal. A opravdu, mohl to vynechat, protože byli a jsou hodní.

Čarodějnice.

J. Z.

Dnes měl Vojtěch Mlynářů jakousi slavnostní náladu. A není divu, vždyť dnes ráno po prvé ministroval velebnému pánovi při mši svaté! Nyní ležel na poli za jejich domkem a stále myslel na krásné ráno. Najednou se zvedl prach. Objevilo se stádo kluků. „Hleďme,“ volá jejich vůdce Martin, „tady je Vojta!“ — „Člověče, my jsme se tě dnes už nahledali! Pojď s námi na veverky!“ A hned se přidávali i ostatní a naléhali na Vojtu, ať chce nebo ne, musí jít! — — —

Za chvílku bylo v lese ukrutné divadlo. Veverky vyskakují poplašené z úkrytů, skáčou s haluze na haluz, jen aby unikly pronásledovatelům.

Vojtovi se z počátku tato štvance nelíbila. Jindy ano, ale dnes ne; tak se mu to pěkně pohodlně leželo na poli za jejich chalupou a to právě dnes museli přijít jeho kamarádi!

Avšak později, když viděl jak veverky před nimi zoufale proskakují

a bázlívě tancují, posedla i jej horečka a zalíbila se mu tato honba... Mše sv., chvála velebného pána za krásné ministrování, krásné ráno, to vše upadlo v zapomenutí v této zabíjäcké štvani.

Honili právě jednu veverku. Skákala s větve na větev, úzkostlivě pískala, až najednou zoufale se vrhla se stromu dolů a podařilo se jí vběhnouti do králíčího doupěte. Kluci tím byli velice rozmrzení, přestalo je bavit štvání, které nic nevynášelo, proto ukončili hru. Zlostně odhodily klacky, sedli si na zem a navzájem se obviňovali z nedbalosti a nešikovnosti.

Náhle jeden vykřikl: „Tamhle jde čarodějnice!“

To působilo jako by vhodil někdo mezi ně pumu. Vyskočili a dívali se ukázaným směrem. Na konci cesty se ukázala stará, sehnutá žena, opírající se o hůl.

„Počkáme si na ni!“ šeptá jeden nezbeda a hned se hnali všichni jako divoké stádo za nedaleký násep.

Slunce pražilo na cestu, když se dobelhala „čarodějnice“ k místu, kde byli blízko ukryti kluci. V jedné ruce držela hrnec borůvek, jež namáhavě nasbírala v lese, druhou se opírala o hůl. Na zádech nesla otep suchého dříví. Neměla na růžích utláno, byla chudá jako kostelní myš a k tomu zažila často mnoho posměchu a ústrků jak od mladých, tak od starých. Nedávno přišla do této krajiny. Nikdo neznal jejího jména, jen k vůli jejímu znetvořenému tělu jí říkali: „čarodějnice“. Pronajala si zde starý domek, v němž žila nuzně. Nejvíce ovšem vystála od kluků. Nikdy nebyla před nimi v bezpečí. Učitelé i kněží sice hochy napomínali, ale mnoho to nepomohlo, neboť velkou vinu na tom měli i rodiče dětí, kteří si vyjížděli při každé příležitosti i v přítomnosti dětí na „čarodějnici“. Nebylo by to ani tak zlé, kdyby ubohá žena sama nedávala k tomu často podnět. Totiž „ona neměla všechny pohromadě“, jak o ní tvrdili lidé. Nezanechala podivných zvyků svého dřívějšího domova a po nějakém čase tak už byla roztrpčena, že za každým slůvkem větrila nějaký pohrdavý smysl a hned si ulevovala spoustou nadávek a kleteb. Všechny tyto okolnosti byly příčinou jejího jména „čarodějnice“. K tomu všemu měla jen dva podivné společníky: černého havrana a strašného, „pekelného“ kocoura. Těmto zvířatům věnovala všechnu svou péči a lásku. A vypadalo to opravdu čarodějsky, když se plížila po domě ohnuta, opírající se o hůl, na jejím hřbetě seděl havran a kolem ní pobíhal zuřivě vrnící kocour.

A na tuto čarodějnici číhalo dvanáct kluků na okraji lesa. Veverka jim sice utekla, ale tato jim neuteče!

„Naženeme jí strachu, až bude úzkostí kvičet!“ štve Jarda Šestáků. A Martin, vůdce této bandy, přinesl si klacek, ušklíbl se a pravil: „Počkejte až přijde, já jí jednu „vsolím“!“

Vojtěch mlčel. Ani se nesmál jako druží. Jaksi najednou ztichl. Rádost z honičky na veverky už zmizela a zase se hlásily vzpomínky na ráno. Zase mu napadá vše, co se stalo ráno. Cože to řekl velebný pán? Ano, pochválil ho, že pěkně ministroval, a že jistě i P. Ježíš má radost z nového ministra.

— — — A nyní? — — Co by řekl nyní P. Ježíš, když ho zde vidí!

Když vidí, jak jeho Vojtěch číhá jako nějaký raubíř na kořist?! — A ráno chce opět ministrovat? Bude moci zítra velebnému pánovi pohlédnout do očí tak vesele a radostně jako dnes ráno? Mohl by to učinit, když před tím, večer, nechal uličníky číhat na ubohou bezbrannou ženu? Vždyť už má na svědomí jednu věc, či ono štvání veverek se snad líbilo P. Bohu? (Dokončení příště.)

Zajímavosti.

Už to víte? Víte, že děti mají také velkou zásluhu na tom, že se katolický sjezd tak krásně vydařil? Modlitby dětí celé naší vlasti prorazily nebesa a dešť požehnání Božího se snesl na všechny práce a počiny katolického sjezdu. Modlete se, děti, dále, aby ovoce katolického sjezdu bylo skutečně hodnotné, aby Pán Ježíš vládl v každém srdci našich spoluobčanů. — Víte, že v Jugoslavii, v městě Lublani, byl sjezd eucharistický? Mnoho tisíc lidí šlo se poklonit a vzdát úctu Pánu Ježíši ve sv. Hostii. A kolik lidí Ho přijalo do svých srdcí!

Byli jsme první. V červnovém čísle našeho časopisu jsme vyzvali v soutěži naše čtenáře, aby přistoupili ve dnech od 8. do 15. srpna ke stolu Páně. A brzy nato prohlásil sv. Otec Pius XI., že si přeje, aby děti šly hromadně k sv. přijímání 15. srpna na oslavu encykliky svatého Otce Pia X. o dětském sv. přijímání. Takže my jsme byli první, kteří jsme vyzvali děti, aby šly k sv. přijímání na oslavu jubilea encykliky o dětském sv. přijímání.

Začínáme nový školní rok a také nový ročník časopisu „Pán přichází“. Rozšiřujte časopis „Pán přichází“ mezi dětmi-školáky, aby Pán Ježíš vždy rád přišel do jejich připravených srdcí.

Náš velký přítel — světcem. Vloni jsme vám, děti, psali skoro v každém čísle o encyklice sv. Otce Pia X., kterou dovolil vám už asi po sedmém roce přístup ke stolu Páně. A nyní se jedná o jeho svatořečení. Letos se slaví jeho tři jubilea. Je tomu letos 100 let, co se narodil, 30 let je tomu od té doby, co dovolil a doporučil všem katolíkům časté, ba denní svaté přijímání a 25 let je tomu, co vydal onu slavnou encykliku o dětském svatém přijímání. Nezapomínejte v modlitbách na tohoto vašeho přítele a modlete se, aby Pán Ježíš uspil jeho svatořečení.

Měsíc září je nám všem velmi milý, protože se v něm slaví svátek sv. Ludmily a sv. Václava, dědice české země. A také proto, že v něm začínáme nový školní rok. Přece jistě jste všichni rádi, že se dovíte zase něco nového ve škole. A tu námahu s učením obětujte z lásky k Pánu Ježíši, na úmysl, aby Pán Ježíš kraloval v naší vlasti.

Když máte volnější čas, kdy se nemusíte učit, čtete pěkné knihy. V našem časopise máte vždy doporučovány knížky pro děti. Pokud máte peníze, poproste rodiče, aby vám koupili nějaké hodnotné knihy. Nebudete litovat, až se vám knihy stanou přítelem.

Mučedníci pro víru. Žádné náboženství nemá tolik mučedníků jako náboženství katolické. A mučedníci jsou nejen mezi dospělými, nýbrž i mezi dětmi. Podívejte se jen, co čteme v misijních dějinách! — V Japonsku zuřilo kruté pronásledování katolíků v sedmnáctém století

Mezi uvězněnými byla i jedna vznešená žena z Portugalska. Její muž byl upálen pro viru již před rokem. Ona nyní očekávala ve vězení také mučednickou smrt. Její čtyřletý synáček se procházel po vězení s jakousi radostí, snad netušil hrůz mučednictví. Ve vězení byl i jeden kněz, Čech — misionář blahosl. Spinola. Když mluvil s maminkou tohoto čtyřletého dítěte, pravila mu s nadšením: „Pohleďte, velebný pane, zde ten hošík je zcela připraven rád umřít pro Pána Ježíše. Odevzdávám jej ráda Bohu v obět.“ Pak vzala hocha za ruku, poklekla vedle něho, ukázala na misionáře a pravila: „Zde je, milé dítě, kněz, který tě pokřtí a tím ti dal lepší život, než ten, který nyní ztratíš. Odporuč se jeho modlitbě a popros ho o požehnání!“ A hošík poklekl, sejal ručky a přijal od misionáře požehnání. Přítomní všichni plakali. Kati již však se chápali svého řemesla; popravili 30 lidí. Mezi prvními byla matka chlapcova. Její hlava padla právě k jeho nohám. Ale hoch se nezalekl. Klidně shrnul límec, položil hlavu na špalek a jeho nevinná duše odletěla do věčné radosti k Ježíši, jehož tolik miloval. To se stalo v Nakasaki 22. září 1622. — Slíb Pánu Ježíši po sv. přijímání vždy, že chceš být vždycky jemu věrným přítelem a že ho nikdy nezradíš. Modli se velice, aby ti pomohl tvému slibu dostát!

Vtipná stařenka. Kdysi pořádali kdesi pout do kostela sv. rodiny. Procesí bylo velké a šlo pěkně rychle. Protože jedna stařenka nestačila utíkat s procesím, zůstávala stále víc a více pozadu. Když již byla hodně daleko, potkal ji nějaký výrostek a chtěl si z ní udělat nějaký posměšný vtip. Tázal se jí: „Byla jste také na pouti?“ „Ovšem že byla,“ odpovídá stařenka. „Mohla byste mně tedy říci, co právě dělá sv. rodina?“ tázal se posměšně. Stařenka ihned poznala, že mladík se chce posmívat. Odpověděla vážně: „Nyní sv. rodina velice pláče.“ „A proč?“ dotíral mladík. Stařenka s bolestným úsměvem pravila: „Proto pláče sv. rodina, že ztratila oslíka, na kterém utíkala do Egypta. Kdybych nebyla už tak daleko, vrátila bych se ještě a oznámila bych svaté rodině, že jsem jejího osla právě našla.“ Výrostek se začervenal a už byl pryč.

Svatá Hostie. Dánský učenec Niels Stensen si získal již jako mladík nesmrtelné jméno. Jako jedenadvacetiletý mladík učinil velké vynálezy v anatomii. Vypravoval kdysi, co ho přivedlo do Církve katolické. „Byl jsem v Livorně,“ pravil, „právě se tam konala slavnost Božího těla. Když jsem viděl tak velké zástupy lidstva uctivě jdoucí v průvodě, napadla mě tato úvaha: „Buď je tato hostie kousek chleba, a pak všichni ti lidé jsou hlupáci, když se klanějí chlebu; anebo je zde opravdu Bůh a proč tedy já ho nectím? Buď se klame to množství lidí, nebo já.“ Nemohl jsem však pochopiti, jak by se mohli tak učení a vážení lidé, jež jsem viděl v průvodě, mýlit, proto jsem musel hledat. Buď zůstat protestantem, nebo se stát katolíkem.“ Horlivě studoval, modlil se a roku 1667 se vrátil do Církve katolické. Později se stal knězem a biskupem.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913.

Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 23.

Říjen 1935.

Číslo 2.

Mučedník nejsvětější Svátosti.

E. M. Erichovský O. P.

Co vám chci dnes vyprávěti, není povídka, nýbrž skutečná událost. Slyšeli jste zajisté o pronásledování katolíků v Mexiku, ale snad ještě nevíte, že zloba nepřátel Církve nezastavila se ani před mladým věkem a můžete se radovat, že máte o jednoho ochránce více u Božího trůnu.

Pan Vetanzos Alagia když nechtěl zapřít svou katolickou víru ani na nejhorší hrozby mexických komunistů, byl uvržen do vězení. Život jeho byl nejistý. Každou minutu čekal, že se ve dveřích objeví kat, aby ho odvedl na popraviště. Smrti se nebál, protože věděl, že mučednická smrt pro víru znamená jen vítězství a korunu slávy v království nebeském. Nebál se ani o svou mladou manželku, ani o svého osmiletého syna, protože věděl, že i oni raději si volí tisíckrát zemřít, než by zapřeli Krista Pána. S celou svou rodinkou denně se modlíval na kolenou před obrazem Krista, Knížete pokoje, o mír a navrácení svobody pronásledovaným katolíkům. V bouřlivých dobách stále je utvrzoval ve víře a svému synovi vštěpoval stále vroucnější lásku ke svátostnému Ježíši. Hoch ještě nebyl u svatého přijímání, neboť již dlouhá leta zuří tam boj proti náboženství a není tam jako u nás, že v každé vesnici máte kostel, v každém kostele svatostánek, v němž očekává vaši návštěvu Pán Ježíš! Ale vy Ho nechodíte navštěvovat. Darmo tam čeká na vás! V Mexiku zase by rádi chodili k němu, ale kostely jim zabrali, zborili anebo z nich učinili kina a divadla, zrovna tak, jako jejich učitelé ze sovětského Ruska. Kněz se nesmí ani ukázati, křtít, zpovídat a ostatní svátosti udílet

je rovněž zakázáno, nesmí tam sloužiti ani mši svatou. Dělají to jen potajmu v soukromých domech a s nasazením vlastního života.

A nyní i pan Vetanzos ve vězení jen proto se rmoutil, že nemůže přimouti nejsvětější Tělo Krista Pána, aby se posílňil duševně na nevyhnutelnou smrt. Jak tak stál u mříže oken, viděl se přibližovati jednoho ze svých služebníků. Na útržek starého papíru, který tam ležel pohozený, rychle napsal několik slov a když již sluha byl skoro těsně před oknem, hodil to skulinou ven. Papír dopadl k nohám sluhy. Zpozoroval to. Pozdvihl a čte: „V každé minutě mohu odejítí se světa. Prosím o svaté přijímání. Ve jménu Božím! Vetanzos!“ — Rozhlédl se. Na štěstí nikoho nebylo na blízku. Jak rychle jen mohl, ubíral se domů. Kdyby jej byl někdo viděl, znamenalo by to okamžitou smrt, jak pro něho, tak i pro jeho pána.

Druhého dne biskup města sloužil v jejich domě mši svatou a to potají, jak jsme již řekli. Při té mši svaté přistoupil malý Vetanzos k prvnímu svatému přijímání. Jakou láskou hořelo při tom jeho srdce, zvláště, když zároveň s ním přistoupila k stolu Páně i jeho matka, o tom nemusím vám ani psátí. Víte to již sami ze zkušenosti, anebo brzy to zkusíte. Byli tam i někteří z obyvatel města.

Po mši svaté pan biskup zabalil jednu svatou hostii do hedvábného šátečku, vložil do malého, plochého pouzdra a zavěsil mladému Vetanzovi na krk . . . To jemu svěřil, aby zanesl otcí do vězení svátostného Ježíše. Dostalo se mu poslání, jako svatému Tarsiciovi v prvních stoletích pronásledování křesťanů, jenž na prsou donášel mučedníkům do vězení Tělo Páně, až jej samého umučili.

Hošík zářil radostí, že hned po prvním svatém přijímání může se státí jako knězem Ježíše Krista, ale kolem něho se ozýval vzlykot, neboť poslání, které měl vykonat, lehko se mohlo končiti smrtí. Zvláště srdce jeho matky krvácelo, když líbala synka na rozloučenou, ale držela se statečně, vždyť syn nesl na svém srdci Pána života i smrti, jemuž jedinému patří rozhodování nad lidským osudem. I z očí biskupa kanuly slzy, když mu dával poučení, jak se chovati ve vězení a udílel mu své pastýřské požehnání.

Před vězením narazil na stráž. Na jejich otázku, co tu chce, na radu biskupa řekl, že chce dáti poslední polibek svému otcí. O Ježíši, jehož nesl ukrytého na svém srdci, to se ví, že mlčel! Vojáci ho zavedli k řediteli věznice. I na jeho otázku opakoval totéž, co řekl vojákům. Ředitel, když se pak dověděl i jeho jméno, se zřejmým výrazem spokojenosti a satanským úsměvem si zamrmal: Aj, aj, mladé ptáče v kleci! Pak se obrátil na něho se slovy:

— Jdi jen, můžeš se podívat na svého otce. Ale ke všem čertům ti říkám, že máš opravdové štěstí, žeš mne našel při dobré náladě, sic . . . ! A oči jeho se zapálily zlověstným plamenem . . .

— Počkej jenom, ve vězení je mor, dám ti něco, aby jsi se snad nenakazil!

A již jej ohmatával od hlavy až k patě. Mladý Vetanzos se trásl na celém těle. Co, kdyby tak našel pouzdro a znesvětil Nejsvětějšího? Ale Bůh jej ochraňoval. Malý Vetanzos teprve tehdy přišel k sobě od stra-

chu, když ucítil, že mu ředitel věznice silně svírá ruce v zápěstí a na to ucítil ostré pichnutí, takže od bolesti až vykřikl!

— Jen statečnost, hochu — směje se ředitel — chtěl jsem jen vidět, jak jsi statečný. A nyní již jdi k otci, dej mu svůj poslední polibek.

S bušícím srdcem vstupuje do vězení. Dveře zapadnou. Otec je bez sebe radostí, že vidí svého syna. Již dávno se vzdal naděje, že by se s někým uviděl ze svých milovaných v tomto životě. I sevřel ho do svého náručí. Ale on se mu hned vymkl se slovy:

— Rychle, otče, rychle — a již vzbuzoval s překvapeným otcem úkon dokonalé lítosti, a co bylo dále, to již víte. Za malou chvíli otec přijal z rukou synových nejsvětější Tělo Krista Pána. Ale v tom se zděšením vidí, že dítě na celém těle se třese jakousi divnou horečkou a nohy se mu již — již podlamují.

Padá do náručí otcova a s posledním polibkem mu šeptá trhanými slovy do ucha, co se stalo u ředitele...

Nebylo toho však ani zapotřebí, silně opuchnutá a zapálená rána na zápěstí mrtvého již hocha prozrazovala, že ředitel mu dal silnou injekci jedu. Tak skonala nová mučednická svátostného Ježíše, Tarsicius našeho století!

I. Miko dělá chyby v Otčenáši.

Alfons Glos.

„Lidka“ jí říkali a někdy i „Lidulenska“, protože měla modré oči, světlé vlasy a byla velmi roztomilá. Tatínek i maminka ji vychovávali velmi svědomitě, třebaš měli mnoho práce na poli. Byla to čistá duše a jistě Pánu Bohu milá. A protože byla Lidka velmi svědomitá a dbalá, svěřili jí rodiče malého Miku hned na počátku prázdnin.

„Vždyť máš již na sedmý rok a doneslas pěkné vysvědčení.“

Lidka se pustila statečně do vychovatelské práce.

A kdo byl ten Miko? To byl docela malý chlapec, docela tenký a hbitý a ještě více docela chytrý. A jaký nebyl? Nebyl docela starý, neboť neměl celých pět let. Ještě rád skotačil, křičel a jedl. A ještě něco: Mikinko rád, ach velmi rád dlouho spal. A co bylo nakonec divného, ten Mikinko ještě jedenkrát za den nerad, ach velmi nerad hleděl na Lidku. Ano. A moc se na ni mračil a to bylo tehdy, když ho Lidka táhla s postele. To bylo ráno skoro každý den a tehdy Mikinko na Lidku hledíval hrozně zle a kňoural a mručíval jak medvídek. Lidka totiž chodívala každý den na mši svatou. Vždyť jsou prázdniny a to mají děti času dost, aby šly za Pánem Ježíšem místo rodičů. Ať jde i Mikinko, je veliký dost a vyspat se již mohl. Lidka se nastrojila obyčejně již sama a jak byla hotová, šla za Mikem.

Zatřepala s ním jednou, dvakrát... Když nic, zatáhla za ruku. Když ještě nic, popadla za nohu a táhla s postele. A to se Miko tedy přece probudil a chtěj nechtěj vstával.

„Ty malý peciválku, vstávej.“

„Mikinko žádný pecivál a ty šak uvidíš, já to řeknu mamince.“

A mračil se velmi hrozně a broukal cosi z polospánku.

Lidka pohladila bratříčka po dlouhých vlasech, polaskala a kdyby se dal, snesla by ho s postele na zem a postavila přímo k umyvadlu. Ale Miko se nemohl nijak rozloučiti s milým spánkem. Loučení bylo pořád dlouhé a bolestné. A byl by možná klesl do perin znovu, kdyby tu již nebyla maminka. Požehnala dítě křížem na čele, políbila a pohladila.

A to působilo více, nežli slunečko. Miko ztratil mračna s očí, seskočil s postele, natáhl se a vyskočil si. Tak mu to maminka radívala. Nyní ho vzala do práce. Drhla, myla, sušila, česala a nastrojila.

Kdyby si Lidka nebyla přispíšila s kleknutím k ranní modlitbě, byl by ji pomalu předběhl. A tak přiklekl k ní. Oběma koleny najednou. Bác a bylo to. To ho taky naučila maminka. „Co je dobré, dělej hned,“ říkávala a mezi jiným vyjmenovaným dobrem byla i modlitba na kolenu, protože to mluvíme s Pánem Bohem. A maminka ještě přidala takové naučení: „Kdybys to dobré neudělal, hned přijde lenost a něco ti pokazí nebo sebere.“

A tak Miko již klečí, aby nepřišla zlodějka Lenost, a již začínají s Lidkou ranní modlitbu.

Ve jmé-na Ot-ce i Du-cha sva-té-ho. A-men.

Lidka je i v modlitbě velmi svědomitá. Říká odměřeně a pomalu, jak ve škole. Pán Ježíš slyší a s ním se musí mluvit velmi uctivě. Miko sleduje Lidku pozorně, napodobuje a dohání:

Po-svě-ce-mé-no-tvé,
pří-t-krá-lo-sti-tvé-

Lidka trne a hrozí se. Nemá býti při modlitbě roztržitá, bojí se pohlédnouti na Mika, bojí se ho slyšet. Ale co udělá, když Mikinko tak chybí dnes zas. Ba snad ještě více. Slyš!

„bud-bů-le-tvá-ja-ko-v ne-bi-ta-ky-na-ze-mi . .“ a Miko to taky i křičí víc a více. A aby se mu lépe křičelo, sedl si na paty.

Ne, ne, to již Lidka nemůže snést. Ale přece se modlí dále, nic Mikinka nenapomíná, jen ho zvedá, aby se modlil zpříma. Lidunka ví, jak ji maminka učívá, když Miko dělá něco nesprávně. Maminka říkává: „Miko jest ještě dítě a ty jsi rozumnější a ukaž mu, jak má dělat.“ A tak Lidka drží jednou rukou Miku za záda, aby zas neklesl na zem, druhou na prsou a pořád se modlí, jen aby neztratila slova. Nechce mu říci nějaké slovo káravé, protože se to k modlitbě nehodí. Tak to říkává maminka.

Konečně se šťastně domodlili ranní modlitbu, vstali, posnídali a šli do kostela.

Miko hledí na věž, jak hodiny bijí sedm. Nepoznal ještě cifer, ale líbilo se mu, jak to pěkně bije. Mše svatá právě začínala. Děti se požehnaly svěcenou vodou a šly až k oltáři. Jiných dětí v kostele nebylo mnoho, ale byly přece. Lidka našla kamarádky. Přivítala zbožně Pána Ježíše a hned si našla píseň, kterou zpívali v kostele lidé. Věděla, co jí maminka o kostele říkala: „V kostele se nesmí zahálet.“

Miko hleděl sice taky na oltář, jak měl přikázáno cestou, ale díval se taky na sestřičku a poslouchal, co zpívá. Chvillemi otevíral ústa, jako by taky něco zpíval. Taky se několikrát požehnal a spínal své malé ruce k modlitbě.

Ale skutečně se uplatnil teprve až na konci. A stalo se to takto. Po mši sv. se pan farář modlil za zemřelé. Řekl „Otče náš . . .“ a všichni byli tiše. Jen Miko se zapomněl a vykřikl sám „po-svět-se-mé-no-tvé-“. Pan farář přestal a Miko by asi nyní pokračoval sám, kdyby mu Lidka nezacpala jeho unáhlenou pusou. Celá červená, zahanbená a ustrašená. A běda, může být ještě hůře, protože se Miko nemíní zastaviti a mumlá dále Lidce do dlaní. Lidé se dívají, kterak ho Lidka krotí.

Podařilo se Lidce konečně utišiti Mikinka a mlčel zas tak, že nezačal již s druhými se modliti „Chléb náš vezdejší“. Byl celý zpletený a proto hleděl na Lidku i na lidi vyjeveně.

Bylo po mši svaté a lidé opouštěli kostel. Lidka navlhčila Mikinkovi ruku, aby se mohl požechnati. Požehnali se oba a vyšli ven. Lidka by dnes nejraději neviděla nikoho. Styděla se za malého Miku. Ale ten se zas nestyděl nic. Jen se nahnul k sestře a pravil jí důvěrně do ucha:

„Pravda, Lidko, já umím Otčenáš lepší než lidi. Já bysem říkal hned jak to začíná, ale oni až chléb náš.“

„To není pravda, Miko, lidi se modlili dobře! Ale ty ses pletl. A já tě dnes budu učit „Otčenáš“, abys mně nedělal zítra hanbu.“

Děti přišly domů a maminka pochválila Lidulenci dobrý úmysl.

(Pokračuje se, jak Lidka učila Mikinka „Otčenáš“.)

Čarodějnice.

J. Z.

(Dokončení.)

Hochovi bylo z toho všeho opravdu smutno. Nic se mu nelíbilo, že chtějí týrati nuznou pohrdanou ženu. A proto se ani nesúčastnil tohoto surového podniku. Ach, kéž by raději byl zůstal na onom zlatém poli u jejich domu!

A zatím co tak přemýšlel a zpytoval svědomí, najednou vyrazili jeho přátelé se strašným řevem ze svých úkrytů na čarodějnici. Nechali ji totiž ujíti kousek do předu a pak na ni vyrazili. Když se ubožačka ohlédla a spatřila tolik uličníků, dala se do žalostného křiku a belhala se jak mohla nejrychleji domů. Avšak vzdálenost mezi ní a kluky byla menší a menší a za chvíli byla jimi obklíčena. Vztekla jí křičeli do uší, hrozili jí klacky, rozházeli její otep dříví a dokonce jí dali několik „pod žebra“.

Na smrt ulekaná stála chuděra uprostřed nich a prosila jako nějaká hříšnice o milost.

A Vojtěch stál stranou a hleděl na to všechno bezradně! Jeho svědomí opět volalo. Opět si vzpomněl, jak klečel dnes po prvé na stupních oltáře. Napadlo mu páté přikázání Boží: Nezabiješ! A také si vzpomněl na onen příběh z bible, jak se starému Eliseovi posmívalo 42 uličníků a vtom vyběhli z lesa dva medvědi a všechny posměváčky rozšápalí. Což to dnes není zde zrovna tak? Zdaž také nyní by je neměl všechny Pán Bůh náhle potrestat?!

A hodný hoch zaplál svatým rozhorlením. Jeho mladá duše hoří hrdinným rozhodnutím. Jako malý sv. Michael skočil mezi posměváčky

a postavil se jako zeď na ochranu bezbranné ženy. Chránil ji svými zády.

„Opovažte se jí jen dotknouti!“ volá k nezdarům. Ti stojí nechápavě. Potom však vyprskl Martin v potupný smích. Je to obr proti Vojtěškovi.

„Ty skrčky potměšilý, ty špunte,“ spustil na Vojtěcha. Při tom popadl kus klacku a mrštil jím po malém hrdinovi, zasáhl tvář, takže z rány vytryskla červená krev. Ale malý obhájce se drží jako hrdina. „Jen bij, jen bij!“ vyzývá zuřivce. „Jen bij!“ Jeho hlas se láme a jen vyráží sípavě tyto výkřiky. Je mu do pláče, ne pro bolesti, ne — těch nyní nedbá — avšak cítí, že nyní vykonal něco opravdu hrdinského. Je statečný hoch! Chrání hlavu stařenky, nastavuje svoje tváře a vyzývá uličníky: „Jen bijte!“

Nikdo nebij! Nikdo nezvedá ruku k druhé ráně! Všichni cítí: tento zvítězil! Každý z nich si říká: Tento má nejkrásnější duši! Proti tomu nespraví nic ani rány ani klacky!

Martin se obrací první a odchází. Za ním se odplížili ostatní.

Vojtěch potom odchází se stařenou, nese jí všechny její věci domů. Ubožáčka se nezmohla ani na jediné slovíčko; jen stále opět a opět tiskla hochovi ruku a slzy se jí řinuly po zvadlé tváři. Když přišli do obydli „čarodějnice“, odešla stařena do své komůrky a za chvíli se vrátila s malou skřínkou z červené lesklé lepenky. Nazvedla víko, a nyní se objevilo celé „bohatství“ skřínky. Nejdříve modrý růženeček, pak foukací plechová harmonika, starý kapesní nožik a na konec bleďá, zežloutlá fotografie. Všechny ty věci ukazovala Vojtěchovi s milým úsměvem. Hladila mu vlasy a třesoucí se rukou mu ukazovala obrázek — fotografii.

„Pohled,“ zastenala v hluboké bolesti, „to byl můj synáček, můj jediný, hodný synáček. Už dávno je v nebi. Při honbě veverek spadl se stromu. Jednoho krásného dne se to stalo a večer při „klekání“ zemřel. Ráno po prvé ministroval při mši svaté, proto byl celý den tak veselý a šťastný... A od té doby, co zemřel, jsem opuštěná, chudá a sama bez lásky, takže bych nejraději chtěla zemřít...“ Setřela si zástěrou slzy a dlouho plakala...

Tu zavzlykal Vojtěšek: „Ale teď tě mám já rád! Mám tě rád jako tvůj vlastní chlapec,“ vyhrkl pln soucitu a oběma rukama objal stařenu kolem krku a tiskl ji k sobě. Stařena vzala modrý růženeček, podala jej hochovi a zajímavě koktala: „Na, vezmi si jej na památku — můj hoch se jej modlil naposled.“

Když příštího dne ráno opět administroval Vojtěch velebnému pánovi, vzal ho pan kaplan v sakristii za ruku a tázal se ho: „Jak jsi přišel k té jízvě na tváři? Vypadá to strašně!“

Vojtěch mlčel, ale jeho očka zářila jako modré nebe...

Zajímavosti.

Víte, kdo byl svatý Tomáš Akvinský? Byl to jeden z největších ctitelů nejsvětější Svátosti. Napsal mnoho hymnů na oslavu Pána Ježíše v Eucharistii. Znáte jistě některé. (Na př. Chvalte ústa, Zbožně se Ti

klaním, Ó spasitelná hostie, Chval Sione Spasitele atd.) Když umíral sv. Tomáš, přinesli mu řeholníci i Tělo Páně. Oči sv. Tomáše se rozjasnily, radostně a zbožně přijal Tělo Páně a pak se stále usmíval. Mniši se ho ptali, zda si ještě něčeho přeje. „Nepřeji si vůbec nic,“ odpověděl světec, „mám svého Ježíše a ten mně stačí A brzy, brzy splní Bůh má všechna přání, protože po smrti budu mít v Pánu Bohu všechno.“

Měsíc říjen je zasvěcen P. Marii, královně posvátného růžence. Pamatujte, že modlitba sv. růžence je P. Marii nejmilejší, a jste-li hodnými dítkami Matky Boží, budete se jistě snažit působit jí radost. Proto nezapomínejte na modlitbu růžencovou. Královna posvátného růžence vás přijme pak ráda pod svou ochranu.

Co vypravuje legenda (zbožná pověst) o P. Marii. Sv. Petr si jednou stěžoval Pánu Bohu, že před trůnem Božím zahlédl několik duší, které neprošly jeho branou. Pán Bůh mu dobrotivě řekl: „Jen, Petře, lépe hlídej, ať ti neuniknou!“ Po delší době byl sv. Petr před Pánem Bohem znova. A opět naříkal, že počet těch duší se stále větší a že neprošly jeho branou. Pán Bůh prý šel tedy se sv. Petrem, aby se podívali, zda ve hradbách nebeských není nějaký tajný vchod. Najednou přišli do jakéhosi tmavého kouta. Spatřili tam Matku Boží, která však byla nakloněna přes hradby ráje, proto je neviděla. V rukou držela dlouhý, hedvábný žebřík, jež spustila do propasti očištcové a po žebříku vystupovaly pak duše do nebe. Každou duši Matka Boží očistila svými slzami. — Pán Bůh pozoroval chvíli se sv. Petrem P. Marii, pak stiskl ruku sv. Petrovi a pravil: „Pojď pryč, Petře, zde nemáme co dělat. Zde vládne Panna Maria.“ — Je to jen pověst, povzbuzující vás však k větší důvěře v Matku Boží.

Hrdina. Svatý Don Bosko, o němž jsme vám vloni vypravovali, vzpomínal kdysi na jednoho ze svých spolužáků takto: „Do třídy s námi chodil jeden silný, vysoký chlapec. Byl velmi zbožný a nesmělý. Jednou ostatní spolužáci si hráli ve škole. Přeskakovali lavice. Vyzvali onoho hochu, aby si šel také s nimi hrát. Tento však odpověděl, že on to nedovede, že by jim jen kazil hru, protože se raději bude jen dívat. Tu k němu přiskočil jeden divoký spolužák (Taliáni jsou velmi divocí!) a dal mu přede všemi facku. Hoch nejdříve zbledl, pak zčervenál a za chvíli krátce odpověděl: „Jsi-li už spokojen, dej mně už pokoj, já jsem spokojen.“ A tento zbožný hoch byl mnohem silnější než ten uličník, jenž mu dal facku.“ — Kdo je větším hrdinou, ten, jenž udeřil, nebo ten, jenž dovedl odpustit? A z kterého z těchto hochů měl Pán Ježíš větší radost? Vždyť On byl „tichý srdcem“. — — —

Velební pání a učitelé jsou vašimi představenými a zastupují místo Boží. Pamatujte si, že budou jednou před soudnou stolicí Boží se zodpovídati, jak vás učili, jak vás vychovali. Snažte se svým chováním, aby jejich soud nedopadl špatně. Pomáhejte jim hlavně modlitbou! Kdo se z vás, milí čtenáři, už někdy pomodlil za velebného pána neb pana učitele nebo pání učitelku? Nezapomínejte na ně! A číňte jim radost!

Hodné děti? — Šli jsme nedávno městem. Před domem stálo několik dětí. Jedno větší děvče se hádalo s menším hošíkem. Pak se začaly šťouchat, posmívaly se sobě navzájem, hoch pak plivl na děvče, to mu

dalo řádný políček a už se bily docela doopravdy. Lidé se zastavovali a protože se jim to hnusilo, rozehnali oba nezbedy od sebe. — Nikdy si nevyřizujte své hádky venku, aby to všichni slyšeli. Není to hezké. Konečně hodné děti se nemají ani hádat tím méně rvát. A vy, milí čtenáři a čtenářky, chcete být přece *hodnými dětmi!* Ano?

Čtenáři našeho časopisu nesmějí zapomínat, že hodné děti jsou vždy uctivé a své kněze, učitele a starší lidi pozdravují křesťanským pozdravem: „*Pochválen buď Ježíš Kristus!*“ — Šířte slávu Božího jména po celém světě!!

Papež neumírá. Když 29. srpna zemřel ve francouzské Valencii papež Pius VI., jenž tam byl v zajetí Francouzů, kteří by tenkrát nejraději jeho i s papežstvím sprovodili se světa, napsal správce žaláře na jeho rakev: „To byl poslední papež.“ Leč byla to marná a směšná pýcha! Již několik měsíců na to byl v Benátkách zvolen nový papež Pius VII. a papež Lev XIII. (po něm nastoupil Pius X.) na smrtelné posteli pravil: „Papež neumírá.“ Každý papež je z á s t u p c e Ježíše Krista a ten nikdy svou církev nenechá osiřelou, sv. Petr bude mít nástupce až do konce světa. Každý pak věrný syn Církve svého sv. Otce miluje a za něj se modlí.

Hodné děti. Ve Velkých Týnech mají děti slečnu učitelku velmi rády. Kdysi slečna onemocněla a musela k lékaři do blízkého města. Žáci měli prázdnou celou dopoledne, ale odpoledne již měli přijít do školy. Slečna učitelka se zdržela u lékaře déle a ujel jí vlak. Proto nepřišla včas do školy. Ale děti se dostavily všechny. Za půl hodiny přijde slečna učitelka do školy a jde do třídy. Zdá se jí, že ve třídě je ticho jako v hrobě. Už se chtěla vrátit, neboť si říkala, že asi pan řídící poslal děti domů. Ale přece otevřela dveře a ejhle: před lavicemi stála jedna žákyně a odříkávala dějepis. Slečna hledala očima někde za lavicemi pana řídícího, ale nikoho nebylo ve třídě. Jak se to vše stalo? Když se děti dověděly, že jejich slečna učitelka je nemocná, chtěly jí udělat nějakou radost. Proto hned o jedné hodině odpoledne začaly sami pravidelné vyučování modlitbou, jeden žák přinesl i hodinky a pak měly samy „školu“. A tak byly potichu, že pan řídící ani nevěděl, že slečna učitelka není ještě doma. — To se skutečně stalo. A odebírají tam také „Pán přichází“. Dovedli by čtenáři také se tak pěkně chovat bez dozoru učitele?

Strážníci u stolu Páně. V americkém městě New Yorku uspořádali katolíci, kteří mají zaměstnání jako policisté, společné sv. přijímání. Bylo jich přes tři tisíce. Pak po mši sv. uspořádali malou oslavu, na níž promluvil také starosta města. Pravil: „Budete-li zachovávat předpisy vašeho náboženství a budete-li chodit k sv. přijímání, budou z vás nejlepší úředníci.“ — Budeš-li i ty chodit často ke stolu Páně, bude z tebe brzy nejhodnější a nejpilnější dítě.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 23.

Listopad 1935.

Číslo 3.

Jaroušek.

Fr. Jakub M. Zemek O. P.

Chcete vědět, kdo to byl Jaroušek? Poslouchejte tedy tento smutně radostný příběh!

*

Je tomu již dávno. Bylo právě po válce. Lidé byli zdivočeli a nevážíli si příliš ani příkázání Božích. Mnozí žili hůře, než nerozumná zvířátka, jiní zase používali svého rozumu k provádění všech možných lotrovin. Mezi tyto patřil i silný chlap jménem Kovář. Se svým bratrem byl vůdcem jedné tlupy banditů, která nejvíce škodila lidem v kraji. Nejhorší však bylo to, že to dělali tak šikovně, že je nemohl nikdo usvědčit. Lidé je pokládali za poctivé lidi a snažili se dokonce získat si jejich přátelství. — Kovář se oženil. Jeho žena však byla velmi zbožná, pravý opak jeho. Brzy po svatbě však Kovář utekl do lesů a podzemních skrýší a nyní prováděl své zlodějské řemeslo veřejně. Marně ho přemlouvala jeho žena, nadarmo mu hrozila. Kovář neustoupil. Ba výčitky jeho dobré ženy ho rozvzteklily tak, že na ni úplně zanevřel. Nechodil pak už domů vůbec, kde jen mohl, tam svou ženu pronásledoval. Když se jim narodil hošík, měla z toho mladá matka velkou radost. Teď, kdy byla tak osamocena, opuštěna od muže, těšila se aspoň tímto malým capartem. Uplynuly asi dva roky. Malý Jaroušek již běhal, roztomile žvatlal, zkrátka byl radostí maminčinou.

Kdysi šla matka do lesa na dříví. Jarouška nechala doma a pozvala

si jedno děvče — školačku, aby jí ho tu chvíli hlídala. Zdržela se v lese asi dvě hodiny. Přichází k domu a tu vidí, jak k ní běží plačící děvče a oznamuje jí, že zde byl jakýsi vousatý pán, který ji poslal koupit nějaká cukrlata a slíbil jí, že zatím zůstane u dítěte. Ale dříve než přišla, zmizel i pán i Jaroušek. Maminka zalomila rukama a zhroutila se ve mdlobách. Onemocněla a brzy ji pochovali, neboť nemohla přežít toho žalu.

Co se dalo s Jarouškem? Kdo ho odnesl? Byl to jeho otec, starý Kovář. Chtěl si co nejvíce vylít zlost na své ubohé ženě, proto jí odňal jedinou radost, kterou měla. Vzal si dítě, aby z něho vychoval lupiče.

Jaroušek po cestě bolestně naříkal.

„Ma—ma! Ma—min—ko! Kde jsi? Ma—min—ko! Ma—ma!“ neslo se teskně po hustých, černých lesech. Únavou po cestě však usnul a probudil se v jakémsi tmavém sklepení, kde svítila jen lojová svíčka. U stolku seděla jakási stará babizna. Když ji Jaroušek spatřil, znova se polekal a dal se do usedavého pláče. Marně se s ní chtěla mazlíti stará čarodějnice. Na všechno její mazlení štkal Jaroušek bolestným: „Ma—ma! Maminko, kde jsi?“

Ale čas je nejlepší lékař. Plynuly dny a měsíce a Jaroušek pomalu zapomínal na maminku a musel si zvyknout na mazlivou řeč staré babizny, která vypadala jako čarodějnice. Ona Jarouška opatrovala, připravovala mu jídlo, zkrátka starala se o něho pečlivě, protože jí to starý Kovář poručil a pěkně jí za to zaplatil. Jaroušek zůstával dlouho v podzemních skrýších. Málokdy ho vyvedli ven, a to jen za tmavé, černé noci v pustém lese. „Musíš si, chlapče, zvykat na les, aby ses později nebál,“ poučovala ho babizna. Jaroušek neslyšel nikdy dobrého slova od ostatních. Když se scházeli v podzemní skrýši ostatní lupiči s jeho otcem, vždy slyšel jen hrubé řeči, jejichž smyslu ani nechápal. Nikdy neslyšel o Pánu Ježíši, jako slýcháte vy ve škole. — Tak žil už několik let ve sluji se zločínky. Jeho oči však v té skoro stálé tmě značně zeslábly. Nesnesl skoro již ani světla svíčky. Na denním světle za celou tu dobu skoro vůbec nebyl.

Jednou byl hon na lupiče. Celá banda Kovářova prchala zděšeně ze skrýše do skrýše a o osmiletého Jaroslava se nikdo nestaral. Branka od skrýše zůstala otevřena a dovnitř proudilo trochu slunečních paprsků. Jaroušek šel po světle. Přišel k brance a otevřel. V údivu zavřel rychle oči, neboť světlo sluneční ho oslepovalo. Zalezl opět do skrýše a čekal dlouho. Když nastal soumrak, vyšel ven a bloudil krajem. Tak se potuloval dlouhou dobu. Navečer vždy vycházel, a když slunce začalo silněji svítit, ukrýval se do své jeskyně.

Kdysi ho potkala navečer v lese nějaká venkovanka. Tázala se ho, čemu se už naučil, co ví o Ježíškovi, zdali se těší na nebe. Jaroušek otvíral údivem pusínku a pravil, že nic o tom neslyšel. Tu mu začala ona žena vypravovat tak krásně o nebi, že Jaroušek zatoužil být tam co nejdříve. A pak bloudil opět a koho někdy potkal, ihned se ho vyptával, kde je nebe a kterou cestou se tam dojde. Ale lidé mu nerozuměli. Ukazovali mu všelijaké cesty, neboť mysleli, že chce jít do některého města, ale že nezná jeho jméno. Někteří se mu i vysmáli.

A Jaroušek hledal stále nebe...

Jednou přišel na svých bludných cestách k jakési kapličky. Vešel dovnitř. Ach, zde bylo krásně! „To je jistě nebe!“ pomyslí si rozradostněn. Sedl si na oltární stupeň a unaven brzy usnul. Tak ho tam našel jeden mnich, který sloužil Pánu Bohu jako poustevník v těchto lesích u této kapličky. Vzbudil ho a zavedl ho do svého pokojíčka. Po krátkém občerstvení si Jaroušek začal prohlížeti pokoj. Poustevník zatím odešel. Najednou hoch bolestně zaplakal. Spatřil veliký kříž a na něm viselo jakési tělo. Rány byly rudé od krve, hlava byla korunována ostrými trny. Chlapec plakal ze soucitu. „Probodli tvé ruce i nohy, přibili tě na toto dřevo, jak tě to asi bolí!“ štkal.

Stále hladil rány přibitého člověka. Nevěděl, že je to sám Kristus Pán na kříži, poněvadž nikdy o něm neslyšel. Vtom přišel poustevník. Hoch vystoupil na špičky a šeptal Ukřižovanému: „Počkej, však zítra ti nějak pomohu; už vím, co učiním, ale teď nemohu, už je večer. Ráno dostal Jaroušek k snídani kousek chleba s máslem a hrnek mléka. Snědl suchý chléb a máslo si schoval. A když poustevník opět odešel pryč, šel Jaroušek do světničky poustevníkovy. Vystoupil na stoličku, zlíbal rány Ukřižovaného a pak je pozorně natíral máslem. Všech pět ran potřel máslem a při tom se tázal Ukřižovaného: „Pověz, dělám ti to dobře? Pomáhá ti to?“ A zdálo se mu, že mu Ukřižovaný praví, že jeho láska ulevuje jeho velkým bolestem a že na to nezapomene. Zdálo se mu, že slyší: „Slibuji ti, že na to nezapomenou a pozvu tě brzy ke své hostině v nebi.“ — Když přišel poustevník, řekl mu Jaroušek, co mu řekl Ukřižovaný.

„Milý hochu, řekni mu, že i já bych se chtěl účastnit jeho hostiny,“ prosil poustevník. A večer Jaroušek znova mluvil dlouho s Ukřižovaným. Pak oznámil poustevníkovi, že i on bude pozván k hostině. —

A Jaroušek rostl. Poustevník ho učil náboženství a řekl mu také, že ten Ukřižovaný, jehož rány ošetřoval, je Pán Ježíš — Spasitel světa. Na nic nezapomněl dobrý poustevník a za krátký čas připravil Jarouška na první svaté přijímání. Dlouho trvalo Jarouškovo díkyčinění. Velmi dlouho si povídal s Pánem Ježíšem. Co mu asi všechno řekl? Nevíme, jen je jisto, že jeho tvář byla jasná, úsměv na rtech i v očích, bylo to jistě něco krásného. Slíbil mu Pán Ježíš znova nebe? Nevíme, ale víme, že se tam Jaroušek brzy dostal. Jak se to stalo?

Když četníci chytili několik lupičů, ustali pak od pronásledování. Ale starého Kováře nechytli. Oh, to byl lišák! Ten by utekl i největšímu chytrákovi. Na toho tak snadno nepřišli! Ale jednou i na něho přišlo. Bylo to v zimě. Kovář měl hlad, proto se plížil tiše v noci k vesnici, aby něco zase někde ukradl. V tu dobu šli k vesnici také naši dva známí: poustevník a Jaroušek. Viděli, že daleko před nimi někdo jde, ale nepomyslili si na nic zlého. Kovář myslel, že to jsou nějakí pronásledovači, kteří mají vyzradit jeho pobyt. Bylo to ještě v lesích. Na blízku nebylo nikoho. Kovář vytáhl pistoli, namířil, stiskl kohoutek — bác — a už se váleli oba naši poutníci v krvi. Kovář střelil po nich po druhé a utekl.

„Jaroušku — hochu můj,“ stenal poustevník, „Pán Ježíš už nás volá ke své hostině — slyšíš?“

Jaroušek slyšel, ale neodpovídal. Ani neplakal. Naopak, usmíval se, ač mu stékala po tváři krev a zalévala mu oči, přece se usmíval. Záhadný chlapec. A zdálo se, že s někým mluví. Najednou vykřikl: „Ty jdeš, Pane, ke mně? Mně jdeš zacetit rány? Tys nezapomněl na svůj slib? Už mne voláš k sobě? — Ach, jdu — již — rá-á-d...“ A Jarouškova dušička se vznesla čistá a neposkvvrněná k nebeským výšinám, aby byla zařaděna mezi ty, kteří svou láskou zacelovali hluboké rány Ukřižovaného...

*

I vy můžete svou láskou potěšit probodené Srdce Božského Spasitele. Zvláště Ho potěšíte, přijmete-li Ho do svých čistých srdcí a uchystáte-li Mu v nich důstojný příbytek, aby se mu tam líbilo a aby aspoň ve vašich srdcích byl bezpečně ukryt před zlobou nehodných lidí. Budte Jaroušky!

Nepokradeš!

Karel Doubravský.

Jarka Svobodů byl celý nesvůj. Doma ani pořádně neodpovídal na otázky rodičů, chodil s hlavou sklopenou a ve škole byl roztržitý, až hrůza.

„Co se to s tebou děje?“ vyčítal mírně Jarkovi pan učitel, který ho znal jako dobrého a příčinlivého žáka.

Jarka se jen začervenal a nic. Byl zase takový.

A příčinou toho všeho byl takový malý nožík, který Jarka uviděl u svého souseda Pepíka Veselých. Byl opravdu hezký, s perleťovou stříškou a železka ještě svítila novotou.

„To mi přivezl strýček, když byl u nás na posvícení,“ chlubil se Pepík. Jarka si dlouho prohlížel nůž, skoro se s ním v ruce laskal a nerad ho vracel Pepíkovi. „Kdybych měl takový nůž,“ myslil si, a ta myšlenka ho začala trápit.

Měl jí všude plno: v očích nůž, v uších nůž i ve spaní se mu o něm zdálo.

A tehdy, když si myšlenky o noži hrály v jeho hlavě zrovna na honěnou, zaseptalo cosi do toho rejdu:

„Vem ho Pepíkovi!“

Jindy by snad byl Jarka postřehl, že je to hříšný nápad a potlačil by ho zbožným povzdechem k Pánu Ježíši nebo k andělu strážnému. Ale že už tak dlouho na nic jiného nemyslel a že po ničem jiném netoužil, nevyhnal tuto myšlenku koštětem, jak by zasluhovala.

A vetřelkyně se podle toho zařídila.

„Pepík to třeba ani nepozná. Má tolik všelijakých hraček. Pořád něco dostává. Je bohatý, má mnoho strýčků. Ani si nevšimne, že nemá nožík.“

Jarkovi se zdálo, že už má jasno. Ano, tak to provede!

„Nebude to hřích?“ zaseptalo nesměle svědomí.

Ale zlý našeptavač byl již dobře zahnížděn.

„Nic to nebude. Jakkak, kdyby Pepík ten nůž ztratil. Taky by potom nic neměl.“

Tak Jarka dával ve škole bedlivý pozor, až Pepík nožík odloží někde v lavici. Chvilu přišla. Pepík si okrajoval jablko, když k němu přiběhli hoši, že má jít hned k panu učiteli do kabinetu. Pepík položil nůž a utíkal.

Jarka ho zavřel a strčil do botky. Trochu zčervenal při té práci, kterou dosud nikdy neprovozoval, ale byl pln radosti, že má nůž.

Pepík se vrátil do třídy až s panem učitelem a ztráty nože vůbec nepostřehl. Teprve odpoledne si sahal do kapsy, aby si ořezal tužku a nůž nikde.

„Nepůjčil jsem ti nůž?“ ptal se Jarky.

„Ne.“

„To je divné. Kam jsem jen ten nožík dal? Možná, že je doma,“ utěšoval se Pepík. Ale nebyl. Když druhého dne hlásil panu učiteli, že se mu ztratil nůž a že to bylo asi včera, bylo již na hledání pozdě.

Celou třídu to zamrzelo, že na někom z nich je podezření z krádeže, pan učitel vynaložil všechnu výmluvnost, aby pohnul zloděje k vrácení nože, ale marně. Pochopitelně, že nejvíc oči se dívalo tázavě k Jarkovi, který byl sousedem Pepíkovým, ale ten odolával statečně.

Přišel pan katecheta na náboženství. Dozvěděl se také, že se Pepíkovi ztratil nůž a že mu ho asi někdo ve třídě ukradl.

„Hoši, nejde o ten nůž,“ rozhovořil se. „Jeho ztráta se dá nahradit. Až přijde k Veselům po druhé strýček, může přinést Pepíkovi nůž ještě lepší. Ale ten, kdo nůž vzal, vyhnal ze svého srdce Pána Ježíše. A to je mnohem horší.“

Katecheta se na chvíli odmlčel, přešel svým zrakem oči všech žáků a pak pokračoval:

„Co dokážeme bez Boží pomoci? Lidé dobře říkají: bez Božího požehnání marné lidské namáhání. Vidíte. A když máme duši čistou, bez hříchu, to v ní je sám Bůh. Můžeme s ním hovořit, radit se s ním jako s tatínkem o svých starostech, prosit Ho, aby nám pomáhal při práci, aby nám dával sílu, trpělivost, aby nám žehnal. A Bůh čisté duši nedovede nic odepřít.“

To je největší štěstí života mít v duši Boha. A teď, považte, že ten, kdo nožík vzal, vyhnal Boha. Jak je v jeho duši!“

Ve třídě bylo takové ticho, že nikdo se neodvážil ani hlasitěji vydechnouti. Všichni hoši viseli očima na katechetovi.

„Jak pomoci tomu nešťastníkovi? V sobotu půjdete všichni ke svatě zpovědi, jako obvykle chodíváme. A tož prosím toho hochu: vrať dobrou svatou zpověď své duši zase Boha, mír a radost!“

Víc katecheta neřekl.

A v pondělí odevzdal Pepíkovi vrácený nůž.

„Bůh vinníkovi odpustil, odpusť mu i ty.“

Osudy ztraceného chlapce.

Napsal Jindř. Mošna-Benešovský.

Plamenná obloha se skláněla jako žhavá klenba nad celým vyprahlým krajem. Sluneční paprsky přímo bodaly v tvář. Ani ten nejslabší vánek nechladil potem zmáčenou líc.

Po silnici, povlovně stoupající k blízkému lesu, pomalu se vleče starší žena s dítětem na zádech. Vždy po chvíli se zastaví a stírá pot, řinoucí se s čela po vrasčité tváři. Snad až dojde do blízkého lesa, stín zmírní žár a bude moci odpočinouti pod širokou korunou stromů. Jde již od Božího rána a je zemdlena a hladova. Napíná poslední síly a její rty šeptají tichou modlitbu.

Však již pojal ji ve svou náruč lesní stín. Na rozcestí na pokraji lesa pod mohutnou korunou staletých dubů stojí kaplička s obrazem Toho, jenž svou smrtí na skalnaté Golgotě vykoupil lidstvo. Stařena nemohla již dále. Posadila chlapce na stupně u dveří kapličky a dala mu zbytek mléka, které v poslední vsi pro něho vyprosila. Chlapec dychtivě pil a brzy pokojný jeho dech prozrazoval, že zase pohroužil se v pevný spánek. Také stařeně víčka únavou se zavírala a po chvíli i ona usnula.

Západ se kalil. Černé mraky vystoupily na obzoru a na perutích zmáhajícího se větru letěly v dál a zanedlouho zazněl temný hlas hromu.

Vtom na obloze zaklikatěl blesk, sjel po drsném těle dubu a za rachotu hromu odlétla stařenina duše do výšin nadhvězdných. Chlapec se probudil, zděšeně se ohlížel kolem, ale vida stařenu klidně ležící, přitulil se k ní, zamhouřil oči a usnul.

Bouře jak rychle se přihnala, tak zase rychle se vzdálila. Vzduch se ochladil a celá příroda, osvěžná teplým deštěm, vydechovala příjemnou vůni.

Schylovalo se k večeru, když po silnici přijížděl povozník z nedalekého města Zlonina. Spatřiv u dveří kapličky nehybně ležící ženu,

skočil s vozu a přistoupil k ní. Chtěl ji probudit, ale k velikému uleknutí seznal, že je mrtva.

Naložil ji tedy i s chlapcem na vůz a odvezl je do města, kde u městského úřadu vypověděl celou příhodu. Marně pátrali, odkud stařena

přicházela a kam se s dítětem ubírala. Prohledali její šaty, ale po nějaké listině ani paměti. Malý chlapec nedovedl nic objasnit, věděl jen, že se jmenuje Slávek, a na otázku, čím je, odpověděl: „Maminčin!“

Původ a domov jeho byl zastřen tajemnou rouškou. Jen to mohlo uvést na stopu po jeho rodičích, že hoch měl na krku na černé sametce podobiznu mladé ženy, nápadně chlapci podobné. Jest to jeho matka? Kdo může vědět?

(Pokračování.)

Zajímavosti.

Co odkázal sv. Otec Pius X. dětem? Když zemřel tento veliký papež, o němž se vědělo, že má velice rád děti, zvláště ty, které chodí často k sv. přijímání, byli všichni zvědaví, co asi odkázal dětem po své smrti. Hádejte, co to bylo? — Bylo to už kdysi dávno napsáno v tomto našem časopise, ale to vy jste ještě nebyly, děli milé, na světě. Psalo se tam, že to byl zlatý kalich, plný svatých hostií. — Ujměte se tedy tohoto svatého dědictví a snažte se, abyste z něho dostaly co nejvíce

V první pátky v měsíci by měla být vyprázdněna všechna ciboria a kalichy. Neboť v tyto dny by měli věřící a zvláště děti přistoupit ke stolu Páně. Kdybyste znaly, drahé děti, kolik milostí Pán Ježíš těm, kdo přistoupí po devět prvních pátků následujících za sebou (nepřetržitě) ke stolu Páně, tož byste se nemohly ani dočkat svatého přijímání na první pátek v měsíci. Však vám o tom někdy vyložíme mnohem více. Teď to nejde, když v tom „Pán přichází“ je tak málo místa. My bychom tam chtěli mnoho vám vypravovat, ale musíme šetřit místem. Přičinite se a získejte každý jednoho odběratele (aspoň) a pak bude náš časopis za stejno! cenu jednou toliký. Některé děti získaly přes prázdniny i pět odběratel, vidíte, že to není ne snadné, jen trochu obětavosti pro dobrou věc!

Proč? Kdosi se ptal, proč není v „Pán přichází“ různých drobností, jako jsou v jiných dětských časopisech. Třeba proč zde nejsou pohádky o Kašpárkovi, hádanky a podobné věci. Odpověď je velmi snadná: Protože časopis „Pán přichází“ byl založen na to, aby šířil a pomáhal vzrůstu úcty a lásky k nejsvětější Svátosti. A přece v Kristu Pánu máme všechno a nepotřebujeme jiných drobností. Proto je náš časopis milován od těch dětí, které o pravdu Pána Ježíše milují. Pro Pána Ježíše samého a ne pro různé zábavy, které jim poskytují nějaký časopis.

Proč plakala Lizočka? Lizočka byla hodná ruská dívka. Mamin-ka jí dala jednou rubl (ruský peníz) a pravila jí, že jej může v den svého svátku utratit, jak chce. Lizočka se rozhodla, že si koupí nějakou pěknou knížku, aby z ní mohla předčítat i mamince, když bude mít po práci chvílku čas. Vyběhla vesele na ulici a přemýšlela při tom, co si asi vybere. „Milá slečno,“ ozval se najednou za ní jakýsi smutný hlas, „dejte Boží almužničku; já i dcera jsme neměly od rána nic v ústech!“ — Lizočka se obrátila, spatřila ubohou, nemocnou ženu. Vůbec se nerozmýšlela a strčila jí do ruky onen rubl. „Tu máte, kup-

te si za to něco teplého k jídlu!" — Když se Lizočka vrátila domů bez knížky, padla mamičce kolem krku, vypravovala jí o svém setkání s nemocnou ženou a dala se do usedavého pláče. — „Proč pláčeš?" tázala se udiveně maminka. „Snad ne proto, že je ti líto tvého dobrého skutku?" — „Ně, mamičko," odpovídala šlechetná holčička, „mně je líto, že jsem neměla aspoň tři ruble." (Averčenko.)

Kde najdeme Krista Pána? Když byl dvanáctiletý Pán Ježíš na pouťi v Jerusalemě, ztratil se své božské Matce i svému pěstounovi. Dlouho Ho hledali, až Ho konečně našli třetího dne. A kde byl? Všichni to víte: byl v chrámě. Tím nás chtěl poučit, že každý, kdo hledá Pána Ježíše, může Ho nalézt v chrámě, kde je živý, kralující ve svatostánku. Nezapomínejte nikdy, že tam, v kostele, na vás čeká milující Srdce Pána Ježíše!

Naše soutěž: Závodů lásky.

V posledním čísle minulého ročníku jsme vypsali pro naše čtenáře zvláštní soutěž na oslavu pětadvacetiletého jubilea encykliky, kterou dovolil sv. Otec Pius X. dětem již o sedmi letech přistoupení ke stolu Páně. Můžeme říci, ač neradi, že jsme trochu zklamáni a že jsme čekali větší zájem a větší účast soutěžících. Ale jsme také potěšeni těmi, kdo se zúčastnili. Mnozí asi zapomněli na soutěž během prázdnin; je to škoda. Mohli jste dostat krásné odměny. Aspoň vám prozradíme teď, jak nás potěšily ty děti, které soutěžily. Ukážeme vám kousky z jejich dopisů. Tak třeba jedna píše: Na Vaše vybidnutí v časopise „Pán přichází" zúčastnila jsem se závodů lásky od 4. do 15. srpna. U sv. přijímání jsem byla desetkrát... Jiná zase prozrazuje, že byla jedenáctkrát u sv. přijímání a získala pět nových odběratel. A ještě něco krásného vám otiskneme z dopisu jedné žákyně čtvrté třídy. Píše: K dnešnímu sv. přijímání jsem získala spolužačku M...

Je to z dopisů těch, které obdržely tři první ceny. Ostatní dostanou malou památku ze soutěže. Nejmenujeme zde všech soutěžících, jen prozrazujeme, že mezi nimi nebyl ani jeden hoch. A to nás bolí...

I. cenu dostala Jurášková Helena z Lukova u Holešova.

II. cenu obdržela Froňková Marta z Českých Budějovic.

III. cena připadla Kolajkové Heleně z Lukova u Holešova.

Odměny jim budou zaslány co nejdříve.

Ještě jednou musíme říci, že jsme čekali více účastníků, protože takové jubileum si toho zasloužilo!

Kupte si: Malý kalendář na školní rok 1935-1936. Administrace Dětské neděle, Praha-II., Václavská ul. 12.

Tři krásné časopisy: Dětská neděle za 10 Kč ročně. R a j s k á zahrádka (7 Kč ročně) u V. Kotrby, Praha-II., Pštrossova ulice. Z a s v ě c e n í S r d c i P á n ě, v Praze-IV. čp. 58, za 10 Kč.

Časopis „Pán přichází" pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 23.

Prosinec 1935.

Číslo 4.

Veliké tajemství.

E. M. Erichovský O. P.

Příroda tiše dřímala pod bílou peřinou a severák jí pískal své ukolébavky. Pepa s Andulou pod vánočním stromkem byli zabráněni do vážné práce, až se z toho potili. Dostali velikou stavebnici i se stavebními vzorky. Kolik jáсот vyvolalo, když se jim podařilo postavit nějaký ten „palác“ přesně podle vzoru. Míla byl již starším školákem. Již se mluvilo o tom, že příští rok půjde do gymnasia. K vánocům dostal již vážnou věc — knihu. Nyní stál tam stranou u kamen s otevřenou knihou. Díval se na mladší sourozence s úsměvem sice, ale tím, který koření v moři hoře, kterou působivá vědomí, že již sami nejsme tak šťastní, jako ti, které pozorujeme. A Míla to mohl říci o sobě více než kdo jiný. Vánoce již ztratily pro něho veškeré kouzlo. Již se nedovedl radovat z vánočního stromku, který představuje krásu duše vykoupené vtělením Syna Božího. A víte proč? Protože ty jesle pod stromem byly pro něho prázdné! Hrozné to slovo, ale pravdivé a jeho samého to bolelo nevíce. Odtud to moře hořkosti, které se chystalo provalit na povrch. Nesnesl toho. Zavřel knihu, kterou ač četl, přece ji nerozuměl, neboť duše jeho byla zahalena do tmy. Popadl čepici a co by se napočítalo do tří, již byl na ulici.

Matka, jež četla z jeho obličejů jako z otevřené knihy, když Míla utekl se svým bolem ven, povzdychla si: „Ano, venku na čerstvém vzduchu se mu ulehčí.“ Sama dobře znala ta leta divných přeměn v duši mladého člověka a také věděla, že zde nejlepším pomocníkem

je sám Bůh. I pohlédla na obraz ukřižovaného s vírou a důvěrou mateřského srdce a rozpjaté ruce Páně ji ujíštovaly: „Doufej, dcero, já ho zachráním!“

Ale pojďme za Mílou. Jen co přešel ulicí, již se mu ulevilo. Zamávl rukou a zabručel si: hlouposti... Ani sám nevěděl jak, již stál na prahu Rozbořilových. S jejich Slávkem chodil do školy. Víte kdo byli vlastně Rozbořilové? Řekne vám to malý obrázek ve světnici paní Rozbořilové. Je to ruční malba strýčka Slávka, varhaníka z jižních Čech. Na ní slovy básně, kterou také sám napsal, přeje své sestře a jejímu muži Božího požehnání k nové cestě. Je to svatební dar varhaníka z tiché katolické vesničky. A co jsou Rozbořilové nyní? To řeknou zase oči paní Rozbořilové, z nichž slza nikdy neseschne, z nichž smutek se nikdy neztrácí. Proč? Z milujícího muže se stal lidský stroj, bez srdce, protože bez Boha. Ano, Boha vypověděl ze svého okolí. Můžete si představit, jak to vypadalo s jejich dětmi, Máňou, Slávkou a Boženou, neb ani matka se jim nesměla o Bohu zmiňovati. A sem chodil Míla. Ale chodil sem i bratranec Slávkův, Mirek, vysokoškolák, a to bylo vlastní nebezpečení pro Mílu, protože Mirek o Bohu věru nemlčel, nýbrž se mu vysmíval. Vysmíval se katolíkům za jejich — pověry — jak to říkával.

A vy, děti, již víte, proč byly jesle prázdné pro vašeho Mílu, proč jeho duše byla zahalena ve tmě. To víte, že se mu v mysli příliš nevyjasnilo po dnešní lekci, kterou dostal od Mirka. A šel domů jak přišel. Ba ne, ještě zaslepeněji, a tak se stalo, že ani pod nohy neviděl a když přišel do světnice, kde se právě kochali ze svého veledíla Pepa s Andulou, zakopl o jejich palác. Práce celého dne byla ta tam... Co následovalo, na to je lepší strčit si všech deset prstů do uší, aby to člověk neslyšel. Chudák Míla nevěděl, co má dělat. Aby učinil konec koncertu, nabídl se, že jim vyjimečně pomůže postavit ten palác. Pepa s Andulou si dali říct a hned strčili před Mílu vzorek. Dali se do práce a teď s pomocí staršího bratra palác jim přímo rostl pod rukou. I Míla se rozehrál, jeho smutek začal se rozplývat a již se smál s ostatními.

Naednou se ale zamyslel, že zapomněl na stavění — vykřikl, ale tentokrát to byl výkřik radosti... Co se mu asi stalo, že se tak zapomněl? Při stavění napadla ho taková myšlenka: Ten palác by zde nestál, kdybychom my zde nebyli... A pak se rychle rozhlédl, aby svou myšlenku revidoval: hodinky — hodinář, šaty — krejčí, boty — švec, stůl — stolař, lítaly mu spoje v hlavě. Všecko má svou příčinu, jen ten svět, jen člověk v něm by měl vzniknout bez příčiny? Jen ať řekne ještě něco ten Mirek, že není Boha, vysměje se mu do očí, to uvidí! A iak je opravdu hloupý ten Mirek, když nechápe ani tajemství vtělení. Hle, já jsem rozbořil svým sourozencům jejich veledíla a když jsem chtěl chybu napravit, musel jsem podle téhož vzoru stavět, když jsem chtěl totéž znovu postavit. Bůh stvořil svět, stvořil člověka k obrazu svému. Stvořil je svým všemohoucím stvořitelským slovem. Bůh má jediné Slovo, skrze něhož všechno povstalo a tím jest jednorozený Syn Boží. A není to dále jasné, člověk hříchem zakopl do Boží

*Vitany bud, Ježíšku,
podej nám svou ručičku,
vzácný z nebes hosti!*

stavby a ta se zhroutila. Bůh však ve své lásce chtěl ji opět postavit, není nic přirozenějšího, než že ji opět stavěl podle téhož plánu — Věčného Slova, skrze něhož i na počátku všechno povstalo. Proto se musel vtělit Syn Boží, proto musel on napravit pád člověka. A neprohlášoval se stále za náš vzor, podle něhož se máme řídit? Nyní rozumím již i tajemství nejsvětější Svátosti oltářní... Proto chtěl zůstat mezi námi, aby jakožto vzor stále nám byl před očima, a stále napravoval naše nedostatky, aby den ze dne činil nás podobnějšími onomu původnímu člověku, který vyšel z rukou Božích při stvoření, jako obraz Boha samého...

Pepa s Andulou mysleli, že se Míla raduje z nového paláce, ale ten

na to již nemyslel, již objímal svou matku a vyprávěl jí vše, co vy již víte. Matka ho přivedla k jeslím a jesle nyní již ani pro Mílu nebyly prázdné...

Končí se mé vypravování, chtěl bych však vědět ještě jednu věc. Zda to veliké tajemství Míla si rozluštil jen tak náhodou, anebo zda mu ty myšlenky vnukl sám Bůh na vroucí modlitbu jeho matky? Zptejte se své matky, co o tom soudí a pak, budete-li mít čas, odpovězte mi...

II. Lidka naučila Mikinka „Otčenáš“.

Alfons Glos.

Ten den Lidka neměla pokoje. Slíbila bratříčkovi, že ho naučí „Otčenáš“ a proto přemýšlela, jak to provede. Začala vzpomínati, jak si ve škole počíná velebný pán, když učí. „Chodí po třídě maličko, potom se postaví a stojí a vykládá. Musím to dělat po něm.“ Začala ode dveří. Vstoupila, pohladila bradu, sedla za stůl, zapisovala, vstala, trochu pochodila, potom se ustálila, pohleděla po „třídě“ a začala se modlit. Po modlitbě se hned tázala:

„Nač si nejvíce vzpomínáte?“

— — —

Lidka se vážně dívá po „třídě“, to jest po židlích, po stole, hledí na věšák zcela vážně, jako by to byly děti. A nebyti Mikinka, který právě vstoupil do pokoje, byla by Lidka jistě od takových dětí, stola, židle a věšáka, nedostala ani jedné odpovědi. Ale mluvila dále a přísněji:

„Tak, co jsme měli minule?“

„Lidko, tys již zapomněla, že jsme měli dobré buchty?“ Kdepak by

tušil přichozí Mikinko, že vstoupil do učírny, a že má odpovídati Lidce na její učitelské otázky. Nevěděl, že je ve „škole“, a že má odpovídati na něco jiného. Proto se ještě nevzpamatoval a pokračoval:

„Velice dobré buchty a já bych chtěl, aby je maminka pekla zas. Však ty je máš taky ráda!“

„No, to ano, Mikinko, ale já jsem nyní ve škole a učím.“

„? ? ?“

Chlapec vytřeštil oči údivem a nemohl ihned pochopiti, jak se z jejich světnice stala najednou škola. Lidka ho však vyvedla z údivu:

„Mikinko, hned půjdeme ven.“

Bylo pěkné letní odpoledné. Naše děti honily často husy na strniště. Brávaly s sebou obyčejně nějakou hračku a Lidka si zamotávala do šátku i knížku nebo sešitek. Maminka koupí po každé v neděli vzadu v kostele nějakou malou brožurečku a děti si podobnou někdy taky koupí a čtou. Dnes si Lidka vzala jen učitelský rozum. Bude učit Mikinka slíbený „Otčenáš“!

„Budeme se učit venku. Pusť husy a poženeme k lipám.“ Za chvíli byly děti na ulici. Před nimi běželo stádo jejich hus. Vesele se hnaly do předu po silnici vzhůru městečkem, sbírajíce cestou upadlé klasy, jak se vozilo obilí s polí do stodol. Mikinko se divil, jak husy nadělaly mnoho stop v prachu a chtěl je počítati. Ale brzy toho nechal.

„To já nespočítám, to je myslím celý milion!“

Brzy přihnaly se husy na pastvu. Děti usedly proti sobě. Lidka si usedla na kořen staré lípy vedle kapličky a Mikinko naproti ní do trávy na zem.

„Mikinko, začneme. Ale musíš hledět pořád na mě.“

„Lidulenko, a proč?“

„To já sama nevím, ale maminka říkává přece vždycky, když nás něco učí: Hleď mně do očí. A teprve potom nám něco ukazuje a to musíme hledět zas na to. To tak musí být.“

Když to tak musí být, tedy Mikinko již hledí Lidce do očí. Sešpoulil i ústa a čekal, co se bude dít.

„Kříž umíš, to vím. Ale některá slova neumíš vyslovovat.“

„Umím!“

„A neumíš. Řekni: Otče náš.“

„O-če-náš.“

„A kdes nechal -t- ?“

„t-t-t-t-t-t-t“

„No dost a řekni to celé, ale pěkně: Ot-če náš.“

„O-t-če náš.“

„A říkej se mnou dále: J e n ž j s i . . .“

„Jen si . . .“

„Pozor, řekni: jen-ž-j-si, ž-j-si, ž-j-si . . .“

„ž-j-si, ž-j-si, ž-j-si, ž-j-si . . .“

„jen-ž-j-si, jenž jsi . . .“

„A co je to: jen-ž-j-si, Lidulenko?“

„No, to je tak v tom otčenáši, Pán Bůh je v nebi, my mu říkáme

VÁNOCE

*Vánoce, vánoce, blažené chvíle
co jste již radosti do srdcí snesly,
co bylo v životě kdysi nám milé,
znovu váš svatvečeř v duši nám kreslí:
Matičku přesvatou s Ježíškem v klínu,
jas hvězdy betlemské, pastýřů zpěvy,
andělských zástupů přejasné zjevy,
pějící vesele Božímu Synu.
Tichý klín domova, matičky něhu,
radostné pocely úsměvných tváří,
kostelík na vrchu zapadlý v sněhu,
znícený písněmi, světelnou září.*

Vladimír Hornov.

Klatovy

K vašemu potěšení a poučení otiskujeme v „Pán přichází“ obrázek vzácného milostného obrazu Panny Marie s Ježíškem z Klatov v jihozápadních Čechách. Článeček zase stručně vypráví poutavé dějiny milostného obrazu klatovského.

Že je vás, děti, mnoho, kteří jste neměli tušení, že v Klatovech je starobylý poutní chrám! A že je vás ještě více, kteří nevíte o mnohých jiných slavných a starobylých poutních místech v naší vlasti!

Prozradíme Vám něco: obrázek i článek o milostném obrazu klatovském jsme vybrali z Papicova útržkového týdenního kalendáře 1936,

jež vydala Matice cyrilometodějská v Olomouci, Wilsonovo nám. 16.

O čtyřicetišesti našich poutních místech vyprávějí listy Papicova útržkového kalendáře, přes 50 obrázků milostných obrazů a soch a slavných poutních chrámů i kaplí v kalendáři uvidíte. Útržkový kalendář je sličně upravený a stojí pouze 10 Kč. Zaproste velebného pána, ať vám ukáže Papicův útržkový kalendář československých poutních míst, zaproste rodiče, aby si jej v Matice cyrilometodějské objednali, budete doma mít všichni z Papicova útržkového kalendáře radost po celý rok!

A objednejte si Papicův útržkový kalendář našich poutních míst zavčas, příliš velkou zásobu ho Matice cyrilometodějská nedala natisknout. Cího opoždění, toho chyba!

Milostný obraz P. Marie klatovské pochází z Itálie. Tam v osadě Re (diecése Navara) na zdi kaple sv. Mořice byl namalován starý obraz P. Marie, po němž hodil r. 1494 jistý bezbožník kamenem; ten udeřil P. Marii do čela, z něhož ihned vytvářela krev. Krev stékala několik dní po tváři P. Marie k zemi. Podle tohoto obrazu byly pak zhotoveny kopie a jedna z nich dostala se také do Klatov. Obrázek je rázu byzantského. V rozích jsou postavy muže a ženy v krojích 17. století. Ježíšek drží v levici štítek s latinským nápisem: In gremio Matris sedet sapientia Patris (V klíně Matky je moudrost Otce) a pravici zehná. Nejprve byl uctíván obraz v Klatovech v rodině kominíka Bart. Rizzolti, jenž přišel z Itálie a v Klatovech se domohl velkého jmění. Před obrazem konával se svou manželkou pobožnosti a když pověst o obrazu se rozšířila, i jiní přicházeli před obraz se modlit. Po Rizzoltim zdědila obraz jeho schovanka Anna, jež se provdala za Ondř. Hirspergra, krejčího. Ten však upadal v dluhy a byl nucen vše prodati. Bydlil pak v podnájmu v místě, kde je nyní „Chaloupka“. I obraz chtěl ubohý krejčí prodati, avšak nedošlo k tomu, protože 8. července 1685 v den sv. Kiliána se na obraze objevily první krvavé kapky. Zpráva o tom se bleskurychle rozšířila a byt krejčího byl stále navštěvován. Mnozí události věřili, jiní pochybovali a dokonce pokládali za podvod. Proto byl obraz přenesen do kostela a tam se krvácení opakovalo. Brzo i největší se skláněli před zázračným obrazem Matky Boží. Zatím byli vyslyšeni svědkové a manželé Hirspergrovi a protokoly o tom byly zaslány do Prahy, odkud byla pak vyslána církevní komise. Již 6. září 1685 pražský arcibiskup uznal obraz za milostný a dovolil jeho veřejné vystavení v kostele k všeobecnému uctívání. V r. 1712 byl pro milostný obraz postaven krásný oltář. Chalupa, v níž byl původně chován obraz krejčím Hirspergrem, byla r. 1708 koupena obcí a změněna v kapli zv. Chaloupka.

„Ty“ a proto se řekne, jenž jsi . . . A modlíme se dále: Posvěť se jméno tvé.

„po-svě-ce-mé-no-tvé- . . .“

„Zas chyba! Zas ti tam chybí -t-. Podívej se na mě, jak to povídám já. Podívej se mně na jazyk: -t-t-t- posvěť se, posvě-t-se.“

Miko hledí sestře do úst. Viděl jak vytlačí jazyk přes zuby a jak se na jedné straně podařilo jazyku vyběhnout. To chlapce velmi rozveselilo a povídá vesele:

„Lidulenko, já ti ten jazyk pohlídám, já ti ho podržím, řekni sama -t-t-, počkej, no, už bych ho měl.“

Mikinko tlačil sestřin jazyk nazpět do úst. Byla tam totiž mezera mezi zuby, protože jeden zub sestře vypadl. Hoch byl rád, že mu jazyk neutíká a proto tím radostněji vykřikoval -t-t-t-.

„Ale, Mikinko, říkejme dále: p ř i j d ě k r á l o v s t v í t v é.“

„ . . . králosti tvé . . .“

„Počkej, počkej, chyba. To je velice špatně, říkej zas pomalu za mnou: krá-lo-v-ství-tvé.“

„Krá-lo-v-ství-tvé. Krá-lo-v-ství-tvé.“

Hoch vyskočil na trávníku, točil prutem ve vzduchu, pobíhal kolem staré lípy a křičel vesele: Krá-lo-v-ství-tvé . . . Rozběhl se i po cestě, nabral prachu do dlaní a rozhodil po větře. Byl rád, že umí víc, že se něčemu naučil. Brzy se uklidnil sám od sebe. Když tak někdy si zaskotačil i doma, maminka říkávala Lidce, aby ho nechala se proskočit, že se potom bude zas lépe všemu učit. A tak nyní pokračuje vyučování.

„Buď vů-le tvá . . .“

„Buď bū-le . . .“

„Vů-vů-vů-, podívej se na mě!“

Miko hledí na sestru, kterak špoulí ústa do malého kroužku a kterak je prodlužuje. Vzpomněl si při tom na něco jiného, nežli co je v modlitbě a povídá: „Lidulenko, tak to dělá tatínek, když kouří. Já budu taky kouřit.“ A již má prut v ústech a vážně potahuje a vypouští kouř.

„Je to s tebou práce, Mikinko, ale již to bude. Jen ještě jedno slovo neumíš.“

„A které?!“

„Však ho najdeme. Modli se dále se mnou: Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jakož i my . . . dost! Jakož i my, jako-ž-i-my.“

„Jak to, Lidko, já nejsem žádný koš, já jsem přece Mikinko!“

„Pravda, ale to je něco jiného, to je jak my.“

Konečně se Mikinko naučil i toto pěkně vysloviti. Hlavně se naučil pozorně modliti se. Myslí na slova a snažil se je pěkně vyslovovati. Ukázal tím dobrou vůli. Mikinko vůbec uměl ochotně poslechnouti. Maminka říkávala, že když je andílkem, musí učit druhé poslouchati.

Děti ani nepozorovaly, že husy již stojí napasené u mísy s vodou uprostřed pole. Byly již taky hotovy. Ještě se Mikinko trochu pohonil se sestrou kolem lip. Potom si klekl vedle sestry na stupínek u kapličky-

ky, pomodlil se s ní celý Otčenáš a běžel pro husy. Děti se ubíraly domů.

Večer byla zkouška před maminkou. Mikinko sice vyslovil pochybnost, zda se nezmýlí, ale nebylo to tak zlé. Lidulěnka se modlila potichu vedle něho a on vedle ní hodně nahlas. Klečeli stuleni k sobě a maminka šťastná nad nimi, svými andílky. Jen se usmívala a oběma dala nejlepší vysvědčení, když se byli dobře najedli, totiž vroucí políbení na líce, křížiček na čelo a požehnání na noc.

(Pokračuje se, kterak Mikinko onemocněl, a co se mu zdálo.)

Osudy ztraceného chlapce.

Napsal Jindř. Mošna-Benešovský.

(Pokračování.)

Co nyní s dítětem? Městečko nemělo sirotčince, aby v něm nešťastný chlapec našel útulek i nezbývalo nic jiného, než dáti ho někomu na ošetřování do té doby, až se příslušným úřadům podaří vypatrati, či chlapec jest a odkud pochází.

Na vyhlášku, kdo by se o něho chtěl za mírný peníz starati, přihlásil se domkář a hokynář Živnůstka. Byl to poctivý muž a neměli děti. I jeho žena byla dobrého srdce a proto se opuštěnému chlapci několik let u pěstounů dobře dařilo. Rostl a sílil, ve škole dobře se učil i získal si svým chováním přízně všech dětí i dospělých, s kterými se stýkal.

Však nic na světě netrvá věčně. Živnůstkova po nějakém čase onemocněla a po krátké, zákeřné nemoci pochoval ji zarmoucený manžel na místním hřbitově. Slávek nad její rakví naříkal, jako by vlastní jeho maličku kladl do chladného hrobu. A právem! Nebožka se o něho starala, jako by byl jejím synkem. Kdo nyní bude o něho pečovati, kdo nahradí mu tu, kterou mu nelitostná smrt vyrvala?

Také Živnůstka přemýšlel, kdo mu povede domácnost. Jeho sestra, vdova se dvěma dětmi, hned po pohřbu mu nabídla, že by se k němu přistěhovala. Vdovec neměl ale chuti přivést ji do svého domova, protože nikdy se nechovala k němu jako rodná sestra a již od malička byla zlá, umínivá a svárlivá. Však domníval se, že snad trudný život, jaký musela vésti jako vdova, ji napravil a polepšil. Nevěda si jiné rady, svolil.

Jejím příchodem se změnil nejen pořádek v domě, ale i život Slávkův. Nová hospodyně ho nenáviděla. Živnůstka ho sice chránil, ale když odešel z domova, aby ve vsích nakoupil, čeho do svého obchodu potřeboval, kázala chlapci konati ty nejtěžší práce, zapřahala ho do těžké káry, které by byl neuvezl, kdyby mu časem nějaká útloucí duše nepomohla. Dřel tupě až do úpadu, zato ho hospodyně bila a když naříkal a plakal, zavřela ho do vlhké komůrky, kde mezi různými odpadky myši slavily své hody.

Když se to Živnůstka dověděl, huboval sestru, říkal, že musí s chlapcem lépe zacházeti, vždyť město platí na jeho výživu.

(Pokračování.)

Zajímavosti.

Kdybys znal... Ve sv. evangeliu čteme, že Pán Ježíš řekl samariťance: „Kdybys znala dar Boží a kdo je ten, jenž ti praví: ‚Dej mi pít, ty bys ho poprosila a dal by ti vody živé...‘ — Kdyby křesťané dovedli poznat a ocenit dar Boží, který je ukryt ve svatostánku, musela by Církev sv. stavět velké ohrady před kostely a svatostánek opatřit železnými mřížemi, aby se lidé násilím nezmocnili drahého pokladu — Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti. — A zatím co vidíme? Kostely zejí prázdnotou, svatostánky jsou opuštěny. Víš proč? Protože lidé neznají daru Božího... Patříš i ty k nim?

Důvěra v Prozřetelnost Boží. — Sv. Cottolengo založil dům, kde bývali chudáci a sirotci. Často však přicházel se svými svěřenci do takové bída, že neměli ani co jíst. Postavení jejich bylo kolikrát velmi smutné. Ale sv. Cottolengo nedovedl zoufat. Spoléhal pevně na Boží dobrotu. Říkával: „Uvidíme, kdo to vyhraje, zdali Pán Bůh nebo Cottolengo. Doposud to vždy vyhrála Boží Prozřetelnost a Dobrota.“ A nikdy nebyl zklamán, neboť vždy mu Pán Bůh seslal nějakého dobrodince, který pomohl dílu sv. Cottolenga. — Kterýsi český básník praví: „Jen nezoufej a bázně nech. Bůh v utrpení bude všech Tě silít dobrotivě.“ — Proto i vy spoléhejte více na Pána Ježíše, který vás měl tak rád a je tak dobrý.

Kristus Pán — vzor všech. — V Pánu Ježíši oslavujeme druhou božskou osobu, Boha-člověka, našeho Vykupitele. V Církvi sv. jsou zavedeny různé svátky ke cti a chvále Pána Ježíše. Vánoce — toť oslava Pána Ježíše — Dítěte, velikonoce — Krista Spasitele a na konci října slavíme v poslední neděli svátek Krista-Krále. Nyní je v plném proudu příprava, aby byl zaveden svátek Krista-Dělníka a na památku skrytého života v Nazaretě, kde Pán Ježíš pracoval se svým svatým pěstounem. Musíme se modlit, aby byl tento svátek zaveden v Církvi sv. co nejdříve. Aspoň se bude všem dělníkům radostněji pracovat, když si vzpomenou na příklad, jaký jim dal Pán Ježíš. — Děti, modlete se za to velice! A zbožně!

Chceš vědět? Pro české děti napsala pěknou knížečku O Pražském Jezulátku doma i v cizině Běla Dlouhá. Knížku, která se vám bude jistě v každém ohledu líbit, vydaly Školské sestry OSF., Praha-Vinohrady; má 80 stran s obrázky, stojí jen 4 Kč. — Kup si Svenssonovu knihu Z vlasti Nonniho a budeš vědět, jak je krásný ostrov Island — jako pravá pohádka. Kniha stojí 18 Kč u nakladatelství Vyšehrad, Praha II., Václavská. U Vyšehradu též vyšla Sahulova kniha Husitský tribun, a poznáš, co byli husité, jak tenkrát lidé žili, mluvili a mysleli. Jsou to 3 svazky, stojí 24 Kč.

Těšíš se na Štědrý den?

Zaslуж si štědrého „Ježíška“ tím, že co nejdříve zaplatíš předplatné na „Pán přichází“! Zanedbané dluhy jsou také závorou, která ztěžuje příchod Boží štědrosti!

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 23.

Leden 1936.

Číslo 5.

Výheň lásky.

Do vesnice V... dostali velmi hodného pana učitele. Modlil se vždy před i po vyučování s dětmi, chodil s nimi do kostela na mši svatou a ve škole byl na děti velmi hodný. Byl sice i přísný na nezbedy, ale hodné děti se měly u něho velice dobře. Když se děti dobře učily a byly s učebnou látkou hotovy dříve než bylo předepsáno, vypravoval jim pan učitel vždy něco krásného. Jindy zase je odměnil tím, že šel s nimi místo tělocviku ven do přírody na vycházku. A zde se mu naskytlo opět mnoho příležitostí upozornit své žáky i žáčky na spoustu zajímavých věcí. Cestou se zastavil s nimi někde u nějakého hodného řemeslníka, který rád vysvětlil dětem, jak se která věc dělá a tím děti byly zasvěcovány do nejrůznějších tajů. Dnes také děti velice uměly. Radost bylo poslouchat ty hbité odpovědi v počtech i mluvnici. Pak přišla hodina náboženství. Na tuto hodinu se těšil nejen velebný pán, nýbrž i děti. Jak krásně dovedly z paměti katechismus! Po hodině pravil velebný pán panu učiteli: „Je to radost učit ve vaší třídě. Všechna čest vám i žákům.“ Pana učitele hřála tato pochvala a proto chtěl dnes také se nějak odměnit pilným snaživcům. Měl být tělocvik. Vešel do třídy. Radostný úsměv na tvářích dětí mu svědčil, že ho mají děti rády.

„Dnes nepůjdeme do tělocvičny, nýbrž na vycházku,“ pravil. A děti se hned hrnuly ke dveřím.

„Povede vás Mikulec; vedle Gavalcového mostu, pak vedle potoka na Pasinky.“

Seřadily se po dvou a už vyrazily. Když šly vesnicí, šly ve velkém pořádku, bavily se jen samy, ale nekřičely. Až na Pasinkách (pastviska) si s chutí zaspívaly. Chlapci hráli „na Kudrnu“, někteří „na pečka“, děvčata zase hrála „na peška“ podobně. Veselost a mládí se zde ukazovaly v plné kráse. Ale všechno utíká, i čas ke hře. Najednou pan učitel zapískal na píšťalku, opět nastalo seřazování a zpáteční cesta do školy. Když přišly ke Gavalcovu mostu, pravil pan učitel: „Počkejte chvíli zde,“ a sám vešel do domku. Byla to kovárna. Za chvíli vyšel a volal na děti, aby vešly dovnitř. Zevnitř se vesele ozývalo kladivo, dopadající silně na kovadlinu, která zvonila, jako by měla stříbrný hlas. Žhavé železo se ohýbalo tak, jak naň dopadaly úderů kladiv. „Pojďte sem dále, děti,“ zval dobrácký mistr, „zde je něco pro vás.“ Děti uviděly velký kovářský měch a mistr jim dovolil i několikrát si šlápnout. Pak jim ukázal takové jakési větší ohniště, kam byl hnán onen vzduch z kovářského měchu a kde jasně planul bílý žár ohně.

„Vidíte, děti, tomu se říká výheň. Zde se rozžhaví i nejtvrďší železo a učiní se ohebným. V tomto bílém žáru se přidrží trochu déle, pak se vytáhne — a to byste viděly, jak to železo plane ohněm! A pak ovšem ihned musí přijít na kovadlinu. Protože se železo musí kouti pokud je žhavé. Jinak s ním nic nespravíte.“ — Najednou přelétl mistrovi kolem úst lišácký úsměv: „Pane učiteli, mohu trochu děti vyzkoušet?“ — „Ale ovšem,“ usmál se pan učitel. — „Tak mně řekněte, kde jste už slyšely to slovo „výheň“? Je to moc důležité slovo, neboť bez výhně by byl kovář bezmocný. Neporadil by si ani se železem. No, kdepak jste to slyšely? Jistě vím, že jste to už někde slyšely.“ — A děti mlčely. Pan učitel se usmíval. Nechtěl však zahanbit své žáky, proto se snažil jim pomoci. — „Kdo z vás byl minulou neděli na sv. požehnání?“ tázal se. „Já, já-já-já a já,“ hlásila se celá spousta žáků i žaček. „No tak, tam jste to musely slyšet. Kdo to tam slyšel?“ Zdvížené ruce klesaly dolů. Jen jedna ručka zůstala ve výši. Ta ručka patřila Mařence Zlínské. „Tak nám to pověz, Mařko,“ vyzval ji mistr. „Prosím, když se velebný pán modlil litanie, tož se modlil také jednu prosbu: Srdce Ježíšovo, v ý h n i lásky, smiluj se nad námi.“ — „Výborně, děvče. Tak vidíte, jak vy jste nepozorní na to, co se modlíte v kostele. Po druhé až uslyšíte v litaniích tuto prosbu, vzpomeňte si, že výheň je vždy hrozně žhavá. Já mám nejraději tuto litanii k Srdci Páně. Já si vždy řeknu: Jestliže Srdce Pána Ježíše je výheň lásky, to znamená, že v jeho Srdci se spálí všechny mé hříchy, jen když se na to božské Srdce přivinu. To víte, že si vždy představím naši kovářskou výheň, ale Srdce Pána Ježíše má ještě mocnější žár lásky k nám než je v našich výhních. A hned si také vždy řeknu: Chci-li, aby ze mne něco bylo, musím se ponořit do této výhně, tam ze mne zmizí všechna nedokonalost, pak se musím nechat položit na kovadlinu a musím se nechat trochu zformovat božským Kovářem, to znamená, že musím žít tak, jak on nám buší na naše srdce svými příkázáními. To jsou nej-

lepší kladiva, která nás dovedou ohnout, když jsme rozžhaveni láskou k božskému Srdci." — Mistr zmlkl. Pan učitel se také jakoby probudil ze svého zadumání, poděkoval mistru kováři a odcházel s dětmi do školy. Sly vedle kostela. „Děti, půjdeme na chvilku do kostela, něco vám tam ukáží," pravil pan učitel. Když vešly dovnitř, pěkně všechny děti poklekly, pozdravily Pána Ježíše a pan učitel šel až k samému oltáři, pak ukázal rukou na svatostánek a řekl: „Děti, ve svatostánku přebývá Pán Ježíš, který je v ý h n í l á s k y. Nikdy na to nezapomeňte. Připomeňte si častěji slova pana mistra, který vás tak krásně poučil. Sem se chodte častěji ohrát na Srdce Pána Ježíše!" Pan učitel poklekl, děti za ním a pomalu, vážně vycházeli všichni z kostela. Šlo se do třídy. Tam se společně modlily s panem učitelem a dnes po modlitbě se hrnuly děti zvláště rychle ke dveřím. Pan učitel zůstal u okna ve třídě a díval se za nimi.

A děti? Všechny se hrnuly do blízkého kostela. Chtěly se ohrát u v ý h n ě l á s k y? Snad. Ale jisté je, že se tam ohrály. Proto ani ty nezapomínej na Svatostánek! Přitul se k Pánu Ježíši a šepť mu vroucně: „Ježíši můj, v ý h n í l á s k y, přiviň mne na své Srdce, abych byl v ž d y j e d i n ě t v ů j!" Pamatuj, že pak nikdy nezboudíš.

Jakub M. Zemek O. P.

Jak se Miloš a Jarka smířili

Prosím, já s ním nemůžu mluvit, vážně ne.

A co ti, prosím tě, ten Jarka udělal? ptal se katecheta Miloše, který s rozšafnou tváří starého souseda přesvědčoval katechetu, že se nemůže smířit s Jarkou, opravdu nemůže.

No von je protiva, krčil Miloš rameny a rozhazoval rukama. Von včera tak mluvil, že jsem ho musel složit. — Ale jdi. Nestalo se mu něco? — Kdepak, máchl Miloš rukou. Von má i v tom protivný štěstí.

Tohle bude špatné, povídal katecheta a zamýšlil se. To já s tebou asi také nebudu smět mluvit.

A proč ne? vyjekl Miloš. Což jsem něco provedl?

Katechetu měli radotínští kluci rádi, že by za něho šli do ohně. Když on jim soudcoval, to se panečku hrálo! A žádný kluk nesměl křiknout hergót, nebo krucinálfagot, za to byla hned pokuta. A na výlety s kluky chodil. Bože, co už všechno viděli! Kdyby katecheta s Milošem nemluvil, vadl by jak tráva bez sluníčka.

Vy to nemyslíte vážně, chytal Miloš katechetu za ruku. — Ba myslím. Když nechceš mluvit s Jarkou. — Ale to, prosím, nejde. — Katecheta pokrčil malomocně rameny. — A jak se budeš večer modlit? A odpusť nám naše viny jakož i my odpouštíme našim vinníkům?

Já se na něj nehněvám, čestné slovo, ale když von je protiva. Nechtějte to na mně, žadonil Miloš. — Uvidíme, ale modlit se nezapomeň! — Kdepak, zubil se Miloš, že se na něho katecheta nehněvá.

V neděli měl katecheta ranní. Před mší svatou bylo mnoho lidí u sv. zpovědi a také kluci tam nechyběli. Vždyť byla první neděle měsíce. Když šel katecheta ze zpovědnice, kývl na Jarku a Miloše:

Pojďte mi ministrovat, moji hoši tu dneska nejsou, jeli na posvícení. Miloš se podíval na Jarku, div ho neprobodl, pak na katechetu a spustil: Snad bych to zastal...

Pojďte, pojďte, přerušoval katecheta.

Miloš se chopil misálu a šli k oltáři. Když se měli sejít s Jarkou v prostředku, mračil se jako kakabus, ale Jarka se tvářil vážně, jako by nic. Při svatém přijímání klečeli vedle sebe a cítili, jak se na ně katecheta vážně dívá, podáváje jim Tělo Páně. — Led roztál.

Po mši svaté hoši věděli, že se musejí pomodlit jako pan katecheta. Když skončili díkůvzdání, zavolal je k sobě.

Podejte si ruce!

Hoši poslechli.

Prosím, já už se na něj nehněvám, hlásil tiše Miloš.

Ani nesmíš, zahrozil mu katecheta. Hněvem bys brzy vypudil Ježíška ze své duše. A neučte se ani hněvu. Je to ošklivá věc. Každý máme nějakou chybu a musíme se snášet. Jednomu se nelíbí to, druhému ono. Správní kluci se musejí mít rádi. Podejte mi na to ruce!

Chlapci podali mlčky a vážně jako staří. A z kostela se vedli společně a hovořili vesele, kdo to asi odpoledne vyhraje. Snad ani netušili, že sami vyhráli nejtěžší zápas, když s milostí Boží přemohli sami sebe, když se usmířili. Proto jim vzduch tak voněl, proto jim srdce jávalo. Dovedli s milostí Boží spolupůsobit.

Osudy ztraceného chlapce

Napsal Jindř. Mošna-Benešovský,

(Pokračování.)

„Platí? K smíchu! A jak dlouho bude platit?“ odsekla zlostně, celá se třesouc. „Za těch pár haléřů, co nám platí, ani kočky neuživíš, natož dorůstajícího chlapce, který by stále jedl. Musí se tedy sám přičinit, aby něco vydělal.“

„Podle svých sil může pomáhati, ale trýzniti opuštěného chlapce nedám, to si pamatuj,“ odpověděl hospodář, vyšel ze světnice a zaměřil přímo do hospody, kam dříve jen málokdy zabloudil.

Od té chvíle zacházela hospodyně s chlapcem vlnněji, ale laskavého slova nikdy od ní neslyšel. — — —

Nastala zima krutější než leta předešlá. Mrzlo, jen praštělo, a šfaste, kdo se dostatečně zásobil palivem. Tak ale nebylo u Živnůstků. Hospodyně dostala sice od bratra peníze, aby opatřila dříví a uhlí, ale ona polovinu z nich utratila za různé cetky a kolna byla prázdná. Obávajíc se, že bratr bude hubovati, zavolala Slávka a svého synka Josefa, dala každému pytlík z rezného plátna a pravila:

„Slavíkovi hoši chodí na nádraží a vždy přinesou plné pytlíky uhlí. Dnes přivezli uhlí pro továrnu; jděte také, naplňte pytlíky, abychom doma nemrzli. Nikdo toho ani nepozná, že několik kousků ubylo. Ale dejte pozor, aby vás nechytily.“

„Já nepůjdu! Uhlí není naše a krásti je hřích,“ odporoval Slávek.

„Ty mne budeš poučovati, cikáně?“ rozkřikla se hospodyně, ně-

kolikrát chlapce udeřila a se slovy: „Táhni, a nepřineseš-li plný pytlík, uvidíš, co dostaneš,“ vystrčila chlapce ze dveří.

Slávek s pláčem pomalu kráčet za Josefem. Když docházeli k nádraží, odjížděly plné vozy uhlí k továrně. Slávek sbíral kousky, které z přeplněných vozů padaly, ale Josef se vplížil na nádraží, kde na vedlejší koleji byly odstrčeny vozy s uhlím a rychle plnil pytlík, aby byl dříve hotov, než se povozy vrátí.

Vtom ze strážní budky vyběhl hlídač a spěchal k němu. Josef odhodil polonaplněný pytlík a jako by mu hlavu zapálil, utíkal přes plot. Šťastně přešel a běžel k houštině na pokraji blízkého lesa.

Také Slávek dal se na útěk. Honili ho z ulice do ulice jako zajíce. Vběhl do velikého dvoru, jím do otevřených domovních dveří a za-

Děvče se křečovitě chytlo podané záchrany... (str. 7.)

běhl až na půdu, kde se skryl za komínem. Stíhatelé pronásledovali chlapce až sem, našli ho, chytili a odvedli na policii.

Když Slávek pověděl, že ho poslala Živnuštkova hospodyně a vyhrožovala mu bitím a zavřením do tmavé komůrky, že tedy ze strachu před tímto trestem šel na nádraží, ale nebral uhlí s vozu, nýbrž jen sbíral ztracené kousky, propustili ho a potrestali hospodyni.

Chlapec se obával jíti domů i rozhodl, že půjde mezi dobré lidi, kteří zajisté nedají mu hladem zahynouti, až poznají, že každé prokázané dobrodiní hledí jím podle svých sil oplatiti.

Šel tedy, ale cesty pomalu mu ubývalo. Mrazivý větřík províval jeho lehký oděv. Kol všude ticho a smutno. Koleje, stromy a hromádky kamení jako by se ztrácely pod bílou sněhovou plachetkou. Jen tu a tam se ozvalo hlasité „kvá, kvá, kvá“, ale po černé kvákalce ani stopy. Také chocholouš zahvízdal, ale nebylo ho viděti ani na silnici, ani na hrudě na poli. I slunce s oblohou jako by někdo zahalil bílou záclonou.

Když ušel již hodný kus cesty, vešel do lesa. Tam bylo ticho, jen

koruny stromů vítaly ho snivým ševelem. Schylovalo se již k večeru, když z lesa vycházel. Sotva vyšel, spatřil u silnice stařenu, která, opřená a sloup, stála u otepi nasbíraného roští.

Slávek pozdravil a babička počala se vyptávat, odkud je a kam jde.

Když jí chlapec pověděl a řekl, proč od pěstounů utekl, politovala ho.

„Jen, synku, pamatuj vždy na Pána Boha a nikdy si nepřivlastňuj to, co ti nepatří. Však zapovídali jsme se; za nedlouho se setmí, musím pospíšit k domovu,“ pravila stařena a shýbala se pro otep, ale Slávek již ji měl přehozenou přes rameno a pravil: „Pomohu vám, babičko!“

Oba vykročili k vesničce, jejíž bílé střechy kynuly jim na uvítanou. U prvního stavení odbočili vpravo, kde stála nízká chatrč, dříve sušírna lnu, nyní upravená stařeně za obydlí.

Když Slávek odhodil otýpku roští, pravila stařena: „Jsi hodný, chlapče, že jsi mi pomohl; byla jsem již velmi unavena, když jsme se setkali. Pojď do světnice, ohřeješ se, něco na zub se najde a také místečko, kde bys mohl do rána přespat.“

Chlapec radostně přijal pozvání, poděkoval a vešel do malé, ale čisté světničky, kde stařena zatopila a pohostila ho brambory a hrnečkem kozího mléka. Po večeři upravila mu lůžko na lavici za stolem.

Slávek poklekl před křížem, visícím v koutě u stolu, a vroucně se modlil. Stařena pozorně na něho hleděla, neřekla ani slova, ale spokojeně šedivou hlavou kývala.

Potom oba usnuli tvrdým spánkem.

Ještě bylo přitímní, když se stařena probudila, zatopila a svařila trochu mléka k snídání.

Zanedlouho i Slávek se probudil, vstal, přistrojil se, pomodlil, a když viděl, že babička se chystá jít pro vodu k studánce pod lípou za chatrčí, vzal ji konev z ruky a než se stařena nadála, vrátil se s plnou nádobou. Na stole čekal ho již hrneček teplého mléka a notný krajíc černého chleba.

Po snídání se rozloučil s dobrou, starou ženou a s krajícem chleba v kapse vydal se na další cestu.

„Jdi, synáčku, jdi, ale buď vždy hodným a zachovávej příkázání Boží. Pán Bůh tě na cestě opatruj!“ Tak loučila se stařena se Slávkem, který, poděkovav jí ještě jednou, vydal se na další pout.

Chtěl do večera dojít do městečka několik hodin cesty vzdáleného, kde, jak mu stařena radila, domníval se spíše nalézt obživu než na venkově.

Cesta mu rychle ubíhala. Byl krásný zimní den. Silnice se leskla, jako by ji drahokamy posel, sníh pod nohama vesele hvízdal svou jednotvárnou písničku.

Blížilo se poledne, když přicházel ke vsi. Náhle zaslechl veselý dětský smích a křik. Byl čtvrtek. Děti měly prázdnou a proháněly se vesele za humny po zamrzlém rybníku.

Slávek se zastavil u plotu blízké zahrady a přihlížel veselému skotačení.

Vtom zazněl úzkostný výkřik. Nejmenší děvčátko zaběhlo na místo, kde byl nedávno vysekán led do městského pivovaru; slabý led se prolomil a dítě padlo do vody. Na štěstí zachytlo se silnějšího ledu a volalo o pomoc. Starší děti se ulekly a s křikem běžely do vsi.

Slávek se rozhlédl a spatřil za sebou v zahradě o plot opřené bidlo. Bez rozmýšlení je chopil, skočil na silnější led a podal je děvčeti. To se křečovitě chytlo podané záchrany, Slávek přitáhl je k sobě, podal mu ruku a odnesl je na břeh.

V té chvíli přiběhli lidé ze vsi s rodiči děvčete, odnesli je do nejbližšího stavení a převlékli do suchých šatů. (Pokračování.)

My tři králi...?
Kdo najde třetího krále?

Zajímavosti.

Bez lítosti není odpuštění hříchů. O císaři Karlu Velikému se vypravuje, že se kdysi dopustil těžkého hříchu. Brzy ho však velice litoval, ale ve zpovědi se styděl z něho vyznat. Dlouho to trvalo. Až jednou přišel do jeho sídla svatý poustevník Jiljí, aby poučoval krále a jeho rádce o pravdách Božích. Král měl velkou důvěru v tohoto svatého muže, proto ho požádal, aby vyslechl jeho zpověď. Tento rád svolil. Císař s počátku se vyznával jen z lehkých hříchů, když však přišel k onomu těžkému hříchu a měl se z něho vyznat, sevřelo se mu srdce a on propukl v usedavý pláč, pro který nemohl vůbec mluvit. Svatý Jiljí se ptá udiveně: „Proč pláčeš? Nemůžeš-li mluvit, napiš svůj hřích sem!“ A císař začal psát. Jiljí viděl, jak se papír plní písmenami, viděl i onen hřích, ale když pak vzal onen papír z ruky císařovy a chtěl číst, byl papír prázdný. „Děláš si ze mne blázný? Jak zmizela ona písmena?“ tázal se poustevník. „Opravdu, napsal jsem tam hřích, jak to však zmizelo, nevím,“ odpověděl císař. Tu poustevník pochopil, že Pán Bůh odpustil císaři onen hřích pro velkou a upřímnou lítost, již měl. A i slova, která byla najednou napsaná na onom listě, potvrzovala, že se poustevník nemýlí. Stálo tam zlatými písmeny: „Protože jsi litoval opravdově svého hříchu, odpustil jsem ti jej.“ — Děti, to je jen povídka, ale víte, že vám mnoho ukazuje? Hlavně to,

že k odpuštění hříchů je nevyhnutelná zpověď. Přečtete si dobře v katechismu, co je to lítost dokonalá a nedokonalá a pak se podle toho řiďte!

Posvěcená ruka. — Při svěcení na kněze světí biskup novokněžím ruce tím, že jim je pomazává svatým olejem. Kněžské ruce jsou posvěcené. To vystihli zbožní lidé, proto líbávají kněžím ruce. Podívejte se, jak si vážil jeden zbožný františkán kněžských rukou: Byl už na smrtelném loži. Umíral. Byl zaopatřen a za chvíli po sv. přijímání zavolal si kněze a vzal jeho ruku do svých scvrklých rukou a vroucně se na ní zadíval. Pak pravil: „Jak jsem šťasten, že mohu držeti v rukou tu posvěcenou ruku, která drží každý den Tělo Pána Ježíše.“ A pak ji vroucně políbil. A za chvíli skonal. — Váž si i ty posvěcené kněžské ruky. Ona ti bude vždy jen žehnat.

Z pohanského dítěte Boží dítě. — V misijních zprávách časopisu „Růže dominikánská“ čteme tento krásný případ: Malé děvčátko se pokouší otevřít dveře misijního kostelíčku. Trochu se opřelo a už nepatrná postavička mizí v chrámu Páně. Je to sotva osmiletá pohanská dívka. Tolik toužila spatřit aspoň jednou bílého Boha, jenž bydlí v tomto domě. Ach, vždyť je tolik mocný, on by jí jistě pomohl. — V pravo od hlavního oltáře stála socha Matičky Boží s Ježíškem v náručí. Tam zamiřila maličká. Se vzlykotem volala: „Bílá Paní, řekni mi přece, kudy bych přišla k velikému Bohu Ježíši Kristu, který je tak dobrý a mocný — on mi jistě dá rýži, poněvadž jsem hladová a domů už se vrátiti nesmím. Maminka mne vyhnala z domu, že jsem nemocná a nemohu pracovati. Pomoz mi ho najít.“ — Tu čísi ruka objímá dítě a zdvihá je se země. Byl to misionář P. František, jenž nepozorován vyslechl slova malé trpitelky. Laskavě jí vykládá, že veliký Bůh vyslyšel její prosby, že jej poslal, aby jí pomohl a zavedl dívku k sestrám. Kdo byl šťastnější než ubohé pohanské dítě? Horlivě se učila katechismu a na křtu sv. dostala jméno Marie. Ačkoliv jí sestry věnovaly všemožnou péči, chřadla Mařenka stále více a více. Dobrý Bůh chtěl mít u sebe své dítě, jež po něm tak toužilo. Za dva dny po sv. křtu odletěla její čistá dušička do nebe. — Vážte si svých rodičů, kteří se o vás starají a modlete se za ně! A modlete se i za misie! Stanete se tak apoštoly.

Zimní večery jsou dlouhé. Po přípravě do školy si přečtete zajímavou a ušlechtilou knihu. Jistě vás upoutá nová kniha nakladatelství Vyšehrad, Praha, o Petříku Moji a jeho slonech (str. 208, cena 20 Kč) od Ondřeje Guéry. Obrázky k této knížce malovala vaše známá malířka M. Büngenerová. Od příběhů Petříka, kterého unesli sloni do lesů anamských, se nesnadno odloučíte. — Za mimořádně výhodnou cenu — pouze 10 Kč — si můžete opatřit bohatě obrázkovanou vyprávění Jana Kobzáně O zbojníku a pokladoch; spisovatel vypráví v nářečí valašské pověsti, sám k nim tak vyryl obrázky. Hodí se pro odrostlejší, kteří dovedou rozeznat skutečnost od pověsti a rozumí valašskému nářečí. Vydali Zápotočný a spol. v Praze.

O pražském Jezulátku doma i v cizině napsala dětem pěknou knížku B. Dlouhá. Vydaly Škol. sestry OSF v Praze; cena 4 Kč.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výchovná je v Olomouci. Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nakladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Nová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 23.

Únor 1936.

Číslo 6.

Pravá krása.

E. M. Erichovský O. P.

Víte, co je v půl sedmé ráno?

Nejvíce školáků a školaček by odpovědělo: vstávání.

Při tom by se jim vybavil v mysli celý řetěz ne právě příjemných věcí: teplé lože a neúprosná výzva otce nebo matky, mísa studené vody k umývání, pak horečné shledávání knih, sešitů a psacích potřeb, to vše nejednou doprovázené vahou otcovských rukou...

Než to nemusí býti tak zlé. Podívejte se na svou družku Bernadku. O půl sedmé je již dávno v nejlepší práci. Pomáhá své sestře Marii v ranním úklidu, protože o tři čtvrtě na sedmou již jsou na cestě k dominikánům na sedmou mši svatou. Ani s knížkami a sešity nemá starosti. To všechno ještě včera večer poskládala, když ji Mařka vyzkoušela z úloh. Zprvu jí to nechutnalo, to se ví, ale brzy okoušela ovoce tohoto malého utrpení. Ve škole věděla po každé odpověď na každou otázku. Tajemství toho? Když jí něco nešlo, Mařka jí vždy našla nějaký pěkný příklad, na němž se jí věc vysvětlila. Ve škole pak stačilo jí pomyslet na příklad a již si všechno připomněla, a jen pak sypala odpovědi na dané otázky. Při tom nebyla pyšná, jak to bývá u těch, kdož mnoho umí. Mařka jí řekla, že Pán Ježíš je mnohem moudřejší, a kdyby chtěl, mohl by denně sestupovati na oltář v takové podobě, že by každý, kdo by ho viděl, hrůzou musel padati na tvář... Ale on toho nečiní. Vyvolil si raději podobu malé hostie,

aby i to nejmenší dítě mohlo se na něj dívat s důvěrou, když jej kněz u oltáře pozdvihuje do výše.

Byla laskava ke všem. Ani nevěděla, že právě tato laskavost činila její tvář andělsky krásnou. Byla sama v celé třídě, která mohla říci, že nemá nepřítelkyni. Snad právě to bylo příčinou toho, co hned uslyšíte.

Její sousedka zprava, Draha, dala jí včera v přestávce malou krabici s obsahem, který vypadal jako mouka, jenomže to bylo narůžovělé a pěkně vonělo. To se ví, že Bernadka nevěděla, nač je to, ale Draha jí to důkladně vysvětlila. Nevím, co všechno jí říkala, slyšel jsem jen poslední větu: „Abys byla krásnější.“

Měla tu krabici dobře schovanou a dnes ráno, když byly hotovy s úklidem a Mařka se vzdálila, aby se připravila do kostela, Bernadka rychle vzala krabici a již stála před zrcadlem a...

„Pro pána krále, co to děláš...?“

Tak byla zabrána do práce, že si ani nevšimla, že se Mařka již vrátila do světnice. No ale neztratila hlavu, chtěla krabičku nepozorovaně vpašovat na dřívější místo a obrátit se k Mařce, jakoby nic, než běda... Jako by se všechno spiklo proti ní, koberec se posunul, a ona, jak se obracela, ztratila rovnováhu, a již ležela na zemi natažena. Ještě stěží, že nezalhala, že nedělá nic, protože krabice dostala se na zem, a teď Bernadka ležela před srdečně se smějící Mařkou v „růžové mouce“. Dalo to práce, než oprášila své nové modré šatečky. S tlukoucím srdcem čekala, co z toho bude. Její oči kajícíně hleděly na Marii...

„Rychle smeták a odklíď to, po cestě si něco povíme!“

Bernadka byla vždy poslušná, ale dnes přímo letěla pro smeták a na cestě ještě s větší láskou se tulila k Mařce, než jindy. Tak hleděla obměkčiti její srdce. Až za první roh šly mlčky vedle sebe. Marie hledala nějaké výstižné přirovnání. Naučila se od své matky, že dobré slovo více prospěje, než slovo hrubé. Když přecházely lávku nad ramenem Moravy, obrátila se na svou sestřičku:

„Bernadko, jsi špatnou zákyní své nebeské patronky.“

???

„Tvé oči se tážou, proč? Vidiš, jak se mi zdá, chceš býti krásnou. Ale při tom zapomínáš na pravou krásu, na kterou poukázala právě tvá nebeská patronka, když ji vyslýchali o zjeveních v lurdské jeskyni. Snad se pamatuješ, jak páni, kteří ji vyslýchali, mysleli, že ji některá místní dáma chtěla podvésti a proto jí ukazovali obrazy různých krasavic města, ale ona stále jen vedla to své: ne, ta paní nebyla tato. Ach, nemohou se jí rovnati. Moje Paní je krásná, krásná nade vše!“ „Krásná nade vše,“ zvolal vyšetřující soudce, „pak to nemohl býti nikdo jiný, než rozkošná, všemi zbožňovaná Ivonne, známá svými rozkošnými kousky. Oblečena v bílý závoj, majíc ruce sepjaté, s růžencem, ona to popletla dítěti hlavu.“ A jsa si jist svým vítězstvím, ukazuje podobiznu Ivonny, než odpovědí jest záporné kývnutí hlavou...

„Což, krásná naše čarovná Ivonne není tí dosti krásnou?“

„Ale ano, je krásná... jenomže moje Paní od jeskyně je mnohem, mnohem krásnější... krásná nade vše... tak, tak svatě krásná!“

Vidiš, četla jsi to, ale zapomnělas na to již dávno. Zapomnělas, že ta Nejkrásnější je s v a t ě k r á s n á, že pravá krása je krása duše, to jest s v a t o s t! Vstěp si to dobře do paměti pro celý svůj život!“

Došly ke kostelu. Právě včas. Bratr Leopold rozsvěcoval svíčky a Otec Norbert přistupoval k oltáři. Nad oltářem najednou se ozářila socha Neposkvrněné deseti hvězdami ze žárovek a její tvář byla tak svatě krásná, že Bernadka nemohla od Ní odtrhnouti již po celou mši svatou své zraky. Jen tehdy, když zazněl hlas zvonku při pozdvihování Pána Ježíše, pramene veškeré svatosti, právě to krásy...

Bernadka padla na kolena a se slzami v očích slíbvala Pánu Ježíši, že více se již nedá strhnouti k marnivosti, ale že bude hledati jen pravou krásu.

Marie ji pozorovala. Viděla, že símě padlo v dobrou půdu, četla v jejích myšlenkách. Přiklonila se k ní a zaseptala: „Teď jsi opravdu krásná...“

Zimní večery.

Fr. Jiří.

A to sv. Terezičky Ježíškovy. Vypráví nám o nich sama tak prostě, a přece tak půvabně a dojemně v Dějinách své duše.

Svěťice milovala krásy přírody. Ale když přišla zima, přinutila tatínka i ji k trvalému domácímu vězení ve vilce, odloučené dosti od lidské společnosti. Byli sami a stačili si ke vzájemné radosti. To byla Terezička ještě maličká a roztomilé děvčátko, které se lišilo od ostatních děvčátek jen svou horoucí láskou k trpícím lidem a k dobrému Bohu.

Za zimních, nevlídných večerů sychravé severní Francie vzpomínala Terezička na letní dny, plné slunce. Na nezapomenutelné vycházky k bublajícímu potůčku, v němž otec ze zábavy lovil ryby, zatím co Terezička — zklamána neúspěchem v též zaměstnání — ležela na koberci květů a hledívala do nebe. Její duše byla tichá a jasná a pokojná. Pohled na hluboké nebe ji nořil do andělsky čisté modlitby. To jest: s úsměvem hovořila s Bohem o své lásce, zatím co kolem ní šeptal vítr a časem přinesl útržek vojenské hudby z nedařlého městečka.

Vše to ji budilo v srděčku sladký smutek; a poznávala, že země není nic jiného, než pobyt ve vyhnanství a toužila odejít domů, do nebe, kam ji byla předešla již milovaná maminka.

Vzpomínala, jak na jedné vycházce je stihla bouře, divoká a krutě ničící něžné květy. Jak ji tehdy upoutalo velebné divadlo rozbourené vichřice a oslňujících blesků. A když udeřilo do blízké louky — tehdy, bez nejmenšího pocitu hrůzy — zažila, že dobrý Bůh je nám vždycky velice blízko.

Vzpomínala na šťastné večery, prožité u tety, za nichž s vážnou úctou poslouchala hluboké hovory strýcovy, ač toho nikdo netušil. I na to, jak ji dobrácký strýček bral na kolena, a pak jí zpíval svým hrozným hlasem svou oblíbenou písničku.

Ale zimní večery měly i svou vlastní přitažlivost a krásu, nejenom krásu vzpomínek:

Se svými sestřičkami hrávala „dámu“. Pak si četly „Liturgický rok“ — knihu, vysvětlující svátky a tajemství, jež se právě slavila. A na konec nějakou zábavnou a při tom poučnou knihu. Terezička ještě nečetla. Po své denní lopotě odpočívala blaženě na klíně svého drahého otce.

Když bylo čtení u konce, pobroukával si pan Martin, otec Terezčin, nějakou pěknou písničku, aby se Terezce lépe spalo. A ona — kladla svou hlavičku odevzdaně na jeho srdce — a on ji ukolébával se sladkou něžností...

Před spaním se šli pomodlit. Terezička stávala u tatínka. A při modlitbě se dívala na něho, aby viděla, jak se modlí svatí.

A když potom ji kladla Pavlína do postýlky, den jako den jí dávala Terezička otázku: „Byla jsem dnes hodná?“ — „Je se mnou Spasitel spokojen?“ — „Budou se andělé vznášet okolo mne?“

Odpověď zněla vždy „ano“. Jinak by byla Terezička proplakala celou noc. — Pak přišly sestřičky ji obejmout — odešly — a maličká Terezička zůstávala ve tmě, sama — neboť již dávno a dávno se přestala báti. Hle, kouzlo lidského zimního večera. —

Osudy ztraceného chlapce.

Napsal Jindř. Mošna-Benešovský.

(Pokračování.)

Otec její, zámožný rolník, děkoval Slávkovi za zachránění dcerušky a odvedl si ho do statku. Když chlapec mu vypověděl vše, co za svého života zkusil a že neví, kde nyní najde nový domov, vyzval ho rolník, aby zůstal u něho, že ve statku i v zimě nějaká práce, kterou by mohl zastati, se najde.

Slávek s velikou radostí přijal nabídku rolníkovu a pomáhal při všech pracích v domácnosti, na dvoře, v konárně i ve stodole. Na jaře jezdil s čeledínem na pole, nosil dělníkům svačinu a v létě byl všude, kde jeho pomoci bylo třeba.

Měl se dobře, všichni mu přáli, zvláště děvčátko, které vytáhl z nepříjemné koupele v mrazivé vodě, mělo ho tak rádo, jako vlastního bratra. Ani do úst bez něho nedalo a o každou pochoutku se s ním sestersky dělilo. Druhdy bledé líce zbarvil růměncem a z temných jeho očí hledělo zdraví a radost ze života.

Tak uplynula dvě leta Slávkova pobytu u rolníka Kudrny.

Nastal podzim a s ním mnoho práce na polích. Bylo kopání brambor a dobývání cukrovky, kterou Kudrna zadal nejbližšímu cukrovaru. Pro nepříznivé počasí práce se opozdila i poznal, že čeleď, kterou po celý rok na statku zaměstnává, nestačí, aby do mrazu, který toho roku předčasně nočními přímrazky se hlásil, byla s tou prací hotova. Zamýšlel přijednati dělníky i chystal se druhého dne jeti do okresního města a najmouti v ústavu pro zprostředkování práce několik dělníků.

Když o tom přemýšlel, ozvalo se slabé zaklepání a po vyzvání ve-

šel starší již muž, chatrně oděný, s dlouhými šedinami prokvetlými vlasy a prosil o nocleh.

Kudrna pohlédl na přichozího a z výrazu jeho tváře bylo patrné, že se mu zalíbil, i vyptával se ho, odkud přichází a kam se ubírá.

Muž vypravoval, že měl ve Zlonině domek a hokynářství, ale při velikém požáru, který v předešlých dnech v městečku zuřil, přišel o vše, co měl, i jde hledati nějakou práci. Je synek z hospodářství, doma dělal, čeho bylo na poli třeba, a teprve, když se oženil, zařídil si hokynářství.

Naříkal, že ho stále neštěstí pronásleduje. Hodnou ženu před několika lety pochoval, děti neměli.

„Vzal jsem si,“ vypravoval dále, „na vychování opuštěného chlapce a několik let jsme ho s malou podporou města ošetřovali. Já i žena měli jsme ho rádi. Byl to hodný hoch, byl jako náš. Když mi ale žena, dej jí Pán Bůh lehké odpočinutí, umřela, vedla mi domácnost sestra. Ta měla své děti, chlapce nenáviděla a týrala ho.“

„Hodný, nebožkou ženou v bázni Boží vychovávaný chlapec nechtěl jíti krásti uhlí na nádraží, kam ho, když jsem nebyl doma, posílala, obává se krutého trestu, nepřinese-li žádané, uprchl z domova. Kam, to nikdo neví. A právě včera, když jsem se chystal na cestu, volali mne k městskému úřadu, abych pověděl, kde nyní chlapec se nalézá. Hledá ho z Polska jeho otec statkář Sawierski,¹ který se ženou a starou služkou prchl za světové války před nepřítelem. Na nádraží v Novém Saczi,² z něhož odjížděly vlaky s uprchlíky do Čech, Korutan a Uher, v ohromném návalu cestujících, kteří se tlačili do různých vlaků, ztratila se jim služka, která měla dítě na starosti, a od té doby o něm nevědí.“

„Po válce psali na všechny strany i do Čech, odkud služka pocházela, a slibují 1000 Kč tomu, kdo by jim o chlapci pověděl. Protože chlapec, kterého jsem měl na vychování, byl nalezen u staré služby, kterou blesk v lese zabil, domnívám se, že by to mohl býti ten, kterého hledají. Mohl bych se hlásiti o vypsanou odměnu, ale kde chlapec nyní je, to sám Pán Bůh ví. Ano, ano, štěstí mi nepřeje!“

Po těch slovech umkl, sepal ruce v klíně a hlava mu klesla na prsa.

Kudrna pozorně naslouchal vypravování starého muže a teprve po chvíli pravil: „Nenaříkejte! Možná, že Prozřetelnost božská vedla vaše kroky do mého statku. Asi před třemi lety v zimě ubohý chlapec, nemající domova, zachránil mou dcerku, topící se v obecním rybníku. Vzal jsem ho k nám do statku, kde je podnes. Vypravování jeho, pokud se ještě pamatuji, podobalo se vašemu, snad ...“

„A kde je, pane hospodáři?“ přerušil rychle cizinec řeč Kudrnovu.

„Vezl s čeledínem řepu do cukrovaru a čekám, že se každou chvíli vrátí.“

Vtom zajel do dvora vůz, tažený párem bujných koní, a po chvíli vešel Slávek do světnice.

Cizinec vstal a upřeně pohlížel na chlapce. Na první pohled nemohl ho poznati. Z vyhublého, bledého hochá stal se u Kudrnů statný chlapec plných tváří se zdravým růměncem.

¹ Savjerský. ² Sonči.

I Slávek hleděl chvíli na neznámého, zamyslíl se a konečně vykřikl: „Strýčku Živnůstko, kde jste se zde vzal?“

„Slávku, ach, ty můj dobrý hochu. Jsi to ty opravdu?“ zvolal starý muž a přitiskl chlapce k prsům.

„Jsem, strýčku, jsem. Jen se podívejte, že stále mám na krku medalionek, který jsem nosil, když jsem byl u vás,“ pravil Slávek a vyvinul se ze Živnůstkova objetí.

„Vidíte, že dobrá vila vedla kroky vaše do mého statku. Vraťte se do Zlonina a oznamte úřadu, že jste chlapce našel. Jeho otec vyplátí vám slíbenou odměnu a možná, že ji i zvýší, že jste chlapce od malička vychovával. Však dnes je již pozdě, odpočinete si u nás a ráno vydáte se na cestu,“ dodal Kudrna.

Vtom přinášela hospodyně večeři, všichni usedli a večeřeli. Unaveni denní prací, brzy ulehli na lůžko. Živnůstka dlouho se modlil a děkoval Bohu, že se mu podařilo nalézt chlapce.

Druhého dne, sotva vybledlá slunka tvář se objevila nad hřebenem zasmušilých vrchů, poděkoval hospodáři za pohoštění a pln naděje v lepší časy vracel se do Zlonina. Doma oznámil, kde chlapec nyní se nachází.

Z úřadu dopsali panu Sawierskému, že pobyt chlapcův je znám a že si může pro synka přijeti.

Po Živnůstkovu odchodu šlo u Kudrnů vše v dřívějším pořádku. Podzimní práce na poli byly skončeny a ze stodol zazníval veselý klepot cepů. — — —

Přiblížil se den Všech svatých. Ze zamračené oblohy jako peříčko poletovaly sněhové vločky, když před Kudrnovým statkem zastavil pěkný povoz a vyskočil muž oděný v dlouhý kožich a žena zahalená v kožíšiny.

Kudrna vyšel ze dvora, aby uvítal hosty, a hned padla mu do oka podobnost paní s obrázkem, který nosil Slávek na krku.

Pán zaměřil přímo k němu a pravil: „Jsem statkář Sawierski. Úřady mi oznámily, že je u vás ztracený můj synek, Slávek, i přijeli jsme,

abychom vám poděkovali, že jste se ho v nejhorší době ujal, a odvezli si ho domů."

Kudrna uvedl je do světnice, kde je selka uctivě uvítala, a zavolal Slávka.

Když chlapec vstoupil do světnice, vzal ho Kudrna za ruku a pravil: „Hleď, chlapče, to jsou tvoje rodiče, a přijeli, aby si tě odvezli do Polska.“

Pani přiskočila k Slávkovi, rychle mu rozhrnula košili a spatřivši svou podobu, objala ho a se slzami radosti v očích tiskla ho k prsům.

„Ach, ty můj drahý synáčku, co jsem se za ta leta našeho odloučení naplakala, co jsem úzkosti přetrpěla, ale Matička Kristova chránila tebe a dnes mi tě vrací, ty jediná má radosti na světě.“

Také Sawierski obejmul synka a pravil: „Slyšel jsem od Živnůstky, u kterého jsme se již stavili, co jsi, synáčku, zkusil, ale nyní budeš žítí novým a klidnějším životem.“

Poté obrátil se ke Kudrnovi se slovy: „Pane hospodáři, řekněte, co jsem vám povinen, že jste se mého synka ujal a několik let o něho se staral.“

„Ničím mi nejste povinen, neboť já jsem Slávkovi zavázán díkem, že s nasazením vlastního života mé dcerce zachránil život, když se v obecním rybníku topila. Slávek byl hodný chlapec a svou přičinlivostí dávno si zasloužil, abychom se o něho starali. Měli jsme ho rádi jako svého, a kdyby byl nenalezl vás, byl by zůstal na našem statku až do smrti.“

„Nuže, přijměte můj upřímný dík. Nikdy nezapomenu, co jste pro mé dítě učinili,“ dodala matka Slávкова.

Zatím selka připravila pohoštění a po přátelském hovoru chystali se hosté k odjezdu. Když usedli do vozu a Slávek s pláčem se s manžely Kudrnovými loučil, vypukla selka v hlasitý nářek a Kudrna kradmo stíral slzu, která mu z oka vytryskla.

Stáli před vraty tak dlouho, až jim povoz zmizel s očí. Bude jim smutno po tom dobrém chlapci!

Sawierski nejen že vyplatil Živnůstkovi slíbenou odměnu, ale vzal ho s sebou do Polska a zaměstnával ho při svém rozsáhlém hospodářství. Také s Kudrnou udržoval stále přátelství.

*

Po dlouhém utrpení a svízelném mládí nastaly Slávkovi šťastnější dny a po celý život svůj vzpomínal na své přátele v Čechách.

Zajímavosti.

Vzory. V jednom řeckém městě byly postaveny na hlavním náměstí krásné sochy velkých mužů Recka. Ty sochy byly tak skvostně vytvořeny, že se zdálo, jako by byly živé. Každá postava byla vzpřímena, každý sval napjatý. Lidé, jdoucí po náměstí, se mimoděk vždy vzpřimovali při pohledu na tyto sochy. — Když čteš život nějakého světce, věz, že to je také takový velikán, a snaž se, abys byl tak přímý jako on. To znamená, abys žil tak, jako on.

Z Mořic nám píše Vojtěch Z., že o prázdninách byl třináctkrát u svatého přijímání a chodil každý den na mši svatou, ač má do kostela půl hodiny. Byl v Praze na sjezdu katolíků, vykonal pěšky pout na svatý Hostýn a chce se stát kapucinským knězem. Pomodlíme se, aby se mu jeho přání splnilo a aby si mnoho hochů vzalo k srdci časté svaté přijímání.

Čeho je třeba? Často slýcháváte, že je válka, že Italové válčí s Habešany. Víte, že to bolí každého dobrého člověka, když čte o těch válečných hrůzách? Nejvíce však to bolí svatého Otce, který miluje stejně Habešany jako Italy, neboť obojí jsou křesťany. Svatý Otec se modlí za mír a pokoj, podporujte ho svými modlitbami! A často volejte k Pánu Ježíši: Ježíši, Králi pokoje, dej národům pravý mír a pokoj, jež jsi přinesl, když sestoupils s nebe!"

Víte to už, že vyšel pěkný životopis v a š e h o nejmilejšího pa-peže Pia X.? Ať není ani jednoho našeho čtenáře, který by si nepřčetl tento krásný životopis! Napsal jej jeden z oblíbených příspěvatelů do tohoto vašeho časopisu. Objednejte na adresu: Administrace časopisu „Vítězové“, Olomouc, Slovenská 14.

Co je lepší? V jednom městečku v Čechách žije dobrá stařenka. Je, chudinka, slepá už patnáct let. A myslíte, děti, že naříká? Kdepak! Ona netouží ani, aby viděla. Říká, že když je to vůle Boží, aby byla slepá, tak to nese ráda. A dodává vždy, když se jí někdo táže, zda to není pro ni hrozné a těžké: „Nevěrci jsou na tom hůře, jsou více nešťastní, protože nevidí Pána Boha, a proto ho nemohou milovat.“ — A obětuje svou slepotu ráda za duše, které jsou slepé a nechtějí vidět Pána Boha. Obětuj také za tyto duše aspoň jeden Otčenáš.

Nelzi. — Veliký státník americký a první prezident Spojených států Washington vypravoval kdysi, že jako malý chlapec podfal sekerou mladou jabloň, která měla první krásné ovoce. Otec jeho přišel do zahrady a spatřil strom uvadlý, podfatý. Celý rozčilený pravil chlapci, který zde stál na blízku: „Nevíš kdo to udělal? Toho roztrhám na kusy.“ Hoch zbledl, třásl se na celém těle, ale přece vyznal pravdu: „Tatínku, to jsem udělal já.“ Otec se zachvěl, vzal ho do náruče a pravil mu pak již klidně: „Zarmoutil jsi mne, žes zničil tak krásný strom, ale že ses přiznal, odpouštím ti; mluv vždy jen pravdu.“

Opět krásná kniha pro mládež. E. F. Lewisová: Mladý Fu od Horního Yang-Tse-Kiangu. Přeložil O. F. Babler. S mnoha ilustracemi Kurta Wiesnera. Život chudého chlapce z čínské provincie, který přijde s matkou do města vyučít se měditěpcem. Americký originál měl 100.000 výtisků. Str. 210, brož. 24 Kč, váz. 32 Kč. U každého knihkupce nebo v nakladatelství „Vyšehrad“, Praha II., Václavská ul. 12.

Abyste měli rádi Spasitele, jest nutno, abyste znali dokonale jeho život. Kniha Willamova, „Život Ježíše Krista v kraji a lidu izraelském“, nám líčí kromě známých výjevů z evangelia tolik nových věcí o životě Kristově a jeho době tak živě a pravdivě, že se nám při čtení zdá, jako bychom v oněch dobách žili. Knihovněm všem bez rozdílu doporučujeme toto dílo, neboť by nebyly úplně bez knihy Willamovy. — Brož. 55 Kč, v krásné plát. vazbě 70 Kč, u všech knihkupců nebo v nakladatelství „Vyšehrad“, Praha II., Václavská ul. 12.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravná je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nakladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskarekých a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 23.

Březen 1936.

Číslo 7.

Sv. Filip Neri a mládež.

Fr. Jiří.

Každý světec katolické Církve má svůj vlastní ráz, něco zvláštního, co ho svým způsobem připodobňuje božskému Spasiteli.

Svatý Filip Neri je toho dokladem přímo okouzlejícím. Někteří svatí vynikli velikým umrtvováním, odloučeností od světa, věrou a podobně.

Sv. Filip až do své smrti zůstal celým člověkem, a při tom celým svatým.

Žertoval, smál se a dělal vůbec všechno možné, jen aby odvrátil od sebe pozornost, „aby si nemyslil nikdo o něm, že je svatý“.

Měl velice rád děti a mládež. Plnil tím vlastně příkaz Mistrův: „Nechte maličkých přijít ke mně!“

Narodil se 21. července 1515 ve Florencii a zemřel v Římě 1595.

Láska k mládeži mu byla, můžeme říci, vrozena. Když mu bylo 23 let, měl již mezi nimi určitou slávu a přízeň. Nebylo to ovšem nic zvláštního: chodil od dílny k dílně, žertoval s mladíky a zpíval s nimi veselé písně. Na konec každé vložil veršík nebo dva, v nichž bylo poučení pro život, buď časný, buď věčný. Filip byl vděčen za každý projev se strany svých „kamarádů“, jenž byl znamením, že jeho práce nebyla marná.

Věděl, že mládí je životný pohyb a růst: proto znal, že nemůže čekat od své práce zázraků hned. Zase však byl přesvědčen, že do mladého srdce nepadne nic nadarmo, a až přijde v životě příhodná doba, užijí všeho dobrého, co jim teď dává.

Proto nedbal ani na to, že se mu někteří posmívali. Měl v sobě něco, co k němu táhlo všechny: mladé i staré: Byl to dar Ducha svatého, který jediný podle míry Boží posvěcuje svaté.

Současníci Filipovi viděli jeho zázraky, viděli jeho moudrost. Bylo marné to skrývatí.

A přece svatý Filip rád, kdy se toho nejméně každý nadál, zabočoval ke svěřím, strhujícím žertům, a to mu získalo mládež. Kdo by neměl rád bystrého, vynalézavého, živého přítele? Učitele, jenž hrdě pronásleduje svou vlastní sebelásku, ale při tom je plný radosti, důvěry a něžné lásky k jiným?

Uplynulo přes 300 let, a přece Řím nezapomněl na sv. Filipa. Na Monte Celio (Nebeský vrch), jednom to z pahorků, na nichž je zbudován Řím, najdete ještě dnes mramorovou lavičku, na níž sedával náš světec, obklopen zástupy živých římských dětí. Musilo to býti krásné, když dnes ještě se při pohledu s onoho místa divákovi tají dech nad pohádkou, která se táhne do dálky pod jeho nohama: Staré římské zahrady, na pravé straně ohromné zříceniny pohanských ještě lázní, a pak v šedomodré zeleni Campagna Romana — Římská rovina. Mírně zvlněna působí dojmem tichnoucího moře a do duše padá tichý klid. Nade vším jasné italské nebe. Tady trávil světec svá nedělní odpoledne, měl-li volno, aby se mohl potěšit se svými malými druhy. Byl jako jeden z nich, ale nejmoudřejší.

Někdy se stalo, že jiní kněží byli unaveni týdenní prací a stěžovali si na křik dětí. Domlouvali Filipovi, byli proti jeho schůzkám, ale marně. Děti mu za to byly vděčné. Nikoho neposlechly ochotněji než ho. A někteří šli ve své oddanosti ještě dále. Vstoupili jako novici do kněžského sdružení, jež sv. Filip založil. Těm pak ovšem věnoval zvláštní péči.

V neděli večer se s nimi odděloval od ostatních a šel s nimi na procházku, aby je mohl důkladněji zasvětit do života, který na ně čekal a do díla, na něž se připravovali.

Cílem jejich vycházek byl Janiculus, jiný pahorek římský. Podívaná s něho je ještě krásnější. Na jeho úpatí blízko prastarého kostela sv. Onufria, sedával s nimi a učil je věčné moudrosti. Řím, utichaající v nedělní odpoledne, politý posledním deštěm žhavých paprsků jižního slunce, ležel otevřený jejich očím. Filip jim vyprávěl o krvi mučedníků, jež přežila pyšnou slávu pohanských caesarů, o nebeské radosti hrdinů, kteří byli bídně utopeni v řece Tiberu, pomalu a kalně tekoucího hluboko pod jejich nohama. Nad nimi stál tiše jižní dub, z něhož se ještě dnes zachoval umírající kmen, s jedinou živou ratolestí.

Na tatáž místa chodíval též slavný básník Torquato Tasso, bydlící na konci svého života v blízkém klášteře sv. Onufria.

Dnes je tu pamětní deska se jmény obou mužů a s nápisem o jejich životě:

„Na tato místa chodil veliký básník Torquato Tasso, aby tu uvažoval o záhadách a bídách života.“

A pod ním:

„Na těchto místech veliký světec Filip Neri uprostřed štěbetajících dětí sám se stával dítětem, moudře.“

Oba dva byli velikáni. Básníkovi Torquatu Tassovi zřídili na památku museum z jeho posledního bytu v klášteře prvních římských řeholníků u sv. Onufria. Klášter osaměl, krásná křížová chodba pustne, jen několik cizinců se přijde občas podívat na prosté, dětskou vírou proniknuté obrazy ze života sv. Pafnucia, nebo sv. Jeronyma. Museum v prvním poschodí je právě tak osamělé. Poloslepý stařec vás jím provede, když zazvoníte na starý zvonec. Nemá nároků na zpropitné a ochotně ukáže vše, co může, a poví vše, co ví. Jsou tam obrazy, poprsí básníková, nábytek, rukopisy a překlady jeho prací. Je tam i krásný český překlad „Osvobozeného Jerusalema“. Když odcházíte, máte tísnivý dojem slov: „Tak hyne sláva světa...“ Neuchvátí vás potom ani krásný mramorový náhrobek básníkův v kostele.

A sv. Filip? Stavějí se mu chrámy a oltáře, je milován a žije i na zemi dále ve Sdružení, jež založil. Stačí zajít do kostela, u něhož žil. Zvláště o jeho svátku: květiny, vzácné závěsy, tajemný svit svící, koberce a nekonečné zástupy lidí. V domě u kostela vám ukáží památky z jeho života. Mnoho. Je tam i atlasový kabátec, který dal světcí jeho přítel, sv. Pius V., dominikánský papež, aby netrpěl chladem.

Tady také pochopíme tajemství Filipovy svatosti: Je tu světnice, v níž světec sloužil mši sv. Je plna památek a darů. U dveří visí sešlý provaz maličkého zvonku a na vaši zvědavou otázku vám odpoví mladičká kněz:

„Sv. Filip žil z nejsvětější Svátosti. U ní hledal pomoci i radost. Jeho láska k ní jej strhovala do vytržení, zvláště při mši sv. Když tušil, že zase přichází taková chvílka horoucí, nebeské lásky, posílal rychle ministranta ven; a když vytržení přešlo, zazvonil na tenhle zvonek, aby ministrant se vrátil. Pak pokračoval ve mši sv.“ A na stropě je krásný obraz, jenž představuje podobný výjev.

Sv. Filip získával P. Ježíši i Židy. Jeden případ nám objasní, nač sv. Filip spoléhal ve svém apoštolátě.

Jednomu obrácenému židu Hugovi zemřel bratr; ježto sám ještě nebyl pokřtěn, ani čtyři sirotci, jež zanechal, nebyli ještě členy Církve sv. Matku získali snadno. Děti přivedli k Filipovi, ale nejmladší — asi desítiletý — se ho velmi bál, neboť myslil, že je to papež.

Světec je zahrnoval láskou a dal jim ovoce a cukroví. Když se děti nedaly oblomit, přišla matka a zapřísahala je, aby pamatovaly na poslední slova umírajícího otce, aby se daly pokřtít!

Filip k nim chodil též. Omezoval se však jen na to, že je povzbuzoval, aby se modlily k Bohu Abrahamovu, Izákovu a Jakubovu o osvětlení mysli. Ujišťoval je ještě, že by se hned stal sám židem, kdyby se mu jejich zákon zdál lepším náboženstvím. Jiní přemlouvali děti důtklivěji. Ale jako vždy, náš světec spoléhal více na modlitby než na zá-sah lidí. Zdvojnásobil je, bylo-li to vůbec ještě možné.

„Zítra — ohlásil jednoho dne — přinutíme dobrého Boha a při mé mši svaté nám děti řeknou konečně čekané: Ano.“

A stalo se. Za dva měsíce je pokřtil všechny sám sv. Otec. A za tři

roky potom dva z nich, plní hluboké vděčnosti, byli svědky o svatosti Filipově, když bylo zahájeno po jeho smrti jeho blahořečení.

Jeden ze svědků se stal členem Filipova kněžského řeholního Sdružení.

Takové bylo ovoce Filipovy lásky, již čerpal ze svatostánku

Bílé květy černého keře.

P. Vošahlík.

Ve starých rukopisech arabských se vypravuje toto: Za času Krista Pána žili v Jerusalemě dva židovští hoši. Byli to bratři, starší se jmenoval Simeon a mladší Ali — chlapci velmi roztomilí, rozumní a učeliví. Již v náručí mateřském byli představeni Pánu Ježíši, přijali od něho požehnání a mnoho důkazů něžné lásky. Říká se, že děti mají neobyčejný cit, aby poznaly, kdo je má rád, a proto tito dva maličtí, poznávše upřímnou lásku Spasitelovu, při každé příležitosti blížili se k němu. Hochům přibývalo let, chodili do školy, slabíkovali talmud, zákon a proroky; navštěvovali kněze a zákoníky. Rozšiřovali své vědomosti, ale zachovali si prostnost a nevinnost dětinou. Zdaž to nebylo pod polibkem Ježíšovým, že se tyto dva květy tak utěšeně rozvíly?

Byl týden před velikonoce. Zákoníci, kněží a fariseové scházeli se opět a opět a tajně spolu mluvili. Jejich žáci, kteří jim bezpochyby překáželi, byli poslání pryč. Simeon a Ali těšili se z prázdnin jako vy, drahé dítky. Jednoho rána šli spolu na venkov, aby se pobavili hledáním ptačích hnízd. Slabší Ali brzy se unavil. Simeon jej položil pod olivu, přikryl jej svým pláštěm a vtiskl mu políbení na čelo, řka: „Spi, bratříčku, já se brzy vrátím a přinesu ti ptáčky.“ Unavený hošík objal ještě Simeona na rozloučenou a za několik minut usnul. Tu se objevili dva muži. Pohled jejich nebyl přívětivý, ale zarputilý. Dali se do hovoru, neboť nevěděli, že zcela na blízku spí malý hoch. Posadili se na velký kámen (mezník mezi dvěma poli) a hovořili čím dále tím živěji a hlasitěji, že se tím Ali probudil. Bylo mu úzko, tušil nebezpečí a nehýbal se s místa. Téměř ani nedýchl a bez hnutí pozorně poslouchal. Hruza ho obcházela. Jediným jeho přáním bylo, aby se bratr již vrátil... Rozmluva teprve za hodinu se skončila, načež ti dva muži se rozešli... Ali pozdvihl hlavu a z hluboka si oddechl, když viděl oba muže odcházet a dvě veliké slzy skanuly mu po tváři. Za chvíli se objevil Simeon.

„Podívej se, Ali, jsou zde tři.“ Avšak Ali plakal.

„Neplač,“ řekl mu Simeon. „Již jsem tu. Co se ti stalo? Kdo ti ublížil?“

„Nikdo,“ odpověděl Ali, „ale kdybys věděl, co vím já a co jsem slyšel!... Mysleli že spím a...“

„Kdo?“ vpadl mu do řeči Simeon.

„Dva zlí muži, měli dlouhé vousy a veliké pláště. Jeden z nich je mi známý, učí tě čísti talmud; ty už u něho čísti nebudeš, slib mi to, Simeone, že už nebudeš mluvit s tím člověkem... Myslím, že je to ďábel...“

Simeon zbledl. Viděl, jak bratr je rozechvěn, a to jej také vzrušilo.

Oba skryli se za křoví a když měli jistotu, že jsou sami, začal Ali sdělovati své tajemství.

„Ach! Simeone, ti lidé mluvili o Ježíšovi. Vraceli se z Bethanie, kde viděli zázrak. Viš dobře, že Ježíš vzkřísil Lazara, který ležel v hrobě tři dni... Byli žárliví, říkali, že Ježíš je od lidu ctěn a oni že jsou odstrkováni a že je třeba co nejdříve svolati veleradu a Ježíše odsouditi na smrt.“ — A tu se přitulil Ali k Simeonovi a usedavě plakal.

„Upokoj se, Ali, a neplač, povíme to tatínkovi a on ho bude hájiti. Není možno, aby ho usmrtili. Ježíš nic zlého neučinil.“

„Kdybys věděl, Simeone, všechno, co říkali, plakal bys jako já... Poslyš! Chtějí ho ukřižovat jako lotra.“ — Teď se oba chlapci rozplakali. Veliké slzy kanuly jim po lících. Toho Ježíše, který jim žehnal, Ježíše tak dobrého, tak sladkého, který je k sobě zval, je hladíval, toho chtějí zlí lidé zabít.

(Pokračování.)

Mařenka Filippetto (1912—1927).

Cyril M.

Slyšely jste již, milé české děti, o mnoha dětech, které dovedly tak hrdinně milovat Pána Ježíše svátostného. A jejich počet, tvořící již nebeské legie, neustále stoupá, neboť stále noví a noví hrdinové se země mezi ně přibývají — rostou svatí mezi dětmi. Zvláště od doby, kdy dovolen a doporučen svatým Otcem Piem X. dětem přístup k Božskému Příteli dítek v nejsvětější Svátosti, a od doby, kdy byla svatou Terezií Ježíškovou odhalena „malá cestička“ naprosté důvěry a odevzdání se dobrému a milosrdnému Bohu, Ježíši, jenž ve svatostáncích přebývá tu s námi.

Je to cestička k Božskému Srdci, na níž možno svému Ježíši neustále dokazovati svou lásku i nepatrnými oběťmi, tisíci maličkostmi, vykonanými neb odepřenými si z lásky k němu. Je to cestička dětí a duší jim podobných, jimž náleží Ježíšova láska, jimž odkázal své nebe a jimž nic nemůže odepřít, protože v něj důvěřují a jej milují.

Malá Mařenka se narodila 5. dubna 1912 v italské Padově. Měla už dva starší bratry: Mario a Petra (ten se stal později knězem Tovaryšstva Ježíšova).

Měla to štěstí, že její rodiče byli dobrými křesťany. Ke své matce se chovala Mařenka jako k nejvěrnější přítelkyni, již se ničím netajila, a matka ji za to naučila kráčet cestou k Bohu. Brzy jí vstúpila úctu k andělu strážnému, Panně Marii a Božskému Srdci. Budila ji slovy: „Sladké Srdce Ježíšovo, učin, abych tě milovala stále víc a více,“ a Mařenka, ještě v polospánku, je opakovala po ní.

Nebylo na ní celkem nic mimořádného; měla jen chápavý rozum, dobrou vůli a byla vždy upřímnou. Ani chyb nebyla prosta: byla hrdá, až trochu hněvivá, nesnášející pokárání, a pro dívku drsné povahy.

Nedůtklivost Mařenky bývala příčinou častých sporů s bratřími. Jinak byla Mařenka šprýmařem rodiny, mrštná jako živé stříbro, po stromech lezla mnohem obratněji než bratři.

Když Petr dělal „panáčka“ a zpíval mši, Mařenka byla obecenstvem. Ale když jeho řeč přede mší byla příliš dlouhá, utekla mu s voláním: „Vrátím se, až bude po kázání.“

Podivná věc: pomohla milost, Mařenka si umínila, že vykoření ze sebe tuto hlavní chybu, nedůtklivost, což se jí s pomocí Ježíšovou podařilo tak, že později největší a nejzřejmější z jejích ctností byla právě její něžnost. Jen pohlédněte na její poslední fotografii (i v minulém ročníku, čís. 10.) a pozorujte její milý úsměv.

V šesti letech počala chodit do školy. První úspěchy projevujícího se velikého nadání byly stravou její pyše. Matka však ji brzy a zvolna učila pracovat ne pro vlastní chválu, ale pro radost způsobenou Ježíši.

V sedmém roku přišla na ni první těžší nemoc: spalničky a zánět ledvin. Uzdravila se sice, ale byla od té doby mnohem slabší a méně odolnější. Celé léto se léčila v lázních, než nabyla úplného zdraví.

Přešly dva roky.

Pro Mařenku nastala doba neustálého utrpení, střídání nemocí a chvilkových uzdravení. V prosinci r. 1921 dostala silnou chřipku, potom trpěla dlouho ještě jinou nemocí.

V krátké době tak zhubeněla, že se rodiče uchýlili o radu k lékaři. Lékař řekl, že ubohá trpí močovou úplavicí. Jaká bolest pro rodiče! Radili se s mnoha lékaři, leč výsledek byl tentýž: stáli tu před případem, kde jejich lékařská věda je bezmocná. Až když se zdálo, že nemoc sama ustává, urychlili její odchod.

Marie musela podstoupiti léčení za léčením, aby byly zmenšeny následky po nemoci.

Tehdy dívka, propuštěná i ze školy, obrátila veškeru pozornost na zušlechtění své povahy; den se dne byla něžnější, přívětivější a pokornější.

Matka ji připravovala k prvnímu svatému přijímání: nová příležitost státi se lepší.

Na radu lékaře musela opustiti rodinu a ztráviti 5 měsíců, léto a podzim, na venkově. V té době četla a opět četla „Dějiny duše“ svatě Terezie Ježíškovy, a rozhodla se napodobiti malou Terezií.

Mařenka chtěla být svému Ježíši milovaným beránkem, chtěla se obětovat. Když vypukal hněv, utekla domů se uklidnit. V květnu, kdy měla přísnou dietu, zrály v zahradě maliny. Matka jí dovolila učinit malou výjimku a jíst maliny. „Maminko, je měsíc květen, i obětuji Panně Marii malá kvítka,“ a maliny si odepřela. Od přítelkyně dostala krásný hrozen. Chvilí jej obdivovala, pak utrhla zrno, nesla k ústům, avšak v poslední okamžik ho hodila daleko od sebe. Tak se umrtvovala Mařenka, která měla teprve 10 let! A jak přesně zachovávala, z lásky k Ježíši, i trpké lékařské předpisy!

Marie poznala, že malá cestička je cestou lásky, ale láska se zkouší bolestí, proto se jí veliké strasti, jimiž dokazovala Ježíškovy svou stále rostoucí lásku, zdály menší a menší, tak sladké a drahé, že

mohla na konci života říci: „Kéž mohu ještě trochu trpět pro Ježíše!“

Stala se velikou ctitelkou svaté Terezie. Denně ji vzývala a toužila státi se jí podobnou. „Pane Ježíši (napsala do svého deníčku), jenž jsi udělil tolik milostí svaté Terezii, dej mi milost, abych tě velice milovala. Chci se líbiti Ježíši a podobati se tomu dítěti, které hladil s takovou dobrotou. Však i se mnou se laská a mne miluje.“

(Pokračování.)

Zajímavosti.

Máš duši? Malý Toník šel kdysi kupovat něco do obchodu. Tam se dělo několik cizích lidí, kteří se chlubili, že nevěří v Pána Boha, že po smrti nic není, protože duše vůbec není a Pán Bůh prý také není. Jeden křičel: „Kdo z vás už viděl Pána Boha nebo duši. Já ne; a věřím jen tomu, co vidím!“ Toník se děsil takového neznabožství, ale v tom kdosi pravil onomu křiklounovi: „Tak když věříte jen tomu, co vidíte, já se zařídím podle vás také. Protože nevidím váš rozum, tak ho nemáte, a pak nemáte nám zde co povídat.“ — Toník se zasmál a v radosti zapomněl, co měl koupit, tak spěchal oznámit mamince, co se stalo. — Je mnoho lidí, kteří nechtějí vědět nic o Pánu Bohu; modlete se, aby jim Pán Bůh dal milost pravé víry!

Víra v Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti. Za času kralování sv. Ludvíka, sloužil jednou na jeho dvoře mši sv. jeden svatý kněz. Při pozdvíhování uzřeli přítomní ve sv. Hostii Pána Ježíše jako člověka. Spěchali hned ke králi sv. Ludvíku, aby se šel také podívat. Ale on odpověděl: „Nepůjdu; nepotřebuji zázraků. Mně stačí uvěřit slovům Pána Ježíše, který řekl: „Toto je tělo mé, toto je krev má!“ — To byla silná víra. A s takovou se dívejme vždy na Pána Ježíše ve sv. Hostii. Často volejme s největším pěvcem nejsvětější Svátosti se sv. Tomášem Akvinským: Klaníme se ti v úctě *skryté* Božství!

Jak je možné, aby tři osoby byl jeden Bůh? Nevíme. Je to tajemství. Ale, což nemáme něco podobného, z čeho bychom si to mohli osvětlit? I jeden oheň může sálati několika plameny. Oheň — toť božství; plameny — mohou znázorňovati osoby.

Když byl sv. Otec Pius X. malý — — Vypravuje se o něm, že byl vždy veselý, rád si hrával s kamarády, byl ke všem úslužný. Velmi rád ministroval. A ještě něco: Choval zvláštní zbožnost a úctu k P. Marii. Malý Josef Sarto (tak se jmenoval než se stal papežem) chodíval rád do této kaple uctít Matku Boží aspoň nějakým Zdrávasem. Často si vzpomněl na ni i uprostřed hry a vodíval tam své kamarády, aby se tu s nimi pomodlil nějaký desátek růžence. — Kdo by to z vás, děti, dovedl? Uměly byste se přemoci a přerušiti na chvilku hru, abyste si trochu povykládaly s Matkou Boží? Zkuste to někdy. Sv. Otec Pius X., který vás měl tak rád, vzpomínal na tyto krásné chvíle dětství, prožité v kapli Panny Marie, po celý život s největší radostí. Více se o něm dočtete v životopise Pia X., jež si můžete opatřit za 3 Kč. Objednejte si jej na adresu: Administrace časopisu „Vítězové“, Olomouc, Slovenská ulice 14.

Hříchů lituj! K svatému Františkovi Saleskému přišel ke zpovědi jeden veliký hříšník. Vyznával se ze svých hříchů, avšak nejevil ani trochu lítosti nad nimi. Svatý František se dal sám do pláče a prosil Pána Boha o odpuštění pro toho zatvrzelce. Hříšník se tázal udiveně: „Proč, důstojný pane, pláčete?“ Svatý František mu vliďně odpovéděl: „Synu milý, pláču proto, že ty nepláčeš.“ — Tato slova dojala lotříka až k slzám. Litoval svých poklesků pak velmi upřímně. — Bez lítosti není možno dosáhnouti odpuštění hříchů.

Proč to Pán Bůh dělá tak a ne tak, jak my si přejeme? Ve městě M. žila chudá rodina. Otec byl drvoštěpem, kácel stromy v lesích, děti měli mnoho a při tom byli velice chudičtí. Ale nezoufali, nýbrž věřili pevně, že Pán Bůh se o ně postará. Jednou však přinesli domů otce mrtvého. Strom ho zabil. Neuplynula dlouhá doba a domek jim vyhořel. Neměli kam jít. A aby neštěstí vyvrcholilo, onemocněla těžce matka a zakrátko zemřela. Mnozí lidé v městečku říkali: Jak toto může Pán Bůh dopustit, aby tak hodní lidé byli tak těžce zkoušeni? A velebný pán jim na to odpovéděl: „Pán Bůh by nedopouštěl zlo na ně, kdyby z tohoto zla a neštěstí nedovedl učinit větší dobro.“ A skutečně. O ubohých sirotcích se dočetla jedna bohatá žena, jež neměla dětí. Vzala si sirotky k sobě a byla jim druhou matkou. Zopatřila je tak dokonale, že ani jejich rodiče by jim to nemohli nikdy tak učinit. — Pán Bůh ví, proč vše činí právě tak a ne jinak. Důvěřujme více Pánu Bohu a nechtějme mu rozkazovat!

To není hezké. Nedávno jsem šel ulicí. Kousek cesty přede mnou šel nějaký dospělý člověk, jenž kouřil cigaretu. Za ním šel asi 11letý školák. Po chvíli odhodil onen kuřák oharek cigarety a co se nestalo? Onen jedenáctiletý hoch chvatně zdvihl cigaretu a dokouřil ji. Bylo to hezké? Ne. Děti se nemají učit kouřit, neboť je v tabáku jed, který škodí všem, zvláště však dětem. A škodit svému zdraví, to je hřích!

Vyproste si F. Willama Život Ježíše Krista. Takové knihy jsme dosud vůbec neměli, z ní se naučíte rozuměti lásce Pána Ježíše. Vydal Vyšehrad v Praze. Tamtéž vyšel skutečně pěkný dárek, a to dvě krásné knížky Otčenáš a Zdravas Maria. Pestrost a krása obou těchto knížek uchvátí. Cena každé 10 Kč. Všelijakou dobrodružnou četbu chlapcům nahradí pěkná povídka z misíí Útěk z kláštera lámmů, kterou napsal P. J. Otto, jesuita, a vydalo Stud. mis. sdružení v Praze. Knížka stojí 5.20 Kč.

Kup si: Jón Svensson: „Město na břehu mořském.“ Po nebezpečné plavbě přes oceán octl se Nonni v Kodani. Kolik překvapení a dobrodružných příhod zažil hned v prvních dnech, i později, kdy tu začal chodit do školy! Půvabné umění Svenssonovo svou prostotou a srdečností udržuje v napětí až do posledního řádku. S mnohými perokresbami i původními fotografiemi z Kodaně. Stran 236. Cena brož. Kč 15.—, váz. 23.—. U každého knihkupce nebo v nakladatelství „Vyšehrad“, Praha II., Václavská 1.

Pro tatínka: „Výklad nařízení o snížení úrokové míry a úlevách při splácení dluhů zemědělců a nezaměstnaných.“ Způsobem každému srozumitelným pojednává o nových výhodách pro ty, které nynější těžká hospodářská doba nejvíce postihla. Za Kč 5.— u knihkupců nebo v nakladatelství „Vyšehrad“, Praha II., Václavská ul. 12.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nakladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskářských a nakladatelských v Olomouci. — Novinová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně č. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 23.

Duben 1936.

Číslo 8.

Máš již své předsevzetí velikonoční?

E. Merichovský.

Spořádaný křesťan zamyslí se v postní době nad uplynulým rokem od posledních velikonoce, aby si v duchu uvážil, co v něm bylo dobrého, co špatného. Co za ten rok skutečně vykonal a co by měl vykonat, ale nevykonal — aby mohl začít nový život se vzkříšeným Spasitelem.

Zamyslíme se nad tím, jak jsme se chovali k rodičům, k bližním, ve škole atd. — ale především jak vůči Pánu Bohu. Je-li naše chování vůči Pánu Bohu správné, pak je a bude celý ostatní náš život správný. Nelze si myslit dobrého katolíka, který by špatně vykonával své povinnosti; a zase naopak: člověk, jenž neplní svědomitě své povinnosti, nemůže být dobrým katolíkem. A tak, nechceme-li patřit mezi ty ubohé lidi, musíme se učit již nyní v mládí přesně a svědomitě vykonávat své povinnosti...

Jaká byla tvá horlivost v plnění povinností, jež nám ukládá svatá naše víra, jaká byla tvá láska k Pánu Bohu. Hlavně k Pánu Ježíši Eucharistickému — skrytému pod způsobou chleba... Zda jsme chodili k Němu často, abychom si na Něm vyprosili hojnot milosti a požehnání pro sebe i pro rodiče, pro učitele a pro všechny, kteří mají o nás starost, o naši duši? Zdali jsme obcovali často oběti svaté mše, anebo jen tehdy, když to nám uložili jako povinnost, anebo co hůře, ani tehdy? Jak stojíme se svatým přijímáním? Zdali slova svatého Otce o častém přijímání vyznívají na prázdno? Nám maličkým platí

především slovo Páně: „Nechte ke mně maličkých, neboť jejich jest království nebeské...“ A Jeho slova plní svatý Otec, když pobízí děti k častému svatému přijímání. On ví dobře, že Pán Ježíš přichází nejraději do čistých srdcí maličkých, že tam odpočívá nejraději...

Svět je zlý, nechce se znát k Pánu svému. Pán je znovu a znovu pronásledován. Hledá potěšení, hledá útulek. Nařiká slovy žalmu: „I malé ptáče má své hnízdo, ale Syn Člověka nemá místo, kam by sklonil svou hlavu.“ Na nás je rozhodnouti se, zdali Mu poskytneme útulku ve svých srdcích anebo se staneme též jeho pronásledovatelem.

Odpovězme si na tyto otázky — a jestli shledáme, že všechno to jsme vykonali, pak vzdejme Bohu vroucí díky za jeho nesmírnou dobrotu a slibme mu, že s jeho pomocí chceme býti i nadále jeho věrnými dětmi. Možná ale, že jsme moc málo dobrého vykonali, že ani zdaleka nezasluhujeme jména dítek Božích. Tu nezbyvá nic jiného, než slzami lítosti smýti s duše nečistotu hříchu a přislíbíti Pánu, že od těchto velikonců začne opravdový nový rok: rok dětinné oddanosti a lásky k Němu...

Z lásky k Bohu vyplývá i láska k milovaným rodičům, jimž po Bohu nejvíce máme děkovati. Kolik dobrodiní — jaká starost o nás. Čím to odplatíme? Má každý z nás v e l i k ý p o k l a d, využijme ho, nešetřme pokladu toho, když jde o naše drahé rodiče... Pokladem tím jest modlitba. Modleme se za ně mnoho — aby Pán Bůh jim žehnal vším dobrým. A ještě jim udělejme radost: zeptejme se jich, v čem se máme polepsiti — a pak dejme se do práce, vykořeňme tu neb onu chybu, jak nám to rodiče řeknou. Uvidíte, jakou radost způsobíte svým rodičům.

Půjde to vše lehko, začneme-li to ve Jménu Pána Ježíše, posílení a nasycení jeho zázračným Tělem. Jen tak bude šťastný náš život po velikonocích, bude-li vyplněn častým a hodným svatým přijímáním, neboť Pán přislíbil: „Kdo bude jísti mé Tělo a pít mou Krev, bude žíti věčně“, šťastně a blaženě...

Malý kostelník.

Jakub M. Zemek O. P.

To bylo dnes venku krásně! Slunce se usmívalo na celé kolo na kvítím a zelenou travou posetou zemi a zlatilo ji svými příjemně hřejícími paprsky. Je samozřejmé, že tak krásné počasí vyláká vždycky ven na náves mnoho mládeže, která si ráda hraje v takové pohodě. A dnes se sešla na trávníku, který byl vedle potoka, celá kopa dětí, hochů i děvčat. Jedny si hrály „na koně“, jiné „na kudrnu“, tam zase si házely míčem a konečně, nač bych vám vypočítával všechny dětské hry, vždyť vy je znáte! Děti si hrají všude stejně. — Mezi nejlepší hráče a také největší křiklouny patřil zcela jistě Jarouš Knotků. To byl fešák! Míčem dohodil nejdále, „trefil“ každého i v běhu, a když někdy přišlo k nějaké bitce, nelekl se žádného. Byl to podivný hoch. Ve škole seděl ticho jako pěna, ani se nehnul, dával pozor na vše, co se ve škole probíralo; v kostele si byl vždy vědom, že je na místě Božím, proto se

tam choval vzorně, ale sotva vyšel ven, nebylo většího „kunta“ nad něho. Znal kdeco, vodil celé výpravy kluků do lesa, a zatím co se jiní lekali každého šoustnutí v lese, on se jen smál, vesele popiskoval a zpíval.

Bylo mu asi jedenáct let. Jeho otec byl kostelníkem a je samozřejmě, že Jarouš byl ministrantem. Když měl někdy otec mnoho práce, zastal ho docela dobře Jarouš a už ode dávna mu říkali ve vesnici „malý kostelník“. Když ho chtěli kluci dopálit, zazpívali před ním: „Já jsem z Kutné Hory, z Kutné Hory *kostelníkův* syn!“ Ale pak se musel chránit každý, kdo nechtěl okusit sílu a pružnost rukou Jaroušových. — Dnes také byl mezi hráči Jarouš. A kdybyste byli třebaš až na konci vesnice, slyšeli byste jeho pronikavý hlas, poznali byste jeho sebevědomí z jeho odměřených různých rozkazů hrajícím. Jarouš totiž skoro vždy byl hlavním hráčem — „kapitánem“.

Hra byla právě v nejlepším. Najednou sebou Jarouš trhl.

„Jarou—ší, — Ja—rou—ší...“ ozývalo se z druhého konce vesnice. „Jarouši, volají tě,“ upozorňoval kamarád Tonda.

Jarouš zaváhal. Má nechat hry hned, právě teď, kdy se teprve rozehrál? Zakabonil se, praštil míčem a odcházel.

„Jarou—ší, — Jarou—ší!...“ zněl písklavý hlas jeho starší sestry Anežky. Když ho spatřila přicházet, spěchala mu naproti a sdělovala mu tajemně: „Pojď honem, tatínek chce, abys mu pomohl péci hostie!“ — Tvář Jaroušova se rázem vyjasnila.

Kolikrát už po tom toužil a vždy dali doma přednost Stázce, nejstarší sestře, před ním. Až dnes! Už nelitoval, že musel nechat hry. Rozběhl se a byl ve chvíle doma.

Tatínek už měl vše připraveno. Jaroušovi připadl úkol, aby držel „formu“ na pečení hostií v ohni. Radostně se chopil železného nástroje. Je pravda, několikrát to nechal v ohni déle, dostal také několik pohlavků od tatínka, ale to nevadilo. Pak mu to šlo pěkně. Když byly „oplatky“ hotovy, dali je vystydnout a pak nastala nová práce: vykrajovat malé a velké hostie pro mši sv. Na to se Jarouš opravdu těšil. Opatrně se chopil vykrajovadla a snažil se, aby vykrojil z velké oplatky co nejvíce hostií. Když i tato práce byla skončena, začal tatínek počítat hostie. Každou pak podal zvlášť Jaroušovi, aby ji opatrně uložil do krabičky. Jarouš přijímal hostie s jakousi úctou. Tatínek na několikrát „po očku“ pohlédl a neříkal nic. Najednou zůstal na Jarouše koukat. Jarouš podával hostii k ústům. Uctivě ji políbil a radostně se na ni usmál.

„I ty, kluku hloupá, co to děláš? Vždyť to ještě není Pán Ježíš!“ smál se otec.

„Tatínku, však Pán Ježíš ten polibek najde v té hostii, až v ní bude přítomen. Já mu to řeknu, až půjdu k sv. přijímání, že jsem mu dal hubičku „do foroty“.“

Z očí tatínkových skanuly dvě velké slzy radosti. Objal Jarouše a políbil ho na čelo. Jeho rty šeptaly tiše, skoro neslyšitelně: „Můj hochu, ani nevíš, jakou radost jsi mně způsobil! Pán Ježíš ti to odplatí!“

Od té doby měl Jarouš *jediný* právo pomáhati tatínkovi při pečení hostií.

*

Co myslíte, děti, našel Pán Ježíš ten polibek, až přišel do těch hostií skutečně? Uvažujte a pak si vymyslete, zda byste i vy někdy nemohly Pánu Ježíši způsobit radost takovou, jako Jarouš!

Štípaná Ježíškovi!

Jakub M. Zemek O. P.

To byste, děti, neřekly, jaký to byl cvalík ten kluk! Měl asi tři roky, ale tlustý byl jedna radost. Však mu říkali proto všichni „buřtík“. A co všechno dovedl! Každý by myslel, že takový tlustoch nic nesvede, ale to byste se podivili všichni, co tento špunt všechno dovedl. Utíkat uměl, až se od něho prášilo, dovedl dělat kotrmelce, všelijaké panáky z bláta atd. Ale malý Stáňa, tak se jmenoval, dovedl ještě něco jiného. A na to byl velice pyšný. Maminka se ho naučila totiž pěkně modlit. A při modlitbě byste měly všechny vidět Stáňu. Nejdříve si utřel ručkou nosíček, odfoukl prach s místa, kam si chtěl kleknout, a pak sepal ručky, oči upřel na kříž a už se modlil Otčenáš.

Jeho dvě starší sestry, Anežka a Stázka, vypravovaly Stáňovi často mnohé věci z náboženství, jak jím to ve škole vyložil velebný pán. Stáňa by je rád poslouchal stále, ale děvčata se musela učit ještě něco jiného, proto, když Stáňa stále zlobil a škemral, aby mu vypravovaly dále, obyčejně ho „nemilosrdně“ vynesly z pokojíku, kde se učily. (Stáňa totiž nechtěl jít po dobrém nikdy.)

Když jednou byl tak vyhnán od svých sester, zůstal tiše stát u dveří a poslouchal, o čem si budou vypravovat. S počátku ho to nebavilo. Mluvíly o početních úkolech, pak se učily potichu. Stáňa chtěl už odejít, když najednou promluvila Stázka: „Anežko, těšíš se už? Za čtrnáct dní půjdeme k sv. přijímání!“ Anežka s úsměvem pravila: „Pravda, že se těším. Však já Ježíškovi něco povím. Tolik mu toho chci říci!“

„Však já také mu chci říci mnoho věcí. A poprosím ho, aby to nějak zařídil, abychom ho měli všeci vždycky u nás rádi. Aj ten malý Stáňa!“

Děvčata si už v duchu představovala, jak to bude krásně v den prvního sv. přijímání a těšila se na ten den velice.

Ani neslyšela, jak si Stáňa bručel u dveří: „Hm, vždyť já mám rád Ježíška, tož co se chtějí modlit, abych ho měl rád?“ Bylo mu to divné, že mu nevěří. Za chvíli se sebral a šel pryč. Utekl se k mamince. „Maminko, pravda, že mám rád Pána Ježíše!“ Maminka nevěděla, co tato otázka znamená. Proto mu odpověděla: „No, to já nemohu vědět, to musíš sám ukázat Pánu Ježíši, že ho máš rád.“ — Stáňa zmlkl. Čekal, že mu maminka přisvědčí a zatím — — — Teď nevěděl, jak se to má ukázat, když má Pána Ježíše někdo rád. Přemýšlel, pokud to uměl, ale nic nevymyslel. Proto znovu odešel ke světnici, kde se učila Stázka s Anežkou. Zaklepal trochu na dveře a ani nečekal, až mu řeknou „dále“ a vrhnul se do světnice.

„Už jsi tu zas, ty nezbedo?“ dělala přísnou Stázka. „Že tě zas vy-
neseme, nepůjdeš-li po dobrém!“

„Stázinko, nechej mě, já se chci jen zeptat, jak se to dělá, když
chci ukázat, že mám rád někoho.“

Děvčata se zasmála. „A koho máš rád?“ — Stáňa se začervenál.
„No — třeba maminku.“ — „Tak to jí musíš dát pěknou pusku a hned
bude vědět, že ji máš rád,“ pravila mu Anežka.

„Ale štípaná pusinka je ještě lepší, podívej se, tak se to dělá,“ pra-
vila Stázka, chytla svými prstíky Stáňu za líčka a políbila ho. „Byla
dobrá ta pusa?“ ptala se ho škádlivě.

„Hm,“ zabručel Stáňa a hned se bral pryč.

Bylo to všem divné, co se to se Stáňou děje. Nešel si hrát s dětmi,
nebavilo ho ani, když mu chtěly jeho sestry něco vypravovat. Pořád na
coś myslel.

Přišel večer. Po večeri obyčejně se všichni doma pomodlili a šli spát.
I Stáňa hned byl na kolenou. Pomodlil se, pokřížoval se, pak dal ma-
mince pusinku a už měl jít ležet. Ale Stáňa se najednou vyškral na
lavici, odtud na stůl, který stál při zdi, vystoupl na špičky, opíraje se
o zeď. Všichni se divili, co chce. To se Stáňa snažil dosáhnout tváře
Pána Ježíše, přibitého na kříži, který visel na zdi. Maminka brzy po-
chopila, co chce. Rovněž jeho sestry. Stázka rychle kříž sundala se zdi
a položila na stůl. Stáňa se usmál na celé kolo.

„Tak, Ježíšku, teď ti ukážu, že tě mám rád opravdu, podívej se“ —
a nyní svými ručičkami se snažil uchopiti líce Pána Ježíše. Šlo to těž-
ko, vždyť kříž byl dřevěný! Ale to Stáňovi nevadilo. Udělal to tak, že
přitiskl ruky na líce Pána Ježíše a nyní dával Kristu Pánu jednu
pusinku za druhou.

„Byla dobrá, Ježíšku?“ tázal se skoro po každém polibku. „No, jen
řekni, já ti dám ještě!“

A všem se zdálo, že se v tu chvíli Ukřižovaný usmíval. A ještě po-
tom i ve snu špulil Stáňa rtíky k pusince a každou chvíli se tázal: „Je
dobrá?“

„Vidiš,“ pravila Stázka ráno Anežce, „ani to nemusíme říkat Pánu
Ježíši, aby to nějak spravil, aby ho měl i Stáňa rád, však on ho má
rád, pravda?“ — „Baťže má,“ přisvědčila Anežka s úsměvem.

Nejvíce radosti však z toho měla maminka Stáňova. Věděla, že, mi-
luje-li kdo Pána Ježíše, bude vždycky šťastný a že Pán Ježíš své cti-
tele neopustí. Proto se radovala, když viděla, že její Stáňa dovedl Je-
žíškovi ukázat svou lásku tak dojemně.

*

Přijímáte-li ve sv. přijímání Pána Ježíše, to je jako byste mu dávaly
políbení. Jen dejte pozor, aby to nebylo políbení Jidášovo! Vždy se
přibližujte k Pánu Ježíši s nevinným, čistým srdcem! Pak bude mít
z vás Pán Ježíš větší radost, než ze Stáňovy štípané pusinky.

Bílé květy černého keře.

P. Vošahlík.

(Dokončení.)

Ali se zdvihl a všecek rozechvěn volal: „Poslyš dále, Simeone! Říkali: Když on si dává říkati král židovský, budeme ho korunovati . . ., ale trním . . . (a při tom se smáli). Ulomili pak ze křoví několik trnů, jež zraňují až do krve, a mnuli si ruce a opakovali: „Ten bude pamatovati na tuto korunu.“ Bledý jako stěna volal Simeon.

„Ale ne,“ pravil Simeon, „to není možné, špatně jsi slyšel, Ali! Jistě jsi špatně slyšel!“

„Pojď,“ řekl svému bratru, „poprosím Boha o zachránění milého Ježíše . . . A potom zůstaneme venku celý den . . . Ty se můžeš vrátiti domů, až budeš hodně unaven, ale já neustanu od práce, dokud neodstráním všechny trny z křoví. Ano, všechny trny vylámu, a až je budou chtít vzít, aby z nich upletli korunu, nenajdou jich, to bude dobře.“

Ali se radostně usmál, obličej mu zazářil, jako když zachmuřená obloha se vyjasní. Oba chlapci dali se do práce. V celém tom místě nechal ani jediného keře netknutého. Setkali se s druhy, kteří byli též přáteli Ježíšovými, a ti přidružili se k nim, aby jim pomohli.

Bylo poledne. Slunce páliło jako oheň. Hoši byli celí zpoceni a Ali, ubohý malý Ali, měl ruku samou krev. Tak byly trny zlé! Simeon mu dlaň ovázal šátkem a zase pokračovali oba v práci.

Přišli k místu, kde se cesta zatáčela. Tu najednou objevil se Ježíš, jejich přítel. V jeho očích bylo viděti slzy a zářila z nich nebeská něžná láska. S útrpností jal se mluvit k Alimu:

„Máš zraněné ručičky, milé dítě.“

„Ano,“ odpověděl hoch, „ty trny jsou velice zlé!“

„Ale proč ulamuješ tyto trny?“

Ali s pláčem se vrhl v náruč Spasitelovu zatím co Simeon, kleče u nohou Ježíšových, proléval proudy slz.

„Mluvte, drahé děti,“ povzdychl Ježíš.

„Nuže,“ zvolal Ali, „slyšel jsem před chvílí mluvit dva zlé muže; povídali, že vezmou to trní, aby ti z něho udělali korunu . . . a já nechci, ach nechci, aby jí zranili tvé čelo, protože tě miluji, mám tě tak rád!“

„Ano,“ pokračoval Simeon, „my odstraníme všechny trny a až je budou hledati, už jich nenajdou.“

Ježíš neřikal nic . . . Hochům to bylo divné. Pozdvihli oči k němu a co viděli? On plakal. Přivinul ještě více k sobě oba své miláčky, dotkl se jejich zkrvácených prstů, políbil je a uzdravil . . . Potom se přiblížil ke křoví, kde měli hoši tak podivnou „žeň“ . . . vztáhl ruku a hned na místo trnů vyrostly bílé kvítky . . . To byla veliká radost pro oba chlapce. Cítili se nevýslovně šťastnými ve společnosti Pána Ježíše, přitulili se k němu každý s jedné strany, vzali jej každý za jednu ruku a tak s ním odcházeli z tohoto místa, které bylo svědkem jejich obětavé lásky i hojné odplaty za tuto lásku . . .

Ach, přesto přese všechno trnová koruna upletena byla. Vy, milé

dítka, víte, že trní korunovalo hlavu Spasitelovu... Ale něco potěšitelného dodává legenda. Od své doby černý keř má bílé květy. Květy se vždy rozvíjejí prve než vypučí listí; tyto květy bělostné jsou jako vděčná vzpomínka věnovaná od Pána Ježíše malým dítkám, jejichžto čisté a soucitné srdce rádo by bylo překazilo bolestné jeho utrpení.

Drahé děti! Čtenáři a čtenářky těchto řádků! Příklad, který vám dávají Ali a Simeon, kéž vám nikdy nevymizí z paměti! K vůli Pánu Ježíši a z lásky k němu *všechno trní pryč!* Ulamujte, trhejte, odstraňujte všechny trny z duše. Ty trny, to jsou vaše hříchy. Odhodte je daleko od sebe. Nebojte se toho, že trny píchají, že při té duchovní práci pocítíte obtíže, bolestné obtíže. Ať to stojí co stojí, ať se popícháte a zraníte, jen všechny trny pryč, z lásky k Pánu Ježíši, Příteli dítek. Dušičky vaše čisté, trnů t. j. hříchů zbavené, stanou se zahrádkami bělostných květů. Bílé květy a líbezná jejich vůně přivábí Pána Ježíše svátostného. *Pán přichází.* Budete se cítiti nevýslovně šťastnými ve společnosti Pána Ježíše. Proste Matičku jeho, Pannu Marii, aby vám dopomohla k tomu štěstí!

Zajímavosti.

Byly jste už, děti, někdy v nemocnici? Mnohé jistě už jste tam byly. Snad máte na nemocnici smutné vzpomínky. Avšak neviděly jste všechnu tu bolest v nemocnici. Kdybyste ji viděly, plakaly byste. Tolik lidí tam hrozně trpí, svíjí se v bolestech, mnozí umírají. Pomodlete se aspoň někdy za všechny nemocné, trpící, aby jim dal Pán Bůh síly a trpělivosti a hlavně zdraví. Nezapomeňte se pomodlit za všechny lékaře a ošetřovatele v nemocnici. Oni potřebují zvláště mnoho pomoci Boží. Nezapomeňte!

Náš svatý Otec. Všechny děti jsou vděчны svatému Otcí Píu X. za to, že jim dovolil, už když jsou ještě malé, přistupovati ke stolu Páně. Podívejte se, jak to svatý Otec dělal. Jednou podával dětem první svaté přijímání. Po mši svaté přistoupila k němu maminka se čtyřletým hošíčkem a prosila, aby mu svatý Otec požehnal. Zatím co matka mluvila se svatým Otcem, položil mu hošík ručky na kolena a díval se svatému Otcí upřeně do očí. Papež se zeptal matky: „Kolik je tomu dítěti let?“ „Čtyři,“ odpověděla, „a doufám, že za tři nebo čtyři roky ho přivedu také ke svatému přijímání.“ „Kohopak to přijmeš ve svatém přijímání?“ tázal se náhle svatý Otec chlapce, „Pána Ježíše,“ odpověděl maličký. „A kdo je Pán Ježíš?“ zkoušel svatý Otec dále, hledě se zálibou na hošíka. „Bůh,“ odpověděl klučina kurážně. „Milá matko,“ řekl svatý Otec, „přiveďte mně zítra tohoto chlapce sem na mši svatou. Já sám mu podám Ježíška po prvé. Vy jste jej již připravila dobře.“ — A druhého dne měl hošík nejkrásnější den svého života, den prvního svatého přijímání. — Takový byl váš svatý Otec. A nemusíte se ani divit, že bude brzy prohlášen za svatého. Vždyť, kdo miluje Pána Ježíše tak velice, jako ho miloval svatý Otec Pius X., ten se musí státí svatým. Pán Ježíš se o to postará.

Co myslíte? Pamatujete si z evangelia na ten příběh, jak Pán Ježíš šel uzdravit dcerušku Jairovu? Když byl na cestě, tísnily se kolem Něho zástupy lidí, toužících slyšeti Pána Ježíše. A tu nemocná jedna žena si řekla: „Dotknu-li se Ho jen, jistě budu uzdravena.“ A dotkla se s bázní roucha Pána Ježíše. A byla ihned uzdravena. Co myslíte: když tato žena byla uzdravena od své nemoci jen dotekem roucha Pána Ježíše, jak mají býti zdraví na duši ti, kdo přijímají celého, živého Pána Ježíše do svých srdcí! Uvažovali jste už o tom? Vzpomeňte si na to, až půjdete ke stolu Páně!

A ty? Misionář vypravuje o horlivosti nově obrácených křesťanů. Práví: Naši křesťané se opravdu mnoho modlí. Každý den jsou všichni přítomni mši sv. a je-li více kněží doma, jsou křesťané přítomni všem mším sv. Jejich ranní modlitba trvá celou hodinu. Pak se modlí ještě růženec. Večerní modlitba trvá také hodinu i s růžencem. Děvčata se modlí déle a častěji přes den. Dvakrát v týdnu se modlí společně křížovou cestu a každou neděli je vystavena nejsvětější Svátost k uctívání po celý den. Horlivě uctívají Matku Boží. Všechny modlitby znají z paměti a modlí se vroucně, uctivě a zbožně. Je radost je poslouchat.“ — A co ty? Nezahanbuj tě tito malí i velcí Číňané? A ty se nudíš při modlitbě?

Příklad: V nemocnici volala sestra kněze, aby šel ještě podat sv. přijímání. Byla už 1 hodina odpoledne. Kněz myslel, že má zaopatřit nějakého umírajícího nemocného. Rychle se připravil. Jak byl překvapen, když na stupně poklekl mladý lékař nemocnice. Celé dopoledne operoval, ráno měl službu, nemohl k sv. přijímání, proto šel až pozdě po poledni. Do té doby zůstal samozřejmě lačný. — Jak krásný vzor horlivosti pro nás všechny! Nezahanbuje tě tento hodný lékař?

Byl jednou jeden ... tak začíná každá pohádka. Já vám chci říci zde ale skutečný případ a začnu také: Byl jednou jeden mocný král. Na svém královském křesle, v nádheře a lesku vládl lidstvu. Ale měl rád lidi. Mrzelo ho proto, že se lidé ostýchali k němu chodit k vůli nádheře. Jednou odložil stkvoucí roucho, prostě se oblékl a šel mezi lid. A tak přijímal chudáky, soudil nesváry, pomáhal, kde mohl. Víte, kdo to byl? Václav IV. na počátku svého panování. Ale pro nás je ještě jeden mocnější vladař — Ježíš Kristus. V prostě, bělostkvoucí Hostii ukrývá lesk svého božství, abychom se neostýchali se k němu přiblížit. Volá k sobě, ke svému svatostánku všechny. Stírá slzy s očí nešťastných, pomáhá, těší. Ale jen těm pomáhá, kdo k němu jdou. I ty máš být vždy mezi nimi, abys obdržel požehnání! Kéž svatostánky nejsou nikdy opuštěny od horlivých ctitelů Pána Ježíše v nejsvětější Svátosti!

Opět nová kniha Jóna Svenssona: „Jak Nonni došel štěstí.“ S hlubokým dojetím sledujeme tu jeho vývoj v mládí a podivuhodné cesty, po nichž Prozřetelnost přivedla Nonniho z protestantismu do lůna Církve katolické. S četnými ilustracemi a fotografiemi. Brož. Kč 12.—, váz. Kč 20.—. U každého knihkupce nebo v nakladatelství „Vyšehrad“, Praha II., Václavská ul. číslo 12.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Novinářská sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 23.

Květen 1936.

Číslo 9.

Hvězda mořská.

Jakub M. Zemek O. P.

Smutno bylo v domě chudého dělníka Bedřicha. Pět hladových krků marně se ohlíželo po nějakém lepším, stravitelnějším soustu. A nej-smutnější při tom bylo, že pracovitě ruce Bedřichovy byly donuceny k nečinnosti. Nebylo práce, Bedřich zůstal bez zaměstnání, neboť v továrně propustili většinu dělníků. Co teď? Bída čouhala z každého kouta, tři menší děti, školáci, se potloukaly smutně po ulici. V Bedřichovi uzrál plán: ve vlasti nemají pro něho práce, půjde ji tedy hledat do ciziny. Prodal poslední kus pole, aby získal potřebné peníze na cestu a vymáhal si na patričních úřadech dovolení odjet do Ameriky. Nevěděl, co ho tam čeká, ale věděl, že Pán Bůh je všady a že aně v Americe ho neopustí. Když konečně přišlo dovolení k odcestování, opatřil si Bedřich nejnutnější potřeby a čekal až mu oznámí, kdy pojede loď. Bylo to brzy. Večer před odjezdem seděla celá rodina Bedřichova u stolu. Ve světnici bylo strašně smutno. K večeři měli trochu kozího mléka a několik brambor. Ale dnes jim nechutnalo. Vzpomínka na to, že tatíček zítra už odjede do daleké ciziny působila, že nikomu nechutnalo. Téměř nikdo po dlouhou dobu nepromluvil. Až po večeři po modlitbě pravil otec: „Tak, děti, zítra odjíždím pryč. Poslouchejte pěkně maminku, ať ji činíte radost a na mne si vzpomínejte v modlitbách. Zítra je svátek Panny Marie, Hvězdy mořské, modlete se k ní, aby mne šťastně dovedla na místo a chránila mne po cestě a pak

i v Americe." — Děti slibovaly, že budou poslouchat a za tatínka se modlit. Pak dlouho do noci si ještě vykládali všichni navzájem. A než šli spát, poklekli všichni a společně, vroucně se pomodlili:

„Zdravas Hvězdo mořská, Máti Boží drahá,
ustavičná Panno, nebes bráno blahá,
Tebe prosíme uslyš nás, a Synu svému poruč nás,
ó Panno Maria!“

Poslední noc s tatínkem! Nebyla klidná, těžké sny, plné obav a strachu, smutku a bolesti kazily tichý a klidný spánek členům rodiny Bedřichovy. Brzy ráno byli již na nohou. Všichni šli vyprovázet tatíčka na nádraží. Přisupal vlak, ještě poslední políbení, poslední s Bohem a supící lokomotiva odnášela drahou bytost pryč.

A pak nastala doba trapného čekání. Vždyť cesta trvala asi čtrnáct dní a než přijde dopis od tatíčka — kolik to obav a nedočkavého čekání! — Dny plynuly sice jako obvykle, ale rodině Bedřichové se zdál každý den skoro nekonečný. Denně je bylo vidat všechny na májové pobožnosti. Jejich modlitby útočily na Hvězdu mořskou, aby chránila tatíčka zvláště na moři. — — —

Konečně přišel tak toužebně očekávaný dopis od otce. Líčil tam, co vše zažil na cestě. Když se rozepsal o cestě na moři, líčil, jak si bouře hrála s jejich lodí: „Když jsme nastoupili cestu lodí — psal — bylo krásné počasí a všichni jsme se těšili, že se nám pojede dobře, klidně. Ale asi pátého dne se najednou začaly zvedat velké vlny, loď se počala kymácet a za chvíli ji zmítaly vlny jako hračkou. Všichni jsme byli v kajutách (lodních světnicích), kde jsme čekali každou chvíli konec. A všichni lidé se modlili, každý jak uměl. Já jsem se modlil tu modlitbu k Hvězdě mořské, jak jsme se ji naposled modlili doma. A se mnou se ji začalo modlit mnoho cestujících. Najednou se loď silně naklonila, ozývaly se ustrašené výkřiky, ale po chvílce se nevysvětlitelným způsobem moře uklidnilo. Všichni jsme děkovali Matce Páně za záchranu, protože jsme si byli jisti, že bez její pomoci bychom nevyvázli. Poděkujte i vy, moji drazí, za mne Matce Boží a prostě ji, aby mne zde chránila i dále.“

Sotva maminka dočtla dopis, byli ihned všichni na kolenou a modlili se. Pak šly děti po své „práci“ na dvůr.

Ale dnes si nehrály. Nejstarší František stál chvíli zamyšlen. Měl už třináct roků, pomáhal mamince jak mohl a teď, když viděl, jak jeho tatíček byl zachráněn, přemýšlel, jak by se nejlépe odvděčil Matce Boží. Po delší chvíli zavolal Mařenku i Jožku k sobě a pravil jim polohlasitě: „Víte co? Musíme Panence Marii za to něco dát, že nám tak pěkně chránila tatíčka na moři, že se neutopili. Ode dneška nevynecháme ani jednu májovou pobožnost a budeme se modlit každý den tu modlitbu k Hvězdě mořské, ano? A ještě něco. Protože tatíček chtěli, abychom poslouchali maminku, tož ode dneška jí budeme pomáhat, jak budeme moci. Já ji každý den naštipám dříví, uklidím vždy na dvore a pomohu jí všude.“

„A já zase,“ slibovala Mařenka, „ji umetu vždy ve světnici a pomohu ji umývat nádobí.“

Malý, šestiletý Jožka nevěděl, jak má pracovat, aby mamince pomohl. Když se ho František ptal, jak chce pomoci mamince, začervenal se a za chvíli pravil: „No, já budu mít maminku více rád.“ A s tím byli spokojeni všichni. Od té doby se chápali práce velmi čile. Maminka nevycházela z údivu, když měla každý den dosti dříví naskládaného pod kůlnou, světnice byla každý den čistě umetena, na dvoře uklizeno a malý Jožka ji doprovázel stále a visel ji každou chvíli na krku. Měla radost z dětí. A byla opravdu radostně překvapna, když ji řekly, že budou každý den chodit na „májovou“, třebaže to měly do kostela dosti daleko. Každý večer pak před spaním společně se modlily všechny tři děti a maminka s nimi za tatíčka:

„Zdravas Hvězdo mořská, Máti Boží drahá,
ustavičná Panno, nebes bráno blahá,
Tebe prosíme uslyš nás, a Synu svému poruč nás,
ó Panno Maria!“

Takový malý růženeček.

Jakub M. Zemek O. P.

Ještě jste nebyly, děti, v nemocnici? Tak pojďte tam se mnou aspoň v duchu na chvíli. Chci vám vypravovat, co se tam jednou stalo. Tak pojďme! — Je to taková velká budova, na níž je mnoho oddělení, podle toho, které nemoci se tam léčí. Někde léčí oči, jinde plíce, žaludek, na některém oddělení jsou snad i vaši přátelé, kteří mají záskrt, spálu, osypky atd., zkrátka je zde mnoho oddělení. My se podíváme zatím jenom do jednoho. Vyjdeme po schodech nahoru a přijdeme do velkého sálu. Tam na postelích leží nemocní. Jeden má zlomenou ruku, jiný nohu, ten má rozbitou hlavu, některý byl operován na žaludek, jiný na slepé střevo atd. Ve velkém pokoji jich leží asi třicet. V bolesti se všichni stávají kamarády, přátelsky si vypravují, a ti, kdo nemají příliš velké bolesti, obveselují druhé a těší je. Nemocné ošetřují s velkou péčí sestřičky. Však právě teď zase veze jedna sestra nového nemocného. Pečlivě a opatrně ho ukládá na lůžko. Je to mladý student. Jel někde na motocyklu a stalo se mu neštěstí a zlomil si ruku i nohu. A na lístku, na němž je oznámeno jeho jméno, je napsáno, že je nevěrec. Sestřičky to bolí, nemohou však říci nic, jen se modlí a dobře každého ošetřují. Přišel květen. V tomto pokoji je většina nemocných katolických křesťanů, kteří se chtějí modlit denně hlasitě svatý růženec, aby aspoň nějak oslavili májový měsíc. Sestřičky využívají příležitosti a jedna z nich jde od jednoho nemocného k druhému a podívá se nejdříve, zda je katolického vyznání. Jestliže je katolík, dá každému malý růženeček. Přišla k našemu mladému studentovi. Ležel zde už několik dní a s úctou pohlížel na práci a pečlivost sestřiček a měl je opravdu rád.

Sestřička se podívala na lístek a tam stálo: bezvyznání. Proto přešla klidně dále k jinému pacientovi (nemocnému). Když odešla už celé od-

dělení, tázal se student: „Sestřičko, a mně nedáte růženec aspoň na památku?“ — „Nemohu vám jej dát,“ odpověděla sestra, „vy nevěříte v Pána Boha, nectíte Pannu Marii, proto mohl byste tento růženec zneuctít a proto vám jej dát nemohu.“ — Ale pacient se nedal: „Nebojte se, sestřičko, budu ho mít ve velké úctě, nezneuctím jej nikdy.“ — Sestra věděla, že Matka Páně dovede činit divy, a že by stačilo, i kdyby snad tento mladík jen s úctou choval tento růženeček u sebe, ale ještě chvíli studenta zkoušela:

„Co byste z toho měl,“ pravila, „když nevěříte v moc růžencové modlitby a když se ani neumíte modlit růženec?“

A tu pacient najednou začal prosit: „Sestřičko, tak mne, prosím vás, nauče napřed, jak se to modlí a já se budu s ostatními denně modlit.“

„Dobře, až budete umět se modlit, pak vám dám růženec, ale dřív ne. A začnu vás to učit ještě dnes,“ odpověděla sestra.

Student se těšil, až bude mít sestřička trochu času. Přišla a vysvětlila mu smysl modlitby. — „Podívejte se, jistě jste vždycky rád, když s vámi promluví nějaký vysoký a vznešený člověk, anebo učený profesor. A s nimi se dostanete do řeči málokdy. Ale nejvyšší je přece jenom Pán Bůh, který všechno stvořil. Musíte v něho věřit. Něco přece musí být první, z čeho ostatní bylo stvořeno. Jako vaše hodinky jsou od hodináře a nenaskládala se v nich najednou kolečka sama, tak ani svět nepovstal najednou sám od sebe. A vidíte, s tímto Pánem všeho, Stvořitelem, my můžeme mluvit kdy chceme. To je naše modlitba — je to rozmluva s Bohem. Právě proto musíme být uctivě zbožní při modlitbě, protože mluvíme s nejvyšším Pánem.“ — Sestra vysvětlovala dále ostatní části modlitby růžencové, napsala mladíkovi všechno, aby se to mohl naučit nazpaměť. A za jeden den odříkával už student všechno s ostatními. Sestra mu ještě vyložila smysl všech tajemství růžencových a pak mu přinesla zvláštní, krásný růženeček. Byl malinký, v ruce jej nebylo skoro ani vidět, a proto se ho mohl modlit kdekoliv nepozorovaně.

Od té doby nečekal student až se ostatní budou modlit společně, nýbrž sám se často modlil tuto mariánskou modlitbu. Když po dlouhé době vycházel z nemocnice zdrav, plakal dojetím. Přišla za ním i jeho zbožná matka, kterou velice bolelo, že student vystoupil z Církve svaté. Nyní měla dvojnásobnou radost, že syn se v nemocnici uzdravil nejen tělesně, nýbrž i duchovně. Byla to pak podívaná pro celou vesnici, když mladík šel druhého dne s maminkou do kostela ke sv. zpovědi a stolu Páně. A vypravoval pak každému: „Podívejte se, takový malinký růženeček to všechno svedl. Byl jsem skutečně omezený, že jsem si nevážil této modlitby už před tím. Mohl jsem být ušetřen mnoha zklamání, jež jsem zažil po dobu své nevěry. Takový malý růženeček vše spravil a nedovedu být dosti vděčný Panně Marii za tuto milost.“

A co tobě? Nezdá se ti často růženec moc dlouhý? Nenudíš se při něm? Tobě se nezdá malinký? Pomodli se růženec za nemocné i za sestřičky, které je ošetřují. Zvláště teď v květnu!

Z otroctví vysvobozena.

P. Vošahlík.

Opět ukázka z misíí. Poslyšte, co vypravuje sestra Filomena, misionářka z Transvaalu.

Emilie byla otrokyní ve službě ukrutného, nelidského statkáře. Jejím oděvem byla zvířecí kůže. Měla velmi těžkou práci na polích. Musila se dřítí, jako by nebyla člověkem, ale domácím zvířetem k tahu a rány bičem dopadaly na její záda jako krupobití. Při tom se ani nenajedla, každý den měla hlad a říkala: „Ó kéž bych měla, čeho potřebuji k životu, kéž bych se mohla dosyta najíst! Jak bych byla ráda a jak horlivě bych potom pracovala.“

Jednoho dne dal statkář, u něhož sloužila, zabítí vola. Dívce bylo uloženo, aby proti psům a divokým zvířatům v noci hlídala maso, jehož část již byla upečena. Tu na ni přišlo pokušení, když měla tak veliký hlad. Pomyslela si: „Proč bych nepoužila této příležitosti? Jednou za dlouhý čas mohu přece sníst kousek masa.“ Od myšlenky k činu byl jen krok. — Ráno přišel statkář a hned zpozoroval, že kousek masa kousek snědla, vzal bič a zmrskal ji, div že pod ranami nezemřela. „To ti patří,“ pravil, „ne maso; pro takového psa, jako jsi ty, maso není.“

Za několik dní potom dal ukrutník všechny své otroky odvést na trh, aby byli prodáni. Emilie byla mezi nimi. Ve velké tlačenci podařilo se jí utéci. Přes den se skrývala, večer pak běžela dále, až přišla do naší misijní stanice. S počátku bázlivá a nedůvěřivá, poněmhu seznámila se s kostelem, školou, otci misionáři i řeholními sestrami a prosila konečně o dovolení, aby směla chodit na katechismus, by se tak připravila na svatý křest. Její přání bylo splněno...

Veliká radost ji čekala o velikonocích: první sv. přijímání. Jak byla blažena, když Pán Ježíš zavítal do jejího srdce. Kněz tehdy v kázání mluvil o tom, jak Spasitel po svém zmrtvýchvstání se zjevil Marii Magdaleně o ona jej poznala teprve, když ji zavolal jménem. „Také mne Spasitel zavolal svou milostí,“ pravila Emilie, „a chce mi být Pánem nejlaskavějším. Jak sladko jest jemu sloužiti. Dává mi nejen potravu pro tělo, ale živí též duši mou ve svatém přijímání. Vyvolil mne, když jsem ještě nosila kůži zvířecí a přivedl mne mezi své milované ovečky. Jak se mu za to odvděčím?“

Na památku nejkrásnějšího dne života dala jsem jí obrázek, na němž bylo čisti slova: „Nalezla jsem toho, jehož miluje duše má, uchopila jsem ho, aniž ho pustím.“ Když jsem jí na její dotaz tato slova vysvětlila, promluvila takto: „On bude ode dneška mé všechno. Pokud žiji, zůstanu tomuto Pánu věrná a nikdy ho neurazím těžkým hříchem.“ — Dostála svému slovu a doufáme, že i budoucně dostojí. — Emilie jest malé postavy a má tmavší pleť, než zdejší domorodci. V obličeji má hluboké brázdy — stopy dřívějšího utrpení. Vyučuje dívky mnohým užitečným věcem, denně je na mši svaté a z ní hojně požehnání roznáší do svého okolí.

Šťastně vyvázla.

V misijních územích řeholní sestry pilně navštěvují nemocné. Chodí i do rodin pohanských a zachraňují mnoho duší pro nebe, udělující sv. křest těm, kteří jsou v nebezpečí života. Jednou však sestra sama byla by málem život ztratila — právě pro tyto skutky lásky. (Sestra Gertruda v Nyeri, Kenia).

Poslyšme, co vypravuje:

Vydaly jsme se na cestu, abychom navštívily vzdálené vesnice, kde zuřil mor. Byly jsme dvě. Konečně jsme u cíle, v zamořené krajině. Opravdový lazaret. Před chatrčemi leželi nemocní, u nich pak stáli příbuzní, kteří je ošetřovali. Rozdělily jsme si vesnice a rozešly se, přejíce si navzájem dobrou žeň.

Práce bylo mnoho. Pokřtila jsem dopoledne devět nemocných, druhá sestra také devět. U kterých byla nemoc lehčí, ty jsme pouze ošetřily a daly jim léky.

Mnoho jsme zažily, mnoho bídy a hrůzy viděly za celý den. Když jsme se večer sešly, byly jsme rozechvěny a vracely se domů s povzdechem: „Pane, smiluj se nad těmito ubožáky!“

Celkem jsme pokřtily dvaadvacet těžce nemocných. Všichni zemřeli do dvou dnů, jak bylo lze očekávat. Bylo to pro ně štěstí; před hrůzami moru zavřeli oči, aby je otevřeli pro krásy nebe. Avšak pozůstali příbuzní nesmýšleli jako my.

Za nějaký čas navštívila jsem tuto krajinu opět, abych se přesvědčila, zdali je pravda, že mor přestal, jak se povídalo. Nic netušíc, jaké je mezi lidem smýšlení, kráčela jsem, provázena katechistou, a modlíla se růženec. Za hodinu spatřila jsem vesnici, která byla cílem mé cesty. Byla viditelná již z daleka, rozkládajíc se na návrší. Ihned mne vesničané zpozorovali a číhali, kterým směrem půjdu. Viděla jsem, jak sem tam pobíhali, ve skupinách se scházeli, do chat vstupovali a opět se vraceli. Bylo viděti, jak se blýskají zbraně — kopí. Ale neuhodla jsem, co zamýšlejí tito lidé, vždycky tak tiší a pokojní. Jak jsem se již zmínila, všichni ti, kteří byli v nemoci pokřtěni, zemřeli; nepokřtěni, kteří tak těžce nestonali, se uzdravili.

Nyní zavládlo u lidu přesvědčení, že jsme všechny těžce nemocné otrávilý jedem. Představte si, jak byli vesničané rozčileni. Uminili si, že nás, řeholní sestry, zabijí, přijdeme-li ještě jednou do jejich vesnic. Aby pak za to nebyli trestáni, žádali svého náčelníka napřed o dovození. Náčelník bál se vlády, proto odpověděl vyhybavě: „To je vaše věc, dělejte, co chcete!“

Spiknutí proti nám bylo ujednáno. Když jsem přišla na úpatí pahorku blízko vesnice nahoře rozložené, objevil se mladý, ramenatý muž, pomalovaný červenou barvou. Hnal se po stráni pahorku dolů, drže v ruce ostré kopí, a křičel jako posedlý...

„Co dělá ten člověk?“ tázala jsem se katechisty Josefa Vangie, který stál na blízku. Teď jsem si všimla zděšeného pohledu katechistova a počala jsem rozuměti. „Ten jistě nezamýšlí nic dobrého,“ pravil katechista. Počkejme zde; a ty stůj za mnou. Sotva domluvil, již jsme měli

ozbrojeného muže před sebou. Již napráhl kopí proti nám. Z jeho očí jako by ohnivé jiskry sršely. „Vy jste naše lidi otrávilý jedem, a ty za to budeš teď pykati,“ s takovou mne přivítal a rozehnal se kopím k ráně. Ale Josef, mrštný jako kočka, jej předešel a vyrval mu kopí.

Teď byl bojovník beze zbraně, ale hned za ním vyhrnuli se jiní, jemu na pomoc. Vidouce však neohrožený čin katechistův, stáli jako němí a přimrazení a netroufali si postoupiti vpřed.

Rozzuřený lev zkrotl. Já však jsem přesvědčena, že to byl sv. anděl strážce, který je všechny zkrotil. Uznala jsem za vhodnější toho dne již do vesnice nechoditi.

Strachu jsem zakusila dost. Když jsem se vrátila do misie, sestry se polekaly, vidouce mne tak bledou a vyděšenou. Všechny jsme pak děkovaly Pánu Bohu, že mne ráčil ve stínu svých perutí tak milostivě chrániti. —

Zajímavosti.

Panna Maria — naše Matka. — Když veliký světec, přítel mládeže, sv. Don Bosko začínal svou činnost mezi mládeží, věděl, že toto dílo musí mít nějakou matku. Proto poprosil svou staříčkou maminku, aby šla a ujala se dětí, jež jí byly zcela cizí. A maminka Dona Boska šla. Třebaže zakusila od dětí všelijakého uličnictví a darebáctví, byla dětem pečlivou matkou. A starala se o ně pečlivě proto, že je měl rád její hodný syn sv. Don Bosko. — Myslíte, že když vás miluje sám Pán Ježíš, že Matka Boží vás nemá ráda? Jako každá matka miluje svého syna a všechny ty, kdo ho také milují, tak i Matka Pána Ježíše ukrývá pod svůj ochranný mateřský plášť všechny duše, milující Ježíše. Chcete-li se tam ukrýt, chodte hodně často ke sv. přijímání!!!

Je to možné? — V jednom časopise jsme četli zprávu, že v Kalifornii v kapli sv. Pavla blízko města Sacramento mají zvláštní pěvecký sbor. Mají tam totiž čtyři sta ptáčků v oddělených klecích, umístěných vedle oltáře. Tito ptáčci jsou dobře nacvičení a zpívají při mši svaté mnohé části hudebního doprovodu. Prý je to velmi hezké. Ptáčky cvičí jedna učitelka. — Je to možné? Bylo by to zajímavé poslechnout si, jak ptáčci chválí Pána Boha při nejsvětější Oběti.

Slyšeli jste už, že ve Španělsku zase boří zlí lidé kláštery, zapalují kostely, pronásledují kněze a všechny katolíky? Modlete se, „aby svatý Michael archanděl svrhnul do propastí pekelné satana a jiné duchy zlé, kteří ke zkáze duší ve světě obcházejí!“ Modlete se zvláště za sv. Otce Pia XI., kterého bolí tyto smutné události nejvíce! — Nejhorší je, že i v jiných zemích nepřestávají nepřátelé Církve katolické bojovat proti Církvi. Mexiko, Rusko, Ecuador, Německo atd. jsou bolestně postiženy zuřivým odbojem proti všemu křesťanskému. Modlete se za všechny, aby Pán dal vítězství svému lidu křesťanskému.

Cti otce svého i matku svou! — Jednou šel po ulici s kamarády jeden větší student. Jeho maminka se o něho starala velmi pečlivě a vynaložila na jeho studii všechny peníze. Sama se uskrovněla, jak jen mohla. Proto chodila jen chudince oblečená, chtějíc ušetřit pro svého

syna. Syn šel se svými kamarády a najednou potkal svou ustaranou matku. A co učinil ten darebák? Stydl se za svou maminku, že byla chudě oblečená, že byla celá sedřená, že její čelo bylo proryto hlubokými vráskami. Chtěl se jí vyhnout, ale tu ona mu řekla, aby přišel brzy domů. Student něco odsekl a rychle kráčel dále. Kamarádi, kteří neznali jeho matku, se ho tázali: „Kdo to byl?“ A tu nehanba pravil: „To byla naše služka.“ — Nikdy se nestyďte za své rodiče, kteří se o vás tolik starali! Maminka od vašeho prvního počátku o vás pečovala, starala se o vás a tatínek pracoval pro vás. Jak se jim odvděčíte? Žatím modlitbou a oddanou poslušností a láskou. Později jim budete pomáhat ochotně a rády! A pak vás Boží požehnání jistě nemine!

Nezapomínejte! — Je třeba milovat svou vlast a proto je zvláště třeba se za ni modlit. Víte přece, že jen tehdy bude naše vlast žít v míru a pokoji, v štěstí a lásce, bude-li zahrnuta požehnáním nebes. A o to prosme často na přímluvu svatých českých patronů. Víš, kdo jsou?

Už se blíží pomalu, ale jistě konec školního roku. Náš časopis k vám chodil, aby vás povzbuzoval v dobrém a zvláště, aby vás roznítil větší láskou k nejsv. Svátosti. Máte jej již předplacený? Stojí pouze dvě Kč! **Nezapomínejte**, že chcete-li čísti krásné věci, musíte se snažiti splniti i svou povinnost a zaplatiti! Kdo už má zaplacenou za letošní ročník?

V *květnu* se velice modlete za redaktora tohoto časopisu, který bude mít už padesát let. Už triadvacátý rok řídí vám tento časopis, proto mu prokažte tuto službičku lásky a aspoň jeden Otčenáš se za něho pomodlete. A ještě lépe bude, vzpomenete-li si na něho při sv. přijímání!

UKAŽTE DOMA!

Světla na úskalích. Napsal P. Adolf Pelikán S. J. S velkým užitekem budou čísti knihu všichni, učení i prostí, věřící i vlažní. O jakých zajímavých věcech se v ní dočtou? Uvedme některé náměty: Tělo lidské, Katolíci a sport, Stydlivost a nahota, Etika a estetika, Nerozlučitelnost manželství, O lásce k vlasti, Válka, Svoboda svědomí, Smysl askese, Ideál moderního člověka a ideál křesťanský, Otázka židovská, Spalování mrtvol, Práce — nezaměstnanost. Kniha s obsahem tak bohatým a časovým má všechny přednosti, aby se stala nepostradatelnou apologií ve všech kruzích katolické veřejnosti. Stran 208, cena 18 Kč.

Tóth: Vítězství Kristovo — Panna Maria. Nakladatelství „Vyšehrad“ v Praze zahajuje obsáhlý výbor z díla slavného budapeštského kazatele dra Tihaméra Tótha svazkem „Vítězství Kristovo — Panna Maria“. Pěkně vypravený svazek o 212 stranách obsahuje celkem 17 kázání na dobu povelikonoční a na květen. Cena váz. 25 Kč. Díla dra Tihaméra Tótha, překládaná do všech světových jazyků, těší se právem světové pověsti u duchovenstva i věřících.

Dr. Alfred Fuchs: Demokracie a encykliky. Autor podává pěkný přehled nynějšího politického a hospodářského dění v celém světě s hlediska křesťanské nauky o společnosti a státě. Objasňuje mnoho časových pojmů, jako je demokracie, stavovské zřízení, stavovský stát, korporace atd. a ukazuje, že nejlepší cestu z osudného bludiště lidské společnosti naznačují papežské encykliky. Vyšlo jako 3. svazek sbírky „Myšlenky a život“. Stran 108, cena 12 Kč.

Všechny tři knihy vydalo nakladatelství „Vyšehrad“, Praha II., Václavská ul. 12.

Casopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. **Výpravna** je v Olomouci, Wilsonovo 16. — **Vychází měsíčně.** Celoroční předplatné 2 Kč. — **Nákladem MCM.** v Olomouci. — **Odpovědný redaktor** kanovník Frant. Světlík. — **Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských** v Olomouci. — **Novinová sazba** povolena fideletstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.

Ročník 23.

Červen 1936.

Číslo 10.

„Nebudeš mít trny kolem svého Srdce.“

Jakub M. Zemek O. P.

Červnové počasí bývá obvykle krásné. Jen ojedinělé bouřky, které ovšem bývají za to tím strašnější, čím jsou řidší, překvapují lidi, pracující na polích. Ale vlastně nepřekvapují, neboť téměř každá letní bouře se ohlašuje napřed strašným, dusným a žhavým vzduchem. Jinak slunce vždycky mile hřeje a vytahuje ven do polí a lesů všecko, co žije. Samozřejmě, že školáci nikdy nezůstávají doma při takovém počasí. Všechno je táhne ven; někdy musejí pomáhat na poli rodičům (a to jim není právě moc příjemné), jindy si vesele hrají na návsi. Ale veselost jim hledí vždycky z očí.

„Hihihi, chichichi,“ ozývalo se z jednoho místa, kde si hrála děvčata. Bylo jich tam spousta: Anežka, Lidka, Anička, Růženka, Stázka, Boženka a kdoví ještě jak se všechna jmenovala. Ale ty tři: Anička, Anežka a Stázka byly nejlepšími kamarádkami a byly stále spolu. Byly spolužačkami, seděly všechny tři vedle sebe v lavici, rozpustilé byly také někdy a veselé vždycky. Slečna učitelka, která je měla ráda protože se dobře učily a byly veselé, říkala o nich, když něco vyvedly, žertem: Anička, Anežka, Stázka — je povedená cháska.

Najednou Anežka si oddechla zhluboka: „Fuj, to je dnes hic; děcka, víte co, půjdeme se koupat.“ Veselý souhlas svědčil, že tento nápad se líbil všem. Po cestě k řece si vypravovaly různé směšné věci, až najednou Anička prohodila: „Děvčice, zítra jdeme naposled do školy a pak

už navždy dáme škole sbohem. Jste rády?" Stázka, to byl takový malý rarášek, hned vpadla: „To si myslím, že se těším na to. Aspoň budu mít už pokoj a nemusím se mořit s všelijakým počítáním. To si ráda teď zazpívám: „Zasviť mi ty slunko zlaté na poslední z školy krok.“ Tak se bavily vesele dále. Vykoupaly se a běžely domů. Druhého dne všechny měly sváteční šaty. Chtěly se ještě vyšňořit na poslední den školy. Všechny hodiny byly dnes zkrácené. Ale děti stejně nedávaly příliš pozor. Rádost z nastalých prázdnin zaujímal celou jejich mysl. — Ale v poslední třídě dávala děvčata pozor. V každé hodině jim slečna nebo pan učitel vštěpovali do srdce směrnic pro budoucí život. Ve škole byly bez starostí, o jejich bezpečnost mravní bylo postaráno, ale venku? Kdoví, kam se dostanou, co s nimi bude? Nakonec přišel velebný pán. Řekl jim, že je mu vždy smutno, když vidí vycházet ze školy mladé lidi, kteří byli ve škole chráněni, ale sotva vyjdou, čeká je snad i bolestná a trnitá cesta životní. — „Ale nebojte se. Já jako kněz vám mohu říci, že nejste bez pomoci. Je to, řekl bych, dobré, že odcházíte ze školy v červnu, v měsíci Srdce Páně. Ukryvejte se v jeho otevřeném Srdci! Nadarmo nebyl otevřen jeho bok na kříži. Rána v boku — toť brána do jeho srdce. A i v Srdci Pána Ježíše je hluboká rána. Všichni se do ní vejdou a v ní jsou bezpečně ukryti před bouřemi života. Nezapomeňte na to nikdy! A nezapomeňte, že i když vyjdete ze školy, že tím nevyjdete ze školy Pána Ježíše. On má být vaším učitelem po celý život, protože za vás a pro vás tolik trpěl a nechal vytéci všechnu svou krev. Pro vás si nechal probodnout i Srdce, aby vám dokázal, že vás měl rád až do poslední kapky krve.“ Velebný pán mluvil živě a vroucně. Děvčata poslouchala pozorně. A mnohým už nebylo ani příjemné pomyšlení, že mají naposled školu. Mnohé měly slzy v očích a dokonce i Stázka, která se tolik těšila na poslední den školy. Nakonec rozdával velebný pán obrázky na památku. Všechny dostaly obraz Srdce Páně. Protože naše známé tři kamarádky: Anežka, Anička a Stázka seděly vedle sebe, dostaly stejný obraz. Byla na něm podoba Pána Ježíše se zářícím, červeným srdcem. V srdci jeho byla hluboká rána, srdce bylo ovínuto korunou trnovou. Děvčata si těchto podrobností ani nevšimla. Podívala se na obrázek, líbil se jí, a to stačilo. Zazvonilo. Konec vyučování. Naposled se pomodlily ve škole Anděl Páně a šly domů.

„Poslouchej, Anežko, hm, ono to bylo přece jenom dobré v té škole,“ poznamenala Anička.

„No, do náboženství bych i já chodila ráda a do všech předmětů, jen ne do počtů,“ přiznávala Stázka. Anežka však neodpovídala nic. Mlčela. Sotva přišla domů, vytáhla z knížek obrázek, jež dostala od velebného pána a zahleděla se na něj.

„Bože, vždyť Pán Ježíš má své srdce ověnceno samým trním!“ zvolala v úleku. „Proč to jen tak malují ti malíři?“ — Vzala obrázek a šla se zeptat maminky. Ta si prohlédla obrázek a pak tiše pravila: „Anežko, ty trny jsou tam proto, že se Pánu Ježíši dostává stále od lidí jen nevděku a nevděk bolí, velice bolí. Tolik se pro nás natrpěl, poslední krev svou za lidi vylil, dal nám sebe v nejsvětější Svátosti, co nám mohl

dát více? A co mu dávají za to lidé? Urážejí ho svými hříchy, zne-
užívají jeho svatého jména ke klení, rouhají se Pánu Ježíši. A proto je
Srdce Pána Ježíše ověnceno trním. *Když není květín ctnosti, jež by zdo-
bily Srdce Pána Ježíše, musejí je zdobit aspoň trny nevděku a bolesti.*
Rozumíš už?" — "Ano," odpověděla tiše a odešla. A hned šla za svými
kamarádkami, aby jim řekla, proč je Srdce Páně ověnceno trny.
Když si pak i Stázka s Aničkou všimly těchto trnů kolem Srdce Ježí-
šova, zvažněly. A Stázka byla jako obyčejně hned hotova. „Takhle to
nejde," prohlásila, „to musíme spravit, ano, my to nějak spravíme."

„Co chceš spravit?" tázaly se jí obě kamarádky? — „No, musíme
přece aspoň my být trochu jiná než ostatní. Musíme zkrátka ověncit
Srdce Pána Ježíše pěknými květinami. Počkejte, já už vím co, udělá-
me to tak: podíváme se do jedné knížky, tam je napsáno, co která kvě-
tina znamená. A pak vybereme ty nejpěknější a uvineme pěkný věn-
ček. Pane Ježíši, pak už nebudeš mít trny kolem svého srdce," dodala a
usmála se na obrázek Pána Ježíše. A odpoledne vynašly, co zname-
nají květiny.

„Pozor, napřed dáme lilii — to znamená podle této knížky: *čistotu*."
„Dobře," souhlasily. „A teď co dáme?" táže se Anežka. Stázka chtěla
dát fialku, protože moc voní, ale Anička řekla, že to až nakonec, pro-
tože je to malá květinka. „Tak dáme růži," navrhovala opět Stázka.
„Ano, dobře." Růže znamená *lásku*, stálo v knížce. „Teď dáme třeba
pomněnku, ano?" „No, když chceš." Pomněnka připomíná, aby se *ni-
kdy nezapomínalo* na milovanou osobu. — „A teď ale dáte fialku," na-
léhala Stázka. — „Ano, dáme," přikývly. A Stázka četla: „Fialka značí
skromnost." „Jéjé a na konvalinku bychom zapomněly," vykřikla Anež-
ka. — „Ano, dáme ji tam také." — Konvalinka se stále sklání k zemi,
klaní se tak svému tvůrci. — „No, tož hlavní květiny by už byly a pak
tam dáme všelijakých drobnějších. Tak pozor, teď musíme si to říci
souvisle: lilie — čistota, růže — láska, pomněnka — stále vzpomínat,
fialka — skromnost, konvalinka — klanění. Tak vidíte, to jsem chtěla.
Těmito ctnostmi: čistotou, láskou, skromností a klaněním a stálým myš-
lením na Pána Ježíše ozdobíme nejlépe jeho Srdce," pravila Stázka.
Když ještě se dohodly o těch drobnějších ozdobách, šly do kostela.
Chtěly tam říci Pánu Ježíši, co chtějí učinit, aby jeho Srdce nebylo
ozdobeno trny, nýbrž květy. A pak všechny tvrdily, že se jim zdálo, ja-
ko by slyšely ve svém srdci hlas Pána Ježíše: „Miluji vás, děkuji vám,
jste hodné!" — Kdo byl pak šťastnější nad tato tři hodná děvčata?

*

V jedné knížce je napsáno: „Mně, Pane Ježíši, neodepřeš zůstatí
u tvého svatostánku, zůstanu zde s tebou rozmlouvatí, naslouchatí tvým
slovům. Chci denně klást na tvůj oltář květiny vděčnosti a lásky, neboť
mně to bolí, vidím-li tvé Srdce ozdobeno trním." A tebe to, čtenáři náš,
nebolí?

„Pánu Ježíši to není jedno.“

Jakub M. Zemek O. P.

Byl to podivný chlapec ten Toník. Kolikráte mně ho bylo i líto, když jsem viděl, že je to celkem hodný hoch, jen povahu má trochu špatnou. Možná, že ani za to nemohl. Byl velmi vzdorovitý a rád se unáhlil. Když však spáchal nějakou věc ze vzdorovitosti nebo unáhlenosti, vždy ho to pak velice mrzelo; kolikráte si pro to i poplakal. Třeba tuhle, co vyvedl. Považte jen: Maminka mu vytýkala, že se v kostele ohlížel a že tam šeptal. A co myslíte, že Toník učinil? Začal dokazovat, že to není pravda (ale maminka měla pravdu, my to víme dobře). Když mu maminka řekla, že nemluví pravdu, začal Toník křičet. Dostal jednu „přes pusinku“, pobřečel si trochu a za chvíli se zdálo, že bude dobře. Maminka věděla, že teď bude Toník chvíli vzdorovat. Chtěla ho z toho vychovat, proto ho škádlila: „No, Tonku, zasměj se na mne pěkně, ukaž, jak jsi pěkný!“ Ale Tonek se mračil, odvracel tvář stále pryč, hleděl jako bubák. Za chvíli potřebovala maminka trochu soli. — „Tonku, skoč mně do obchodu pro sůl.“ — „Nač, já nepůjdu,“ odvětil vzdorovitě chlapec. Maminka smutně se naň podívala a pak praví: „No, dobře, když jsi tak „hodný“, a když umíš tak poslouchat maminku, tož si půjdu sama.“ — A tu Tonek zase ve vzdoru vybuchl: „Akorát půjdu.“ Ale maminka mu už nedala peníze a šla sama. Chudák, co se Tonek napíjál za tuto vzdorovitost! Vždyť měl maminku tak rád. Ale byl už nešťasten, to byla jeho „nátura“.

Toník chodil pátý rok do školy. Celý rok se vlastně věnoval přípravě na první svaté přijímání. Velebný pán si dával s dětmi pořádnou práci, chtěl, aby děti měly připravena svá srdce pokud možno dokonale k přijetí nebeského hosta. A rodiče doma také připravovali své miláčky. Také Toníkova maminka si dala s hochem práci. Tatínek jeho (byl krejčím) si vždy Toníka zavolal k šicímu stroji a zkoušel ho katechismus. Pak mu maminka vypravovala něco o Pánu Ježíši. Letos měly jít děti k prvnímu svatému přijímání v měsíci Božského Srdce Páně — v červnu, a to na první pátek. To bylo radosti! Všichni školáci se na to těšili, a kdo by se také netěšil? Vždycky se hodné děti těšily na první svaté přijímání, poněvadž věděly, že pak mohou chodit pro Pána Ježíše každý den, budou-li mít čistá srdce. I Toník se těšil. Ale byl by si málem celou slavnost sv. přijímání zkazil. Však měl už dokonce strach, že ani nepůjde. Jak se to stalo a co toho bylo příčinou? Příčinou byla opět jeho ukvapenost, s jakou vždy něco řekl, aniž si uvědomil, co povídá — a jak se to stalo? To vám chci teď říci. Dávejte pozor! ♦

Toník měl starší sestru, která byla provdána a měla roztomilé děti. Byl tedy Toník už strýčkem. (Chudáček, takový malý strýček!) Toníkovi byla svěřena péče o malého Františka. Zvláště když ostatní byli na poli, musel Toník si hrát s malým synovečkem. Příjemné to moc nebylo nosit Františka na zádech nebo na rukou, zatím co si ostatní kamarádi Toníkovi hráli na ulici. Kolikrát Toník jen se zaťatými zuby, se slzami vzteku v očích bral malé dítě sestřino do náruče, aby si s ním

trochu hrál. A tehdy nepohnulo s Toníkem ani když mu malý František stále mile opakoval: „Tonečku, mám tě vejice jád.“

Jednou se zase všichni připravovali na pole. Toník už trnul, zda musí zase zůstat doma. A dočkal se. Maminka prostě mu řekla: „Dnes budeš s Fanečkem, nebudeme dlouho na poli.“ Toník natáhl zlostně moldánky a už se hrnula jedna slza za druhou: „Jé, my jsme chtěli jít cvičit za humna — kamarádi mně tam čekají“ — a plno jiných nářků znělo světnicí, ale to nic nepomáhalo. Maminka prostě řekla: „No, však až přijdeme, můžeš jít mezi kamarády.“ A tím byla věc vyřízena. Dobře, Toník byl sice doma, ale Františka si nevšímal. Vzдорoval. Marně se usmívalo milé děcko z peřinky na strýčka Tonečka, marně ho volalo. Toník měl zlost a vyléval si ji na malém Františkovi. Není divu, že se hošíček dal brzy do smutného vzlykání a za chvíli do usedavého pláče. A tak plakal, chudáček, až přišli ostatní z pole. Sousedka, která slyšela náрек Františkův, hned žalovala na Toníka, že si s ním špatně hrál. Tatínek mu proto hned „vlepil“ několik pohlavků, až se Toníkovi zatočila hlava a tím se zdála věc už odbytá. Ale nebyla. Večer, kdž tatínek odešel někam na schůzi, zavolala si maminka Toníka. Smutně se na něho zadívala. Toník hned uhádl, že mu bude domlouvat. Maminka se ho zeptala jenom: „Tonečku, proč jsi tak nedobry? Máš jít k sv. přijímání a jsi tak neposlušný. To Pán Ježíš z tebe nebude mít s takovou žádnou radost. Budeš-li ještě někdy tak vzdorovat jako dnes, nesmíš jít k svatému přijímání tento rok.“ — „Hm, mně je to fuk,“ odsekl Toník, jehož ještě pálily tváře od tatínkových políček. Ale sotva to řekl, už mu toho bylo zase líto. Vždyť mu to nebylo fuk, těšil se přece na Pánu Ježíše opravdu. A zase mu to tak vylitlo z úst! Nešťastná nátura! Ale maminka se uchopila jeho slov. „Tak tobě je to fuk?“ pravila smutně. „To je opravdu smutné. Ale Pánu Ježíši to není fuk, on by chtěl k tobě přijít, ale když ty o něho nestojíš, tož nepůjdeš letos k sv. přijímání. Pán Ježíš nechodí rád k těm dětem, které jsou k němu lhostejny.“ Toník už to nevydržel. Byl hned v pláči. „Prosím vás, maminko, odpusťte mně, že jsem byl dnes tak špatný, já už si dám pozor. A není mně to jedno, to mně jen tak vylitlo z úst, jen mně, prosím vás, dovolte jít k sv. přijímání. Velebný pán nám říkal, že když přijmeme Pána Ježíše hodně, tož že nás bude Pán Ježíš chránit a že nebudeme tak nedobří. Já za to nemohu, že nám tak špatnou náтуру (vidíte, Toník rád vše svaloval na svou povahu, ale na sebe nic). Já už si dám pozor po druhé,“ vzlykal. Maminka se však nedala. „Ne, letos k sv. přijímání ještě nepůjdeš.“ Tím už chtěla skončit dnešní rozmluvu. Toník však vyskočil, zavěsil se mamince kolem krku, objal ji a prosil: „Maminko, já opravdu si dám už pozor. Uvidíte! Budu-li ještě jednou tak nedobry jako dnes, tož mně můžete tak potrestat, ale dnes mně to ještě odpusťte, já už budu hodný, uvidíte!“ „Dobře, stane-li se to ještě jednou, pak opravdu nesmíš jít k sv. přijímání. Pro dnešek ti to odpouštím. Ale bo-lelo by mne, kdybys nesplnil, co sis umínil.“ A na znamení, že mu odpouští, vtiskla mu maminka na čelo polibek, v němž byla ukryta celá láska jejího starostlivého srdce. Pak mu dala požehnání tím, že mu učinila rukou křížek na čele; Toník se pomodlil a šel spát. Než usnul,

vroucně prosil sv. anděla strážného, aby ho chránil a pomáhal mu splnit slib, který dal mamince. A od té doby se Toník změnil. I když někdy těžce nesl, že musel zůstat doma, zatím co si jeho kamarádi vesele hráli, nedal nic najevo, a kdyby malý František měl už větší rozumek a mohl uvažovat, jistě by pátral, co se to stalo se strýčkem Tonečkem, že si s ním tak vesele a pěkně vždycky hraje. Ale protože byl moc maličký, nepátral po ničem. Maminka Toníkova však věděla, že touha po přijetí Pána Ježíše drží Toníka jako v kleštích a Toník byl od té doby „zlatý kluk“. Před tím mu všichni lidé říkali, že je lotřík, kvítko z čertovy zahrádky, a podobně mu nadávali a teď to ale museli změnit. Od té doby mu říkali všichni jen Toneček. A staré babky, které v kostele vysedávaly a stále napomínaly děcka, aby se tam nebavily a nešeptaly, nevycházely z údivu, když Toneček, který vždy šeptal téměř nejvíce, teď hleděl stále na oltář, očka máje upřena na svatostánek, a tázaly se navzájem: „Co se to jen s tím chlapcem stalo?“ Toneček to věděl, jeho maminka také a Pán Ježíš také. A ostatním po tom nic nebylo, pravda?

*

Toník dovedl z lásky k Pánu Ježíši si ledacos odříci, co dovedete vy, malí čtenáři? Říká se, že ten má někoho rád, kdo si dovede k vůli němu něco odříci. Dovedete si odříci k vůli vašemu nejlepšímu Příteli ve svatostánku, který vás miluje opravdově, aspoň nějakou obět? Pán Ježíš čeká, že také o prázdninách mu věnujete také aspoň kratinkou chvilku času a že k němu přijdete aspoň někdy na návštěvu. Čeká vás denně a rád by vešel i do vašich srdcí. Klepá na ně, budete hluchými a neotevřete?

Cesty Boží.

Ještě jste nebyly, děti, na světě, když se stal tento zajímavý případ, který už byl v našem časopise také dávno popsán. Bylo to ve válce v listopadu roku 1915. V italském městečku v Alpách obsadili najednou vše Rakušané. Vtrhli i do vesnice Torcegno a zajali všechny schopné muže a nakonec i kaplana tamějšího kostela. Kněz však před tím, v předtuše svého zajetí, řekl svému malému ministrantovi, že má dát hezky pozor na všechno a kdyby viděl, že zajali i kněze, má druhého dne sám věřícím rozdati Tělo Pána Ježíše svými čistýma ručkama. Ukázal mu, jak se otvírá svatostánek, ciborium atd., a kladl mu na srdce, aby nedopustil zneuctění nejsvětější Svátostí. Chlapec měl tehdy asi 7 let. — Když kněz byl skutečně zajat, shromáždili se druhého dne do kostela zástupy lidí, čekajících na velebného pána. Ten však nepřicházel. Tu vychází ze sakristie hošík-ministrant, čistounce umytý, oči mu zářily andělskou nevinností. Přistoupil k oltáři, vzal si malé schůdky, které byly už přichystány vedle oltáře a otevřel svatostánek. Lidé plakali dojetím. Všichni se modlili modlitby k sv. přijímání. Pak přistoupili a poklekli na oltářní stupně. Malý Almiro Facendo (tak se jmenoval ministrant) třesoucí se ručkou rozdával lidem Pána Ježíše. Byl to jistě pro něho památný den. A tehdy jistě netušil, že v budoucnosti bude pro něho památný i jiný den a ještě slavnější než tento. Bylo to

vloni, kdy po prvé přistupoval k oltáři *jako novokněz*. Po prvé při mši svaté proměnil chléb v Tělo Páně Ježíše a víno v jeho Krev. A co je ještě zajímavějšího: stalo se to u téhož oltáře, kde před 21 roky podával svým rodákům Tělo Páně. A zároveň proměnil hostie právě v tom ciboriu, z něhož podával sám svaté přijímání jako malý hoch. A kdo jiný než jeho matka dostal od něho první kněžské požehnání a svaté přijímání? — Jistě je to krásná událost, pravda? Tuto zprávu jsme četli v krásném časopisu pro ministranty: *Legio angelica*. A protože byla krásná, popsali jsme vám ji také zde obsírněji. — Kdoví, zda i mezi vámi, čtenáři malí, nejsou také někteří budoucí kněží. Modlete se o tu milost a modlete se za kněze!

—jaz—

Zajímavosti.

Kolik je na světě žalářů? Kdopak to ví? Jistě velmi mnoho. To proto, že je na světě velmi mnoho zlých lidí. Ale nás nemůže zajímat, kolik je na světě žalářů, kde dozorcí musejí hlídat vězně; jsou totiž ještě jiné žaláře na světě a skoro každý člověk je v nějakém uzavřen. Jeden je pevně zavřen v žaláři *pýchy*, jiný v žaláři *nelásky*, někoho drží spoutaného *hněv*, druhého zas *nenávisť*. Jen zpytujte svědomí i vy, malí čtenáři, a dobře se podívejte, zdali nejste zavřeni v žaláři *lenosti*, *nepořádku* atd. To by se dalo zjistit i podle toho, zda už máte zapláceno předplatné na svůj časopis „*Pán přichází*“. *Pán nepřichází zdarma. Chce nějaké, aspoň malinké oběti.*

My jsme šťastnější. Když se Pán Ježíš proměnil na hoře Tábor před svými třemi nejmilejšími apoštoly, pravil Petr radostně: „Pane, je nám dobře býti zde. Chceš-li, učiníme zde tři stánky: Tobě jeden, Mojžíšovi jeden a Eliášovi jeden.“ Ale toto proměnění dlouho netrvalo. Za chvíli zmizel oblak a Pán Ježíš stal u apoštolů opět takový, jaký byl před proměněním. Ale i tak jim bylo u Pána Ježíše dobře. Ale pak židé Pána Ježíše ukrutně zmučili a ukřižovali a zase byl Pán Ježíš vzdálen od apoštolů. Když vstal z mrtvých, byl s nimi už jen čtyřicet dní na zemi, a potom vystoupil na nebesa, kde vládne s Otcem v jednotě Ducha svatého a připravuje příbytky všem svým věrným ovečkám. My jsme šťastní zrovna tak, jako apoštolé při proměnění Pána Ježíše na hoře Tábor. Ba ještě jsme šťastnější! Vždyť tam trvalo proměnění jen několik okamžiků, ale my můžeme zůstat u Pána Ježíše jak chceme dlouho. A je nám tam také moc dobře. A i když nemůžeme stále zůstat u jeho svatostánku, máme Ho nosit stále ve svém srdci s sebou. Pak se nemusíme báti ničeho, Pán Ježíš je Dobrý Pastýř, který dovede chránit a raději dá život za své drahé, než aby dovolil jim ublížit. — Zapamatujte si i toto a nezapomeňte, že *Pán přichází* jen k těm, kdo mu chystají ve svém srdci stánek a jimž se zdá u Pána Ježíše moc dobře. Jsi i ty mezi nimi? Nejsi-li, snaž se, abys tam byl, milý čtenáři!

Prázdniny jsou zde! Dostanete brzy vysvědčení do rukou, rozloučíte se se školou na dva měsíce a mnozí snad i navždy. Nezapomeňte na své dobrodince, kteří vás ve škole učili, na pány učitele a učitelky, na velebné pány a všechny, kdo vám vštěpovali do srdce lásku k Pánu Ježíši

a poučovali vás o krásných a důležitých věcech. — A rádi bychom vám ještě prozradili, že *Pán Ježíš vás čeká i o prázdninách ve svato-stánku*, a že si přeje, abyste mu uchystaly často stánek ve svých srdcích, prohrátých láskou k němu! Nezapomeňte! — Prázdnin užijte k osvěžení duše i těla, ale nezbodejte ani maminku ani tatínka!

To jste jistě ještě neslyšely! Když byli naši legionáři na vojně za světové války, byli mnozí na italské frontě a jejich velitelem byl slavný generál Graziani. Na sv. Václava roku 1918 vydal generál Graziani vojákům tento rozkaz: „Českoslovenští vojáci! Dnes pod klenbami českých chrámů zaznívá více než kdy jindy: „Svatý Václave, vévodo české země, kníže náš, nedej zahynouti nám, ni budoucím,“ jež vytryskuje jako vroucí přání z pohnutého srdce každého, kdo ji zpívá. Dnes objevuje se nám jméno sv. Václava v jasné svatozáří a jistě každý si vzpomene na tohoto šlechtného českého knížete, kterého lidové podání si představuje na skvostném bělouši, uprostřed svých rytířů, jež vede do boje proti nepříteli a s nimi vítězí. — „Nedá zahynouti nám, ni budoucím!“ Národ, který má víru ve vlastní ideály, který za obhájení jich prolévá svou krev bude jistě vítězem a nezahyne. Tak v legendě náš kníže bdí v Blaníku nad svým národem a kolem něho stojí ozbrojení rytíři, připraveni k útoku na nepřítele, ohrožujícího zemi, nikdo nedolá jejich nárazu a jejich síla překoná všechny překážky. Národ bude svobodným jako byl dříve, pluh nahradí meče a nastane čas klidné, šťastné práce. — Českoslovenští vojáci! Legenda se vyplňuje! Blahničtí rytíři vyšli z Blaníku. Červenobílý prapor vlá nad vámi, kteří bojujete za svobodu a spravedlnost; celý národ shlíží k nám s důvěrou pevnou a jistotou, že blízko je onen velký den, ve kterém československý národ oslaví příští 28. září jako národ svobodný a silný. Ať žije svobodný československý národ. — Velitel československého sboru v Itálii generál A. Graziani.“ To jste jistě ještě neslyšely a přece je to tak památné, že byste to měly mít v čítance. Možná, že váš tatínek si ještě pamatuje na tento rozkaz, byl-li legionářem v Itálii. Zeptejte se ho! Svatý Václav chrání i nyní naši vlast a prosme ho, aby jí chránil a nedal opravdu zahynouti nám, ni budoucím!

Co si rádi a s užitekem přečtete. Kteří se učíte cizím jazykům si četbou přes prázdniny pěkně zopakujete, čemu jste se naučili ve škole. Děvčata budou se zájmem čísti *Séraphine* od A. Berge (str. 94, cena asi 7 Kč), o vítězství *Séráfinky* nad tvrdohlavostí a umíněností; hochy dojme vyprávění C. Melloy *Petit Flouc* (str. 110, cena asi 7 Kč), jak syneček zachránil svého otce, nevinně uvězněného. Obě tyto knížky vyšly u Desclée de Brouwer, Paris. — V nakladatelství Benzinger, Einsiedeln, vyšla hezounká modlitební knížka školáků *Himmelspförtlein* od H. Kautze (str. 104, cena asi 17 Kč). K modlitbám na celý den a rok zbožného dítěte nakreslil něžné obrázky M. Teschemacher.

Časopis „Pán přichází“ pořádá P. Em. Soukup, dominikán v Olomouci. Výpravna je v Olomouci, Wilsonovo 16. — Vychází měsíčně. Celoroční předplatné 2 Kč. — Nákladem MCM. v Olomouci. — Odpovědný redaktor kanovník Frant. Světlík. — Tiskem Lidových závodů tiskařských a nakladatelských v Olomouci. — Nová sazba povolena ředitelstvím pošt a telegrafů v Brně čís. 80.737/VI-1913. Podací úřad Olomouc 1.